

andrei chiru / perviliu

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

CHIRU, ANDREI

Perviliu / Andrei Chiru ; ed., postf.: Mircea
Țuglea. - Constanța : InPrint, 2009
ISBN 978-606-92190-0-3
I. Țuglea, Mircea (ed. ; postf.)

821.135.1-31

Coperta: Andreca Eugen Cristian

© Andrei Chiru
ISBN 978-606-92190-0-3

Andrei Chiru

PERVILIU

InPrint
2009

*pentru oamenii care au contribuit, direct
sau indirect, la începerea și finalizarea
acestei cărți:*

Cristina, Laura, Mariana.

Perviliu întinse mâna, șovăind ca de fiecare dată când îl întâlnea frontal pe director. Poate costumul atât de impozant îl făcea să plece ochii de șase ani, de când Petrov fusese ales cu opt voturi într-o vineri ploioasă de noiembrie. Fusese coleg cu Perviliu în biroul numărul cinci, deși în prealabil lucrase la arhiva de la subsol. Metamorfozele directorului Petrov i se succedau cu o repeziciune teribilă și precisă, încadrate de detalii care-l impresionaseră teribil la acel moment.

Începând cu a doua zi după numirea în funcție, directorul apărui în ușa instituției îmbrăcat într-un costum nou bleumarin, el care până atunci avusese numai costume negre clasice și doar unul cu dungi gri, tocit la cotul drept, pe care îl și îmbrăca foarte rar, poate cel mult de trei ori pe lună. Schimbase și ochelarii. Apariția acestora a făcut definitivă separația între ei. Ramele reci și ușor arcuite au impus instaurarea unei distanțe, probabil generată de funcțiile lor. A fost un acord tacit pe care l-au respectat. De atunci Perviliu a simțit că între ei instituția a creat o prăpastie. Mai ales că au urmat alte costume mai elegante și mai impozante. Alți ochelari, pieptenele și pixul

din buzunarul de la piept au dispărut, mersul grăbit s-a transformat într-unul calm și distins. Perviliu a socotit toate aceste schimbări de rău augur pentru sufletul bun al fostului coleg Petrov. Dar așa a fost să fie.

- 'Neața Perviliule, îl întrerupse din avalanșa de gânduri vocea gravă a directorului.

- Bună dimineața, tresări el speriat întinzând mâna cu obediență. Vru să mai spună ceva dar nu reuși să găsească propoziția salvatoare.

- Grăbește-te, grăbește-te să prinzi condica. Că o știi pe madam Lucinski cât e de iute de mână.

Perviliu emise rapid și forțat un zâmbet ascuțit pentru ca directorul să observe că gluma lui fusese gustată. Grăbi și pasul, gândindu-se că totuși superiorul ierarhic e superior ierarhic, gluma e glumă și combinația dintre cele două nu poate fi fericită. Așa că numără ca în fiecare dimineață cele șase trepte, apoi făcu un pas mare și ajunsese la următoarele zece. Aici simțea în fiecare zi că un Perviliu se dezbracă pentru a-i face loc celui alt Perviliu, contabil la Direcția Regională a Poștelor. Și primul rămânea făcând cu mâna, cu un zâmbet calm pe fața jovială. Cel care intra în instituția gri nu se uita decât rareori în urmă și atunci cu buzele strânse și cu privirea încruntată.

- 'Neața, domn contabil, se auzi vocea deja plictisită a femeii de serviciu care flendura mopul în direcții ciudate. Întindea coada și apoi o trăgea fără mare chef, cu dezgust chiar. Perviliu îi răspunse la salut cu mult respect, deoarece o considera o persoană deosebită și chiar înțeleaptă. O invidia câteodată pentru libertatea de acțiune de care se bucura, fără să fie conștientă de acest privilegiu, pentru munca ei lipsită de răspundere, pentru felul cum își putea neglija fizionomia fără să fie bârfită de ceilalți. Își permitea multe „apucături” cărora el nu le-ar fi putut face față, pentru că el și ceilalți aveau alte coordonate în ierarhia Direcției. Alte coordonate, alte responsabilități și alte salarii. Era singura din întreaga instituție pe care el o bănuia că spune exact ce gândește, oricând și în orice circumstanțe, nefiindu-i teamă de niciun personaj al Poștei, iar pentru postul ei nu exista retrogradare sau promovare. În organigramă șeful ierarhic era chiar Directorul. Și toate acele măști și instrumente de curățenie, cămăruța din care răzbătea mirosul de cafea proaspătă, felul în care o priveau și o ignorau ceilalți angajați, privirea ei resemnată cu viața, chiar mulțumită de cele mai multe ori, toate acestea îl făceau pe Perviliu să fie singura persoană după libertățile căreia tânjea, între zecile de angajați.

Ajuns în fața condicii, își luă locul la coadă. În fața lui erau Perkinsy și secretara.

- Bună dimineața, li se adresă omogen Perviliu. Întotdeauna îi lipsise curajul de a i se adresa secretei altfel decât oficial și rece, doar în particular o cadorea cu apelative mai „dulci”, dar nimic care să atragă atenția și să-i știrbească reputația. O putea gratula cu mici complimente numai în momentul în care intra la ea în birou și nu era nimeni prezent. Era mai tânără ca el și frumoasă, mai ales vara în lunile iulie și august. O asocia cu acest anotimp din momentul când îi dezvăluise pasiunea ei pentru mare, soare și plajă. Îi stătea bine, poate, în costumul de baie și era încadrată perfect de exuberanța acestui anotimp. Probabil era și inteligentă, atât cât s-o prindă bine într-o rochiță colorată, într-o zi însoțită.

- Ce vreme urâtă, nu se mai oprește ploaia asta. Vroiam să colind un pic prin oraș când plec de la serviciu. Perviliu încercă să zâmbească, deși era dimineață și se simțea ușor aerian. Secretara ar fi continuat dialogul, dar îi veni rândul. Și veni și al lui Perviliu. Se uită peste umărul ei la zecile de mâzgăleli de toate formele și se gândi dacă semnătura îi caracterizează pe oameni. Nu concluzionează pentru că din spate se auzi vocea sugrumată a inspectorului Frehenier:

- Ce faceți domnu' Perviliu, vreți să vedeți care-i falsă? Haideți mai repede să prindem și noi cafeaua.

Remarca i se păru grosolană, dar nu avu curajul să comenteze. Mai ales că secretara întoarse capul și îi fixă pe amândoi. Lui nu îi plăcea să riposteze colegilor. Nu dorea să-și facă dușmani, se gândea la viitor și la faptul că în curând va fi tată. Nu vroia certuri nici aici, nici acasă cu vecinii, cu nimeni. Dorea să-și trăiască viața liniștit, în ritmul pe care îl avea acum. Anita era însărcinată în trei luni. Venise și vremea pentru a culege roadele unei căsnicii atât de lungi.

Perviliu simți că este efectiv împins de la spate, trezindu-se ca un somnambul cu pixul în mână, trase o mâzgăleală și se urni rapid din loc, dispărând pe holul plin de neoeane pâlpâitoare. Imaginea lui ținând copilul îi alungă din minte toate remarcile răutăcioase ale colegilor, suportate de când venise aici. Răutăți și meschinării. Mergând spre lift rememora câte nedreptăți trebuise să îndure tocmai el, care terminase facultatea cu o medie ce-i făcea cinste și lui, și profesorilor și chiar părinților, el căruia i se promisese un viitor strălucit, crezând cu toții că va ajunge ceva mare. Dar nimic spectaculos nu se întâmplase în viața lui pe plan profesional până în momentul de față. Sperase că postul de contabil va reprezenta rampa de lansare, însă se înșelase. De

aproape zece ani deservea Regionala asta blestemată și în tot acest timp de pe aceleași poziții, nicio schimbare, nicio sancțiune măcar, toate mergeau pe coordonate drepte, cu excepția salariului și a sporurilor care erau singurele elemente pozitive. Urcă până la al doilea etaj, gândindu-se ca în fiecare dimineață dacă ziua respectivă va fi una liniștită sau nu.

Deschise ușa biroului și dădu cu ochii de Parkin. Era deja cu un teanc de hârtii în față. Ridică ochii cu o față tâmpă spre Perviliu, care rămăsese în ușa contemplând încăperea. Erau atâtea foi și dosare, în fiecare zi atâta alb, coli peste coli, scrise și nescrise. Atâtea straturi de circulare, adrese, facturi. Și atât de puțin spațiu le era destinat oamenilor din birou. Prea multe rafturi, prea multe fișete ordonate pe luni. Birourile erau înghesuite pe unde mai rămăsese loc. Străbătu în doi pași încăperea până ajunse în fața scaunului. În acest timp îi salută și pe cei doi colegi. Mașika îi zâmbi plină de viață, ca în fiecare dimineață. Fu nevoit să-i întoarcă gestul. Ar fi vrut să se strâmbe la ea și apoi să-i dea o palmă peste ceafa aia urâtă și plină de pistrui pe care trebuia să o vadă de atâtea ani. Îi știa toate cutele, le observase multiplicările și metamorfozele. Într-un cuvânt, o ura. Pe ea și pe posesoare, mai ales vara, când venea îmbrăcată în bluze scurte, când pielea ei matură se vedea în toate culorile și reflexele

posibile. Și această neuniformitate îl făcea să se uite minute în șir la geografia bogată a corpului ei. Amplasarea biroului nu o putea schimba, așa era proiectată încăperea și nici n-ar fi avut unde. Erau bibliorafturile și caietele mecanice care umpleau încăperea. Organizate cronologic pe luni, iar lunile pe ani, legate cu sfoară maro.

- Hai povestește-ne, că de abia așteptăm. Ce i-a zis doctorul Anitei? Ce o să aveți? În cât timp? Și eu când mă gândesc cum a fost... Prin ce emoții am trecut... Ce frumos a fost... Cum mă mai speriam când se mișca. Și a fost așa de ușor pe urmă, toate au mers de la sine. Nu am avut probleme cu el, un copil excelent din toate privințele. Și cât de repede a crescut. Îmi aduc și acum aminte de primele concedii în care a mers cu noi, pozele pe care le am și acum cu el îmi arată toate etapele prin care a trecut micuțul nostru. Perviliu se uita înspre Mașika dând mașinal afirmativ din cap și încercând să-și pregătească în același timp locul pentru o nouă zi de muncă. Strânse hârtiile și le așeză în colțul drept, lângă suportul de pixuri oferit în dar de ziua lui de către cei doi colegi.

- Hai zi-ne, măi *Mutulică*, cum a fost. Cred că Anita de abia așteaptă... Și Mașika se întoarse cu scaunul către el. Îmi amintesc cum am fost cu Victor să sărbătorim. Ce mult ne iubeam pe vremea aia... Să vă iubiți

cât sunteți tineri, că pe urmă... oricum e frumos... dacă n-ar fi copiii viața ar rămâne așa... cum să zic...

- Adică n-am avea pentru ce trăi... mormăi din colțul său Parkin. Auzind această afirmație, Perviliu surâse. Îl știa bine pe Parkin. Cu doi copii la casa lor, o slujbă pe care nu o iubise dar nici nu o urâse, nu vroise niciodată să-i surclaseze pe alții în ierarhie. Era desemnat cu viața asta pe care, deși nu o alesese, o acceptase.

Avea două pasiuni care îl făcuseră să treacă nevătămat prin tumultul vieții: întotdeauna existase câte o amantă, câteodată chiar imaginară, căreia îi scria diverse: poezii, scurte povestioare alegorice, toate ambalate într-un înveliș comercial, adică plasate în buchete imense de flori sau în cutii lângă o bijuterie. Pentru el aveau valoare mai mare propriile creații decât cadourile care erau scumpe în raport cu salariul lui de funcționar. Era suspectat de mulți că ar avea venituri din alte surse, că este mincinos și nu te poți baza pe el. Perviliu îl vedea într-o lumină mai plăcută, ca pe un dezinteresat, iar acea pasiune pe care o punea în conceperea stihurilor respective îl salva în ochii lui, învăluindu-l într-o aură boemă. Presupusul mizantropism de care suferea Parkin era contracara de viața de om normal pe care o ducea: avea o soție și doi copii pe care îi trata cu aceeași răceală ca și pe orele de serviciu,

consumate agale în lumea lui, în stânga biroului Mașikăi. Își făcea treaba cu exactitate și răceală, asemeni un robot. Apoi se închidea în el și privea undeva între doamna Mașika și coșul de gunoi, executându-și sarcinile zilnice. Nu greșea niciodată nimic și de aceea nimeni nu avea ce să-i reproșeze, deși ar fi vrut, mai ales că nu respecta codul de conduită internă, îmbrăcându-se de multe ori inadecvat postului și locului său de muncă. Mașika remarca privirea fixă și începea să povestească diverse. Când întorcea capul spre el, Parkin părea că într-adevăr ascultă atent. Dădea din cap în ritmul tonalității povestirii, iar când aceasta se oprea, el punea o întrebare pentru a o convinge că participă activ la toată tărășenia ei, apoi făcea un clic din pix. Perviliu știa că nici el nu poate să o sufere, că nu îi pasă deloc de membrii familiei ei și de aventurile cotidiene prin care aceștia trec, devenind eroi ai unor seriale absurde și plecticoase.

Perviliu o cunoscuse cu prilejul unei zile de naștere pe soția lui Parkin. Era de o frumusețe răpitoare în comparație cu el. Părul blond, ochii mari și sprâncenele arcuite formau o privire expresivă, gâtul lung și alb încadra perfect fizionomia luminoasă. În plus, era și deșteaptă, ceea ce l-a făcut să-l vadă pe Parkin într-o altă lumină. S-a întrebat de ce vorbea zilnic la telefon folosind acea voce pisicită cu

diverse individe, debitând banalități lingușitoare și libidinoase la adresa lor.

Și ce legătură aveau ele cu poeziile lui pline de tâlc și substraturi filozofice? Într-o zi l-a întrebat pentru ce își oferă munca diverselor femei, când ar putea să o adune într-un volum pe care să i-l dedice soției. S-a uitat fix la el, întrebându-se parcă de ce nu făcuse acest lucru până atunci, după care a început să zâmbească. Apoi a luat un dosar, s-a sculat de pe scaun și a ieșit din birou. De atunci Perviliu nu a mai atins subiectul. Tot de atunci Parkin se uita la el cu o grimasă agățată într-un colț de față. Probabil îl ghicise.

- O să fie fată, cred. Nu știu, dar am o presimțire. Cred că ți s-ar potrivi. Să fii tatăl unei fete blonde, să aibă ochii și părul Anitei și gura ta. Și un băiat ar ieși frumos și ar fi mai ușor de crescut. Eu știu că am fost trei copii la părinți: doi băieți și o fată.

- Ne-ați mai povestit, se auzi o voce plictisită.

- Nu am întrebat ce este... interveni Perviliu ca să oprească discuția într-un punct care încă mai garanta o bună desfășurare a activității pe ziua respectivă. Nu ne interesează atâta timp cât este și va fi un copil sănătos. Și Anita vă transmite salutări, minți el pentru a duce discuția pe alte teritorii mai calme.

- Drăguța de ea... Și oftă. Oftă și Parkin uitându-se cu scârbă la amândoi. Probabil

purtarea lui Perviliu îi părea atât de desuetă pentru un bărbat. Și el ar fi vrut să fie ca Parkin, să nu-i pese, să nu mai participe la dialoguri pe hol, să nu își mai construiască niște opinii care să susțină ba punctul de vedere al directorului economic, ba a responsabilului cu personalul. De ce nu poate pune în practică verticalitatea din propria gândire? De ce nu poate arăta lumii ceea ce gândește de fapt? De ce trebuie să urmeze aceleași clișee ca și ceilalți? De ce nu se poate alătura lui Parkin și a celor asemeni lui? Probabil că aceștia erau eroii zilelor noastre, cei care în trecut se luptaseră și se jertfiseră pe câmpul de luptă transformându-se în indivizi verticali, capabili să-și recunoască ideile și opiniile chiar dacă acestea contravin sistemului și buneii lui funcționări. Și găsi răspunsul salvator. Pentru că el și cei care se comportă ca el au și alte venituri ce îi fac capabili să-și permită această aroganță în relațiile de serviciu și în societate în general. Totuși Parkin nu părăsește acest post. Poate tocmai acesta este motivul. Ca să facă pe eroul. Să vină și să plece de la serviciu cu acea moacă scârbită și arogantă, afișând același nihilism caracteristic ori de câte ori există ceva plăcut pentru ceilalți din jurul lui.

- Ce avem astăzi de lucru? reveni în discuție cu o voce impertinentă Parkin. Că doar nu o să stăm la taclale toată ziua. Sau

poate voi doi, dar eu am de făcut o mulțime de adrese și trebuie să dau niște telefoane la câteva firme restante.

- Și eu am, interveni Perviliu... după care urmă o pauză lungă, am de plătit facturile alea care au rămas de ieri și de întocmit referatul ăla pentru o mașină de scris nouă. Asta este de-a dreptul criminală.

- De când mi-ai promis că rezolvi problema asta. De douăzeci de ani mi-am distrus degetele la vechitura asta. Cândva a fost și ea nouă, mirosea a vopsea proaspătă când am primit-o. Avea o cutie mare și o carte cu pagini lucioase. Literele de pe butoane străluceau. Au ieșit din biroul meu zeci de mii de pagini, la început eram singura dactilografă, acum de... sunt la fiecare departament, nu mai e ce-a fost. Totul e azi altfel. În glasul ei unda de regret era evidentă, vremurile când reprezenta ceva valoros în comunitatea poștei apuseseră demult. Opoziția dintre ceea ce a fost și ce era în momentul de față era evidentă, iar ea era o epavă, din toate punctele de vedere. O colecție ambulantă de amintiri, pe care le repetă în mod ciclic, nu foarte multe pentru a crea o diversitate neobositoare.

- Și eu trebuie să fac situația cu toți factorii din oraș, zise pe un ton sictirit Parkin, trântind teancul de hârtii pe birou. Factori bătrâni și obosiți. Mă întreb când vor fi înlocuiți de mașini care să livreze toată

corespondența asta blestemată. Și când nu vor mai avea oamenii nimic de spus și va înceta acest schimb de informații? Și Parkin deschise un registru mare albastru și începu să completeze cu un pix mov rubricile înghesuite.

Erau o mulțime de centralizatoare de la toate circumscripțiile poștale care trebuiau strânse într-unul singur, în ordine alfabetică. O muncă total necalificată și plictisitoare la care participau de fiecare dată atât Perviliu cât și Parkin. Dura cam o zi întreagă dacă s-ar fi muncit continuu, dar se lungea pe câteva zile, câteodată chiar mai mult. Pentru că erau mai multe sarcini de efectuat. Azi erau de achitat 23 facturi, de redactat salariile și acest referat pentru Mașika. Îl făcea Perviliu pentru liniștea proprie, poate Mașika va primi o mașină nouă silențioasă, model modern de firmă bună, pe care nu o va mai auzi bătându-i în cap și după terminarea programului. Ritmul cadențat al degetelor Mașikăi îl urmărea și noaptea când închidea ochii. În acel întuneric gol și aparent liniștitor apărea de fiecare dată zgomotul clămpănitor al tastelor, mai ales când banda trecea de la capăt și emitea acel chițăit care îi omora orice gând. Și unghiile date cu oja stridentă parcă apăseau în reluare mai ales tasta S. Avea o pasiune nebună pentru acel S pe care-l bătea mult mai apăsat decât oricare tastă. Perviliu simțea în ce stare se află ea

după felul cum atingea butoanele. Era barometrul stării ei sufletești. Când era calmă bătea monoton și cu o regularitate de fracțiune de secundă, când era agitată bătea repede și făcea greșeli din patru în patru minute, iar când era bine dispusă degetele îi alergau pe butoanele tocite ca pe niște clape de pian. Probabil Mașika ridicase dactilografiera la rang de artă.

Perviliu luă din sertar fluturașii goi pentru salarii și începu să-i completeze caligrafic. Orele au trecut încet, ca în fiecare zi, molcome și puturoase. La sfârșitul zilei îl dureau ochii, terminase însă fluturașii care mâine vor coborî spre casierie, urmând ca poimâine toți angajații să-și ridice avansul. Avansul și lichidarea erau momentele cruciale din viața fiecăruia, iar el știa foarte bine acest lucru. În ziua salariului toți debordau de energie pozitivă, banii îi făceau cel puțin mulțumiți pe unii. Fluturașii îl încurajau să simtă că e un element important al acestei structuri, prin mâna lui trecând lunar salariile tuturor angajaților poștei. Toți capătă acel petec de hârtie pe care se află semnătura cu P-ul împodobit de acea coadă de dragon încadrată de ștampila cu numărul 17, ștampilă care începu să percuteze pentru următoarea oră într-o cadență ce imita precizia unui barometru. Zgomotul produs i se părea destul de artistic lui Perviliu, care executa cu

măiestrie operațiunea. Era plasată cu precizie în mijloc.

- Mai aveți băieți? Că am și eu de cărat niște dosare jos la arhivă. Când terminați, poate mă ajutați și pe mine. Parkin se strâmbă ca de fiecare dată când auzea de cărat dosare și în general de ajutat colegii.

- O să vă ajut eu peste vreun sfert de oră, rosti Perviliu pe un ton vădit oficial, prin care să se vadă că nu are tragere de inimă când e vorba de aceste munci brute. Dar o făcea pentru mama lui, care l-a sfătuit să fie de ajutor celor mai vârstnici. Nu știa perfect dacă acest comportament îl definea ca individ, dar măcar încerca din când în când să-și ajute semenii.

A coborât la arhivă cu un teanc uriaș de dosare. Arăta caraghios ca un clown de circ, teancul având un echilibru relativ datorită înălțimii lui în raport cu a sa, baletul întrerupându-se la subsol, când toate dosarele au fost trântite pe o masă, spre iritarea arhivarei care ripostă:

- Mai încet tinere! Sunt acte importante, nu trebuie să te porți cu ele așa barbar. Nu sunt niște mortăciuni, reprezintă munca altor colegi și ca atare trebuie respectate. Nu ți-au făcut nimic rău, nici actele și nici colegii, presupun. Și-și aranjă ochelarii legați cu elastic maroniu. Perviliu o fixă pe Olga vreo zece secunde, neștiind cum să reacționeze, se gândi la mama lui și apoi ieși din hruba cu miros de mucegai și de

hârtie umedă. Ieși fără să zică nimic, deși în urma lui se mai auzeau încă bombănelile Olgăi.

Pe scări se ciocni de Chopsky. Un bun prieten de facultate care-și târâia și el zilele, asemeni lui Perviliu, în acest vivariu imens care era Poșta.

- Ce faci, colega?

- Uite, am coborât până la arhivă cu niște dosare pentru doamna Olga.

- Trebuie să bem într-o seară. Să sărbătorim. De mâine în două săptămâni termin tot aici. Gata cu poșta. Voi fi un om nou.

- Adică pleci?

- Da.

- Unde și cum așa dintr-o dată? După ce ai fost avansat? Zvonurile circulă repede între pereții ăștia, nimic nu le scapă. Dar despre tine niciodată nu s-a discutat nimic. Cel puțin eu nu știu și doar o am colegă pe Mașika. Era normal să scape ceva. Eu sunt în mijlocul tuturor bârfelor, a micilor șicane, și asta fără să o doresc. Are grijă Mașika...

- Întocmai. M-am săturat de Poștă. E groaznic. Plec acum cât mai mă simt viu și în putere. Vreau să văd în viața asta și altceva decât dosare, adrese, rezoluții, referate, situații. Sau măcar să nu mai fiu eu cel care le concepe.

- Și unde pleci? De unde ai atâta curaj?

- Nu am copii, o iau pe Laura și plec undeva. În altă parte. De fapt cred că la

munte într-un loc liniștit și curat, fără atelajele orașului. Avem ceva bani puși deoparte. Vând și casa. Face o grămadă de bani.

- Sunt uimit, nu mai știu ce să zic. Într-un fel te invidiez. De fapt te invidiez în adevăratul sens al cuvântului. Cât curaj. Bine că nu aveți copil. La noi acum e mai greu să luăm astfel de decizii tinerești.

- E ... lasă că nu sunteți bătrâni. Puteți s-o luați de la capăt. Un copil nu o să te facă să putrezești în Direcția Regională a Poștelor. Știi, cred că mâinile astea pe care le avem pot să facă și altceva decât să scrie referate, să sorteze hârtii sau să semneze condica.

Perviliu s-a gândit toată ziua la ceea ce-i spusese Chopsky. Și când a ajuns acasă a continuat. Nu credea nimic. Anita îi zâmbea, nepătrunsă de nicio temere. Zâmbea, vorbea tare și cu poftă și nu bănuia nimic din ce avea să se întâmple. În tot acest timp Perviliu o asculta și își privea mâinile.

- Și ia spune, ce v-a zis doctorul? Să nu-mi spui că tot n-ați întrebat ce-o să fie.

- Nu am întrebat. E important să fie sănătos. E important că este copilul nostru și ni-l dorim orice ar fi. Îl vom iubi fie că este băiat, fie că este fată.

- Dați-mi agrafele vă rog, se auzi Parkin din celălalt capăt al biroului.

- Ce tip? Avem mici, mijlocii și mari. Și alea mari de tot care nu servesc la nimic și din care primim în fiecare lună câte zece cutii. Iar cele mici momentan lipsesc.

- Aș dori trei mijlocii dacă n-ai mici, și vreo zece mari pentru dosarele astea. Sunt pentru situațiile cu factorii ce sunt în concediu luna asta.

Lui Perviliu îi veni în minte primul lui contact cu sistemul poștal, pe care îl avusese la o vârstă fragedă. Era factorul din cartierul lor. Venea o dată pe zi iar în perioadele de salariu împărțea bomboane tuturor copiilor pe care-i întâlnea. Părea un bătrân vesel care-și păstrase o poftă de viață tinerească, în ciuda anilor pe care îi traversase cu geanta în spate și chipiul pe cap. Părea devotat meseriei sale și răspândea atâta jovialitate în jurul lui încât era cunoscut și iubit în tot cartierul. A

mărșăluit așa cu geanta-n mână până când într-o zi călduroasă i s-a făcut rău și a căzut pe stradă. Atunci copiii care l-au văzut, câțiva puști pe alee, s-au speriat. Până a venit salvarea a început să delireze, să urle și să scoată spume roșiatice din gură. Sau cel puțin așa își amintea el. Și factorul cu spume la gură și care se agita spasmodic pe caldarâm nu a mai fost amuzant și nu a mai încântat pe nimeni. Lumea dorește să vadă indivizi sănătoși și plini de viață, care oferă copiilor bomboane și-i alintă. Mai ales că atunci când a venit din spital era slab și încărunțit, iar ochii vii dinainte se transformaseră în două găuri care licăreau slab și se chinuiau să mențină flacăra dinainte. Dar nu mai păcălea pe nimeni. Era tratat ca un bolnav, toți îl menajau, îl tratau ca pe un bătrân fragil, iar copiii nu-i mai vroiau bomboanele. De fapt până la urmă s-a resemnat, mai întâi cu glumele, apoi cu bomboanele și în final a renunțat de tot. A părăsit Sistemul înfrânt. După ce s-a pensionat nu a mai știut nimeni de el. Toți îl uitaseră.

- Dă-mi odată agrafele alea, la ce te gândești? De la o vreme ești așa visător, cred că te-ai îndrăgostit.

- Parkin, ce rău ești, tu care stai și compui poezii pe timpul Instituției în fiecare zi de la 2 la 2 jumătate. Tu nu-ți meriți leafa aia așa mare cum este, nici măcar 50 la sută. Cel mult poate 50 la sută, așa cu

indulgență. Și păcat de tine că puteai ajunge ceva mare, important. Eu măcar n-am făcut școală, alte vremuri și alți oameni. Acolo de unde am venit eu lumea este altfel. La țară nu e ca aici. Școala era pentru cei cu timp liber, pentru că restul aveau de muncit. Când am văzut mașina asta pentru prima dată mi s-a părut cea mai mare invenție, iar eu eram așa de mândră că o manevrăm. Dictam și ea scria. Iar apoi textul cum apărea așa frumos înșirat și aliniat... Stăteam minute întregi admirând paginile decorate de atâtea litere mari și mici. Și toate erau creația mea. Înțelegeți că mă simțeam o mare artistă pe vremea aia. Erau la modă actrițele celebre și frumoase, pedante așa cum se zicea atunci. Trebuia să ai stil, să emani senzualitate. Încercam și eu să fiu o artistă la mașina mea de scris, asta probabil îmi rezervase soarta mie. Nu era chiar ca pe ecran la cinema dar totuși eram cineva aici în instituție. Și eram apreciată. Toți își scoteau pălăria și mi se adresau cu „doamna dactilografă”. Dar să lăsăm artiștii și trecutul meu glorios și să ne întoarcem la tine, domnule Parkin.

- Dar sunt în timpul pauzei de masă. Și fac ce vreau. Pot să și croșetez dacă-mi face plăcere. Și mai lasă poveștile cu dumneata în ipostază de star dactilograf, sau cum vrei să-i zici hibridului ăsta născut din încrucișarea nefericită dintre artist și funcționar. Sunteți de fapt niște viermi

fricoși, toți. Și când zic toți, mă includ aici chiar și pe mine.

Perviliu se ridică și ieși pe hol. Nu mai suporta. Ce erau discuțiile astea infantile între doi oameni maturi și angrenați într-o muncă colectivă? Între doi colegi mai exact. Mașika și Parkin. Și cu agrafele, mici și mari. Și mijlocii. Dar prea puține mici, care sunt cele mai utilizate. Culmea ironiei să ai din belșug ceea ce nu-ți folosește, dar să nu ai ceea ce îți este necesar. Toate birourile se plâng de lipsa lor. Și că ața de cusut dosare e proastă și se sfărâmă când tragi mai tare să faci nodul. Și dosare mari și mici, cu șină și fără. Și bibliorafturi negre, cu două găuri metalice, dintr-un material tare pentru a rezista în timp.

Iar el care credea că va ocupa o funcție cu suport de stilou cum văzuse într-un film relativ bun. Un birou mare și impunător într-o cameră aerisită, unde nu se fac poezii în timpul programului. Un loc unde se iau decizii și nu există pauze de masă. Dar mai ales fără colege de birou. Doar secretare și femei de serviciu, și angajate la registratură. Ele s-ar ocupa cu necesarul, ar avea în grijă toate agrafele și boldurile precum și celelalte sisteme de îndosariat, cât ar fi ele de moderne. E treaba lor și ar trebui hotărâtă prin lege. O lume în care femeile au în gestiune mijloacele fixe. Citise undeva că ele poartă pe mâini mai multe bacterii decât bărbații. Sunt murdare și ar

trebui ținute la distanță, cel puțin o parte dintre ele. Țsta e viitorul în care el, bărbatul Perviliu este un mare director. Rece, corect, detașat de intrigile mărunte ale funcționarilor de rând, cu o judecată agilă și cu o responsabilitate enormă. Cu cea mai grea semnătură și cu o ușă capitonată pe care să troneze plăcuța aurie lustruită personal după plecarea angajaților. Își va plimba copilul pe aceste holuri și-i va prezenta pe angajați care vor face glume și vor încerca să se coboare la mintea lui „ăla micu”. Perviliu mai stătu un pic și pufni în râs.

- Ia te uită, tot pe hol ne întâlnim. Ce e așa haios? Scuze că nu m-am ținut de cuvânt. Trebuia să ne vedem, știu că am promis. Dar mai e timp, mai ales că acum m-am mai liniștit. Am găsit să vând casa și apoi plec. O să fie mult mai bine, sper. Cel puțin așa plec la drum. Optimist și încrezător în viitor. Nici nu am de ce să fiu altfel. Nu zic că aici nu a fost bine pentru mine, dar parcă vreau altceva, să văd alți oameni, parcă și clădirea asta gri cu holurile lungi și pline de neoane mă obosește, și toată birocrăția asta... Am învățat multe lucruri aici și sper să le folosesc.

- Cam așa e... ai dreptate... un alt loc unde chiar trebuie să gândești... să muncești ceva... cu mâinile astea poți construi o casă, poți avea alte îndeletniciri decât completarea căsuțelor din registre cu

cifrele și literele lor. Cu mâinile astea poți omorî și un om la nevoie...

- Să nu exagerăm... nu mă pregătesc să omor pe nimeni, deocamdată am găsit un post de conducere în capitală, tot un birou o să fie, cu hârtiile aferente, dar cel puțin o să fiu ca un magnet pentru ele, eu o să dau unda verde, aici vor veni toate, aici se vor da rezoluțiile și se vor aproba concediile. În tot acest timp arătătorul lui indica locul inimii. Iar dacă strâng bani buni în cinci ani îmi fac o casă la munte, iau un pământ, animale, și adio civilizație. Probabil ăsta e visul omului modern, să fie liber măcar puțin timp, la sfârșit. Cine apucă. Multe animale mai ales. Vreau să trăiesc înconjurat de animale: mari, mici, felurite. Am proiectat deja planul cu amplasarea cuștilor și îngrădirea zonei pe care le-am atribuit-o. Asta pentru început. Vreau să le dresez, am planuri mari. Și vom deveni vegetarieni. Întotdeauna am crezut că oamenii ar trebui să-și asume statutul ăsta.

Perviliu se gândi că ar trebui să fie sincer măcar la plecare cu Chopsky. Să-i spună că arată ridicol când face așa cu degetul și scoate ochii din orbite în înfierbântarea asta a lui despre utopia vieții rurale vegetariene. Perviliu știa că în zonele rurale oamenii sunt mult mai barbari în ceea ce le privește pe animale. Și că nu va locui la munte niciodată deoarece soția lui are probleme de sănătate. Și nici șef adevărat

nu va ajunge pentru că are prea multe ticuri. Și când e obosit se bâlbâie. Iar șefii obosesc des pentru că au o muncă intelectuală. Ei semnează în permanență lucruri importante. Semnează cu o apăsare specifică directorului. La animale nu se pricepe nici măcar cât la hârtii. Nici la munte. Probabil o să putrezească într-un birou până la pensie, iar din cauza ticurilor o să fie pensionat anticipat.

- Și crezi tu că o să ajungi director? izbucni în final Perviliu fără să vrea. Se înroși și lăsă capul în jos conștient de greșeala comisă. Mama lui nu ar fi fost mândră. Îi povestise despre bunătate și despre Cei Buni. Sesizând gestul, Chopsky se năpusti asupra lui ca asupra unei prăzi fricoase. Trebuia cumva să își răzbune onoarea atacată.

- Adică ce vrei să zici? Crezi că o să fiu și acolo același biet funcționar? Crezi că o să învăț aceleași hârtii, cu alte date și alte semnături, până la pensie? Sau să aștept vreun infarct miocardic în drum spre arhivă din pricina teancului de dosare? Eu am mai mult respect pentru vârsta și profesia mea, chiar și cea actuală. Și dacă vrei să știi o să am o curte mare și plină de animale. Am o serie de cărți despre subiectul ăsta, despre îngrijirea animalelor domestice, în care se explică în amănunt creșterea și înmulțirea speciilor autohtone, dar și modalități de îngrijire a anumitor rase exotice. O să-mi

umple timpul în totalitate. Mai ales înmulțirea prepelițelor o să fie preocuparea inițială. Am mare încredere în efectul curelor cu ouă de prepeliță. Unul dimineața, pe stomacul gol, poate face minuni. Cu mâinile astea pot ține o secure, pot tăia lemnele pentru sobă sau la nevoie pot apăra casa de hoți și animalele pădurii. Sau cine știe ce alte primejdii care la munte, departe de civilizație, pot apărea la tot pasul. Văd fumul de la horn, iar eu stând acasă împreună cu cei doi câini credincioși. Și ea o să mă aștepte cu masa bogată.

Perviliu se uită la mâinile osoase a lui Chopsky. Se uită și la ale lui. Erau la fel de albe, aproape translucide, străbătute de vinișoare multe și roșii. Atrofiate de la lipsa totală a efortului fizic. Se gândi că mâncatul pe stomacul gol poate dăuna grav sănătății. Era o glumă pe care ar fi trebuit să i-o servească conlocutorului său, dar deja trecuse momentul.

- Mâinile astea nu o să taie niciodată un copac sau ceva ce viețuiește pe pământul ăsta, și începu să râdă învăluit de ecoul sălii mari. Vreun lup care-ți sfâșie animalele. Auzi, în vârful muntelui... Sau nu te rezumi la animale de talie așa de mică. Probabil te vezi înțeleștat alături de urși gigantici sau chiar dragoni. Și presupun că ai și o sabie magică din stirpea lui Excalibur.

Exact când Perviliu era într-un imens rânjel, ieși secretara dintr-un birou cu niște

rezoluții pe care le strângea în brațe făcând ca pieptul bogat să i se umfle apetisant. Perviliu se opri rușinat de râsul pufnit și își schimbă atitudinea față de Chopsky. Dădu ușor din cap în semn de *la revedere* și se depărtă în grabă. În minte i se derulau diferite ipostaze al lui Chopsky: vânător, pescar, călăreț barbar, chiar viking, indian și multe alte tipuri de bărbați adevărați ce trăiseră pe alte meleaguri și în alte timpuri. Oameni puternici, sănătoși și plini de viață care consumau alimente proaspete iar dimineața executau diverse exerciții pentru a fi în formă maximă la omorât de dușmani. Și începu să râdă la gândul apariției la serviciu a unui Chopsky îmbrăcat în piei de animale vâdate cu propriile mâini însângerate, cu arme letale atârându-i la cingătoarea lată: topoare, pumnale mai mari și mai mici, cu sânge închegat pe lamele lor lucitoare. Ce priveliște înfricoșătoare. Pufni iarăși în râs. Un râs spasmodic și sadic. Apoi se gândi la pieptul presat de hârtii și la faptul că ar fi preferat măcar pentru o clipă... Se retrase lângă un perete, dar nu se putea opri, așa că alergă până la birou și intră râzând în hohote. Mașika rămase cu degetele în aer în timp ce Parkin își ridică cei doi ochi plictisiți din hârtii și se și aruncă pe Perviliu cu un comentariu răutăcios:

- Clar te-ai îndrăgostit. Probabil secretara. Am văzut cum te uiți dimineața

după ea. S-a notat. Ești mâncat. Și asta e începutul. Gândește-te câte bucățele bune vei mai întâlni. Și nu vei putea face nimic. Mai ales tu, familistul convins.

În timpul ăsta Perviliu râdea în ușa cu o frenezie isterică care nu îl caracteriza. Viziunile colegului răutăcios nu îl deranjau deloc.

- Cred că după ce îmi rezolvi cu referatul cu mașina de scris ar trebui să-ți iei un concediu. Măcar o săptămână ți-ar prinde bine. Perviliu își aduse aminte că va fi tătic. Și brusc se opri. Îi era rușine acum de asemenea manifestări extreme. El nu râdea așa. Și mai ales la serviciu unde nu te duci pentru a te distra. La serviciu se duc oamenii mari, iar el era unul cu o viitoare grea responsabilitate: aceea de tătic. El va trebui să fie un model din toate punctele de vedere. Așa că brusc își revizui atitudinea.

- Da, fu tot ceea ce putu să zică pentru a-și justifica râsul. În rest nimic. Se așează pe scaun ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Parkin aruncă hârtiile într-o parte și scoase carnețelul. Probabil gestul cu râsul isteric îl inspirase. Se așează pe scris ca și când nu ar fi fost într-un birou de funcționari.

Mașika își lăasă degetele să alunece din nou pe mașina terfelită care își reluă bățutul sacadat. Parkin scria încordat, mașina *tac-tac-tac*. Perviliu își imagină cum va plimba copilul în parc și toate duduile vor

zâmbi și îl vor lăuda. *Ce copil reușit. Dar nici tatăl nu e rău.* Mașina în continuare *tac-tac-tac.*

Ușa se deschise. Era directorul în persoană. Nu-și mai trimisese emisarii cum cerea procedura.

- Perviliu, vino la mine în birou. Avem ceva de discutat.

Se ridică și se îndreptă spre ușa din capătul holului. El și directorul erau pe același palier. Plus secretara. De la el din birou până la director erau 49 de pași. Îi număra de fiecare dată când era chemat. Majoritatea dăților când fusese convocat era vorba despre lucruri administrative mărunte și chiar foarte mărunte. Niciodată nu-l dojenise sau lăudase pentru ceva. De vreo câteva ori îl chemase pentru a-l întreba despre neregularitățile descoperite în activitatea celorlalți. Acum spera că este așteptat pentru ceva mai plăcut cum ar fi o mărire de salariu sau și mai bine o înaintare în funcție.

Dădu din cap când Maria îi zâmbi. Îi plăcea să-i zâmbească, deși era un gest pe care ea îl dăruia tuturor bărbaților, indiferent de funcție sau vârstă. Era un zâmbet clar erotizat, oferit de o femeiușcă așa dulce, chiar dacă inconștientă de puterea ei de seducție.

Încercă și el să zică ceva amuzant. Să destindă atmosfera sobră care domnea în anticamera directorului. Nu trebuia să pară

crispat în fața ușii mate. De ce trebuia să fie așa speriat de o plăcuță? Erau doar niște litere. Se uită spre ușă și apoi spre Maria. Nu reuși decât să zâmbescă tâmp preț de câteva secunde apoi îngăimă un scurt „da”. Îi văzuse pe mulți zâmbind tâmp în prezența ei. Apoi fu anunțat. *Domnul Perviliu*. Ce frumos suna rostit de ea cu intonația specifică vocii secretarelor de instituție funcționarească. Și bluzița îi stătea așa de bine pe formele și umerii ei rotunzi.

- Intrați, sunteți așteptat..

Perviliu își făcu curaj. Alții fuseseră deferiți Curții Marțiale a Poștelor pentru nereguli la locul de muncă, ceea ce nu era cazul lui. Directorul îl pofti să se așeze, îl întrebă pe un ton mai mult decât prietenos dacă dorește să fie servit cu ceva. Avea o privire jovială, deci clar nu va fi muștrat. Putea să aleagă între cafea și apă minerală. Alese apa. Fixă cu ochii stiloul înfipt în suport. Denota puterea. Ca o armă înfiptă într-o teacă scumpă. Stilou cu penița de aur. Obiect justițiar care te poate ucide într-o clipă în epoca modernă. O secundă este de ajuns și cerneala lui îți poate semna concedierea. Și culmea, era cumpărat de angajați la a cincizecea aniversare.

Ochii îi căzură pe actul de pe birou. Era ceva oficial. O numire. Cunoștea așezarea în pagină care cuprindea în partea de jos falnica ștampila de la Minister, cea mare, rotundă cu tuș roșu.

- Perviliule, o să fiu scurt, am în față un act de transfer. Știu că mi-ai spus mai demult de Minister. Că ai dori să te afirmi. Ești băiat bun. Muncitor chiar peste media de la noi. Mi-a plăcut de tine de la început. Atâția ani ai dat dovadă de seriozitate. Meriți, ce să zic. De aceea am obținut pentru tine un transfer în capitală. Pentru început un contract pe o perioadă determinată de șase luni. Apoi, dacă te descurci, pe perioadă nedeterminată. Știu că probabil îți dorești de mult timp o avansare, e normal la vârsta asta și după atâția ani de muncă pe aceeași poziție. Asta este o posibilitate foarte bună să te afirmi. Acolo în Minister vei lua decizii, acolo sunt toți capii. Eu chiar cred că vei reuși. Pe de altă parte și noi avem nevoie de oameni competenți, capabili, pe plan local. La oficiul 6 este nevoie de un diriginte principal. Cel dinainte a decedat după 23 de ani de când activa acolo. Ne-a reprezentat instituția cu mândrie dar cred că se cere să se dea un suflu tânăr, un om vivace și necorupt pentru că vreau ca locația respectivă să fie condusă într-un stil modern, de cineva bine instruit și foarte corect. Tocmai de aceea mă gândesc acum că reprezinți alegerea perfectă pentru acest post, dar eu, dacă aș fi în locul tău, aș opta pentru Minister. Altfel se vor crea presiuni și în puțin timp postul se va ocupa.

Urmă o pauză în discursul lui Petrov, pauză care cerea practic o reacție din partea lui Perviliu. Nu se așteptase la o asemenea veste. Și câtă laudă, era aproape un erou. Tocmai de aceea, probabil, rămase blocat neștiind ce să zică și cum să reacționeze la auzul acestor știri care vor trebui într-un fel sau altul să-i schimbe viața. Petrov observă încordarea lui Perviliu, așa că scurtă discuția:

- În consecință aștept răspunsul până mâine. Și îi întinse hârtia. Dacă te hotărăști, facem actele în câteva zile.

Perviliu găsi cuvintele salvatoare: *Da, domnule director. Până mâine.* Și luă hârtia de pe masă, apoi ieși și nici măcar nu mai observă când Maria îi deschise ușa personal, ca unui înalt funcționar. Ziua de muncă rămasă și-o petrecu meditănd la turnura pe care viața lui era pe cale să o cunoască. Fu tăcut și așteptă ora terminării programului, apoi pe stradă se gândi neîntrerupt la cuvintele directorului: *băiat bun, muncitor chiar peste media de la noi, mi-a plăcut de tine de la început, atâția ani ai dat dovadă de seriozitate, meriți.* Vorbe de laudă de care mama lui ar fi fost mândră.

Înainte de a ajunge în casă se opri și se gândi la ceea ce îi va spune Anitei. Era așa emoționat și se simțea atât de important. Se va realiza în curând. Alesese calea cea mai simplă. Trebuia să se descarce. Așa că îi spuse tot fără întrerupere, cum fusese

chemat în birou după ce râsese de Chopsky, sări peste secretară și peste pixul pe care-l ținea în gură, și scoase din mapă actul care putea să-i schimbe viața. Se simțea eliberat. Anita îi știa visul legat de admiterea sa în Minister. Intrarea era problemă, pe urmă se va descurca el. Va urca toate treptele până când va ocupa postul ce probabil i se cuvenea de mult timp.

- Voi ajunge mare, îți dai seama?

- Și copilul?

La asta nu se gândise. Fusesse păcălit de plimbările în parc și de duduile care îl vor admira în postura de tătic. Dar nu se mai gândise la visul lui, acela de a ajunge în Minister. Pentru asta trăise până acum, pentru asta muncise și renunțase la toate preocupările lui, vroia să fie un salariat model, să fie remarcat și avansat. Nu avusese multe preocupări, dar oricum, toată energia îi fusese canalizată în studiu și apoi în muncă.

Și acum în sfârșit când reușise... Dar s-a întâmplat așa dintr-o dată, fără niciun semn, a căzut dintr-o dată asupra lui numirea asta.

Anita observă starea meditativă și se apropie de urechea lui dreaptă șoptindu-i:

- Ce facem cu el iubitele, acolo departe? Știu că întotdeauna ți-ai dorit să ajungi în Minister și iată că până la urmă ai fost răsplătit pentru perseverența ta. Dar trebuie să existe o soluție de amânare până nasc și apoi ne vom putea muta. Încă

câteva luni, poate chiar un an... Trebuie să găsim o soluție viabilă.

Soluția însă a refuzat să apară așa că a doua zi Perviliu a acceptat să fie mutat la Oficiul 6.

De atunci a început să-l urască din tot sufletul pe Petrov pentru că propunerea lui parcă fusese aruncată special într-o perioadă în care viața lui se pregătea să ia o altă turnură.

- Deci nu o să mai fii colegul nostru peste câteva zile.

- Probabil că nu voi mai fi.

Perviliu dădea paginile într-un registru cu multe foi și multe căsuțe. Numere și cifre, scrise buchisit și aproape ilizibil. Era cu adevărat dezamăgit. Visul lui se spulberase. De atâția ani se visase în Minister. Ascuns în clădirea gigantică, cu biroul impunător în spatele căruia să fie un tablou la fel de sobru și serios precum munca sa.

Nimeni nu știa drama prin care trece, nimeni nu avea să înțeleagă.

- Să știți că am să vă țin la curent cu evoluția copilului. Când se va naște, ce sex are, ce mănâncă. Tot. Dacă vreți puteți veni să mă vizitați. În tot acest timp Parkin rânjea satisfăcut.

- Deci adio Minister, adio capitală. Așa se întâmplă în viața asta. Totul pe dos. Poate într-o zi o să înțelegi. O să vezi că toată chestia asta cu serviciul e de prisos. Că ți-au luat viața pe nimic. Că te-ai bucurat de niște lucruri minore, iar anii nu se mai întorc și tu ai crezut mereu că ești la început. Și o să vrei să faci ceva al tău, care

te reprezintă și de care să fii mândru. Ceva numai al tău.

- Cum sunt poeziile tale adică?

- Dacă vrei să le consideri pe ele, da. Sunt ale mele. Și eu am fost tânăr și am făcut concedii la munte cu familia, mi se părea că totul este la superlativ, că avem doi copii frumoși, că am cea mai frumoasă femeie, că am serviciu și casă, că sărbătorile sunt îndestulate și copiii se bucură de cadourile primite. Și toate celelalte. Apoi am realizat că deși aveam totul nu eram fericit. Nu știam ce-mi lipsește. Și așa au apărut poeziile. Și celelalte. Dar nu eram fericit.

- Cât de fericit ai fi vrut să fii?

- Atât de fericit încât să te simți izbăvit. Mântuit. Conștiința să fie fără pată. Să-ți mai vină să trăiești o dată. Dar acum cred că nu se poate. Teoretic este posibil, dar practic nu. Perviliu tăcea. Acum pune cap la cap totul, după ce Parkin se confesase.

- Ai înnebunit, Parkin. Ce-i cu aberațiile astea? Te-ai ținut de la atâtea poezii? Rapoartele alea zac pe biroul tău de 3 zile. Lasă băiatul ăsta în pace, că are viața înaintea, nu are nevoie de nebuniile tale. Tu ai înnebunit la bătrânețe. Ce i-aș fi făcut eu bărbatului meu dacă auzeam de la el așa gogomănii! Astea-s bune pentru impresionat domnișoare firave și bolnăvicioase de pension, dar aici nu merge. Ai îmbătrânit, asta e. Trebuie să

recunoști că ai o vârstă. De la asta se trage totul. E ca reumatismul meu. Și mă ia cu inima mai nou. Atunci îmi vin tot felul de gânduri negre. Îmi vine o frică de mi se taie respirația. Noroc cu pilulele astea moderne, că iau două și efectul e garantat. Mă ia cu căldură așa puțin apoi mă liniștesc. Nu mai am niciun gând, doar o pace deplină. Pot sta în pat ore în șir că nu mă plictisesc. În final adorm și a doua zi totul este bine. Sau dacă n-am pastile mă apuc și ud florile. Îți recomand terapia cu florile.

- Asta cam așa e, domnule Parkin, cred că ar trebui să începi cu florile.

Parkin rânjea. Avea o privire plină de satisfacție răutăcioasă. Își atinsese scopul și se vedea asta pe fața lui Perviliu. Ceea ce îi spusese nu va uita ușor. Se va convinge într-o zi. Îl va vedea resemnat ca toți ceilalți.

Perviliu nu mai scoase niciun cuvânt. Mașika și Parkin tăceau. Numai umbra rânjetului răutăcios mai plană prin încăpere până la terminarea programului.

Ultimele zile de serviciu fură groaznice. Perviliu se simțea bârfit și toți ochii erau pe el.

Alții mai curajoși începuseră să-l șicaneze și i se adresau cu *domn director*, așa că prinse ciudă pe actualii colegi, sperând ca vreodată să se poată răzbuna și să le întoarcă răutățile. Într-un mod cât mai crunt pentru ei.

În ultima zi se îmbrăcă într-un costum deschis la culoare și jumătate de zi se plimbă pe holurile instituției cu un zâmbet larg, luându-și la revedere de la toți. Mai ales de la cei pe care-i simțise plini de invidie. Le spuse în amănunt că va avea un salariu mai mare, condiții de lucru mai bune și câte și mai câte facilități. Le spuse că este doar ceva temporar până se va naște copilul, urmând ca apoi să plece toți trei în capitală, unde va fi detașat definitiv pe un post important. Ei nu aveau ce face, trebuiau să asculte, să-i zâmbească și să pară interesați. Și să-i zică că se bucură din tot sufletul pentru el. De fapt asta și aștepta, să le vadă fățarnicia încă o dată. Și îi îndopa cu amănunte neinteresante despre noul lui loc de muncă, despre colegii cu pregătire înaltă și condițiile superioare. Iar la sfârșitul fiecărei discuții, Perviliu începea să râdă și pleca lăsându-i într-o totală confuzie. Extenuat, după un timp renunță la discuțiile de acest gen, rezumându-se să aibă un schimb scurt de priviri și apoi să le facă cu ochiul. Oameni serioși rămâneau cu o expresie prostească și nu știau dacă programul artistic pe care-l executa el este adevărat sau doar o închipuire a lor.

Bilanțul era mulțumitor: a plecat acasă satisfăcut de felul cum reușise să-și umilească majoritatea colegilor, iar aceștia din urmă lansaseră tot felul de zvonuri cu privire la degradarea psihică a lui,

degradare care se datora probabil faptului că nu putuse pleca în Minister. Numai secretarei îi păstrase o imagine pozitivă, pe ea o gratulă la plecare cu tot felul de urări de bine, rezultate în muncă și sănătate. Urările fură reciproce, iar în următoarele minute Perviliu părăsi clădirea.

Prima zi la noul loc de muncă fu pregătită din timp. Deși insistase să nu-și schimbe ținuta vestimentară, Anita îl convinse de necesitatea achiziționării unui costum nou, compatibil cu noua poziție ocupată. De fapt, toată imaginea lui trebuia îmbunătățită. Perviliu își aminti de Petrov și de schimbarea pe care o suferise. Se împotrivi cu stoicism la început, dar în cele din urmă cedă în fața insistențelor soției care aproape îl implora să se lase îmbrăcat într-un costum nou, negru, dintr-o stofă bună de import, care cade pe lângă corp mascând micile imperfecțiuni.

Perviliu se uită în final în oglinda magazinului și concluzionează:

- Da.

- Adică?

- Vine bine.

- Îți vine excelent, nu bine. Și Anita se dădu doi pași înapoi pentru a-și putea admira soțul. Întotdeauna avusese încredere în gusturile ei în materie de îmbrăcăminte și în general cam în orice problemă legată de stil și imagine.

- Doamna are dreptate, să știți, întări vânzătoarea dând din cap aprobator și măsurându-l pe Perviliu cu o precizie

tehnică. Este un model care vă avantajează. Și la mâneci vă stă perfect. Pantalonii vi-i retușăm gratuit, iar orice modificare pe care o doriți... imediat o facem. Faceți peste o lună burtă, veniți la noi și lucrăm pantalonul. Orice retuș pe o perioadă de trei luni de la cumpărare este gratuit. Nu este necesar bonul. Doar vă prezentați și în zece minute îi aveți pe noua măsură.

Perviliu se gândi că nu arată tocmai bine dacă trebuie să poarte haine care să-l avantajeze. Și cu garanția asta, nu e treabă curată. Prea multă reclamă pentru o pereche de pantaloni.

Se uită mai atent pentru a vedea ce are atât de deosebit acel costum și ce defecte poate ascunde el. Pantalonii aveau o dungă și cam atât. Nu remarcă noblețea materialului și nici dacă îi stătea bine sau nu. Pentru el erau doar niște pantaloni ca toți ceilalți din lumea asta. Într-adevăr sacoul avea buzunare bine croite, iar talia era pe măsura lui, mascându-i poate un pic burta cam flască. Nasturii argintii erau dispuși în două rânduri. Nu mai văzuse până atunci decât cu unul singur. Vânzătoarea se jura pe copiii ei că sunt realmente din aramă. Gulerul se mula pe corp, deși probabil dacă ar fi avut pectoralii mai dezvoltăți ar fi făcut o curbă mai armonioasă. Dintotdeauna și-a dorit o

musculatură armonioasă, dar nu a făcut nimic concret.

Concluzionă că, dacă cele două femei erau așa de încântate, probabil costumul îi venea bine, așa că îl achită. Lăsa bacșiș vânzătoarei pentru strădanie și pentru ochii dați peste cap de atâtea ori. Pe deasupra mai era și viitor director, deci trebuiau cumva modificate contactele cu mediul social în care se afla.

Pe stradă Anita pășea mândră alături de soțul său, care avea să ocrotească viitoarea familie. Se simțea lângă un bărbat puternic și realizat, care va fi un tată ideal pentru copilul ce-l purta în viscere. Era fericită, ocrotită, toată viața ei căpăta un sens, alegerile făcute până în prezent i se păreau reușite. Își aminti ziua în care se cunoscuseră, apoi cea în care doctorul îi confirmase prezența sarcinii. Îl sărută și apoi îl strânse mai aproape, totul părea atât de liniștitor, nimic care s-o deranjeze. Tandrețea combinată cu beatitudine continuă până când Anita adormi fericită îmbrățișându-și soțul care, la rândul lui, își așeză protector mâna asupra pântecului ei un pic diform. I se părea că acolo mișcă ceva, încercând să străbată rândurile de carne moale pentru a ajunge afară. Sau poate tuturor taților li se pare că mișcă, deși undele încă nu se propagă până aici sus. Perviliu se gândi la viața lui, se compară cu ceilalți. Avea o viață banală dar liniștită. Dar

dacă totuși Parkin avusese dreptate? Dacă va păți ceva? Dacă nu vor fi fericiți în continuare? Dacă copilul nu va fi ceea ce speraseră ei? Dacă el nu o mai iubea pe Anita? Era ea cea pe care o vroia alături până la sfârșit? Se ridică într-un cot și începu să o studieze, nu o mai privise demult cu atâta atenție. Părul și tegumentele i se decoloraseră într-un mod plăcut, înspre o nuanță caldă. Mâinile erau fine încă și nu prezentau semne de îmbătrânire prematură, doar la gât urmele trecerii timpului se concretizaseră în patru cute ce formau cercuri concentrice. Pielea încă păstra în linii mari aspectul ferm, mai ales pe față și în regiunea sânilor. Își aduse aminte de buzele cărnoase pe care le remarcase la prima lor întâlnire. Și părul. Părul mult prea bogat pentru pălăria verde pe care o purta atunci. Brusc, Anita îl luă în brațe, iar expertiza corpului ei se sfârși brusc. Somnul înlocui toată pleiada de întrebări care se nășteau în mintea lui.

A doua zi se trezi la ora cinci. Se duse la baie și se uită în oglindă. Își aminti de părinți, de bunici, se gândi dacă erau mândri de el, parcă îi și vedea aliniați în spatele lui, cu mâinile împreunate pe genunchi, toți în aceeași poziție, așezați pe niște jilțuri verzi, cu spătare mari și arcuite oarecum hilar. În special bunica îi părea caraghioasă cocoțată și cu picioarele mici fluturând la cincisprezece centimetri de

podea. Îi vedea pe toți adunați, foindu-se pe mătasea verde și vorbind între ei cu privirile ațintite asupra lui. Simțea că deliberează. Dacă a meritat sau nu să se nască, ce realizări are, dacă viața îi este împlinită sau nu, dacă a adus sau nu bucurie celorlalți. Își imagină cunoscuții, eroii din basmul cam searbăd care era viața lui. Îi apărură Parkin și Petrov, apoi Mașika și femeia de serviciu care-i zâmbea pervers. Și ceilalți care se înghesuiau să-l vadă și îi făceau cu mâna. Iar el se gândea cât de tare îi disprețuiește pe ei și viețile lor mizere. Niște scursuri de la care totuși poți învăța câte ceva în anumite momente. Se gândi la toți înaintașii care au crezut într-o cauză și s-au jertfit pentru ea, oamenii de nădejde care avuseseră principii și idealuri. Își urmaseră țelul. Extrapolă ajungând la Parkin și constată că el era totuși altfel, nu era ca ceilalți, el avea curajul să le râdă în față. Îi părea rău că nu îl urmase până acum, să facă ceva mult mai radical care să-i uimească. Ar fi trebuit să aibă puterea de a le râde în față și de a le vorbi cu impertinență.

La un moment dat, toate personajele lăsară capul în jos și ieșiră pe ușă. În șir, aliniați frumos. Deliberaseră probabil, deși opinia lor nu era importantă pentru el. El avea alte modele decât cele ale familiei, așa că se concentrează asupra lamei de bărbierit, în timp ce rudele dispăreau încet prin

spatele lui. Ultima fu bunica care se urni cu greu de pe jilț. Înainte să coboare potrivea cusătura să fie așezată la dungă, apoi îi făcu un semn cu mâna. O știa cât este de atentă cu detaliile. Când plecă și ea, Perviliu începu să se bărbiezească, concluzionând că acum venise momentul să facă o schimbare, să se implice. Chiar dacă nu era angajat al Ministerului, avea niște răspunderi mult mai bine trasate ca până în prezent. Noul loc de muncă îi va oferi rampa de lansare pentru Noul Perviliu. Se îmbracă și la ora 6 și câteva minute ieși pe ușă, după ce în prealabil își verifică aspectul întregului corp, îmbrăcat în costumul căruia tocmai îi rupsesse eticheta la ieșirea din casă. Se uită în urmă și-i văzu pe toți cum îi fac cu mâna. Bunica ridica pumnii mici și noduroși, strânși ca pentru luptă. Și urla chicotind. Strigăte de luptă, se gândi Perviliu. Începură toți să se agite scandând diverse chestii ce aveau ca scop îmbărbătarea lui. Două mătuși cu voci groase alcătuiau un cor sinistru care ar fi pus pe fugă orice creatură cu sistem auditiv. Așa că o luă mai repede la picior, lăsând cu mult în urmă chicotelile și uralele. Era prezent și cățelul Pietro pe care îl știa mort și îngropat în grădină. I se relatase atunci pe larg și cu multe amănunte dispariția lui: pe scurt fusese vorba de o zână blondă ce venise să-l ia pe Pietro într-un coș auriu. Versiunea adevărată și reală a morții lui o aflase după câțiva ani

când putea suporta din punct de vedere psihic cauzele dispariției ființelor în general. La Pietro fuseseră de vină oasele de pui servite cu o zi înainte de deces, oase ce îi cauzaseră leziuni letale la nivelul intestinelor.

Drumul până la noul loc de muncă fu presărat cu două incidente neplăcute, dintre care unul deosebit de deranjant pentru Perviliu și anume o pată pe pantalonii noi, provenită de la o mașină care demarase în trombă chiar lângă el. Era emoționat ca un elev timid în prima zi de școală și nu dormise bine, gândindu-se că de a doua zi vor exista oameni care i se vor adresa cu „Domnule Director”. Ținea strâns geanta și din când în când se oprea pentru a-și potrivi mânecile costumului. Iar acum se pricopsise cu o ditamai pată pe cracul drept al pantalonilor. Era jenant să pornească așa prima zi de serviciu. Rememoră viața scurtă a perechii de pantaloni, cum fuseseră cumpărați împreună cu haina de la costum, cum Anita îl privea plină de admirație lângă vânzătoarea care dădea din cap în semn de admirație profundă, apoi cum îi călcase seara trecută și acum dimineața el le potrivise dunga cu o precizie de ceasornicar. Privea pata care se desfășura ca o hartă pe jumătatea inferioară a cracului și analiza posibilitățile de remediere. Soluția ar fi fost o perie, dar nu dispunea de ea, așa că trebuia să aștepte să se usuce pe cale

naturală, fără alte intervenții. Și pentru perie trebuia să se întoarcă acasă. Și va întârzia din prima zi, lucru inadmisibil acum. Poate la Regională își permitea, dar acum nu. Grăbi pasul pentru a ajunge primul. Se va așeza la birou și probabil nu se va observa. Când ajunse era transpirat. Prea devreme și ușa închisă. Va trebui să aștepte femeia de serviciu care ar fi trebuit să fie deja la program. Asta era probabil prima neregularitate pe care va trebui s-o corecteze în noua lui calitate. Se opri la avizierul din fața ușii, care era postat deasupra unei bănci dărăpănate. Conținea diferite anunțuri care nu aveau nimic de a face cu lumea poștei. Pe un petec mic de hârtie era scrisul unei mâini nervoase care anunța pierderea cățelușului Pily, iar în dreapta altul încadrat de chenar negru care prezenta deschiderea unui club de box la o locație pe o stradă lăturalnică. În mijlocul panoului însă trona un afiș în format mare cu doi păianjeni colorați ținuti în vârful degetelor de către o domnișoară blondă, care închidea ochiul stâng pentru a mima o atitudine erotică. Afișul făcea reclamă circuitului Proțki care era, după cum apărea pe afiș numele scris cu litere ca de acuarelă și împrejmuite de stelute verzi, un circ nou venit în oraș pentru câteva reprezentații luna asta. Perviliu își aminti vremea copilăriei, când în fiecare an era dus aproape cu forța la circuitul ce poposea la

câteva sute de metri de casa lor. Nu se numea Proțki ci altfel, ceva cu M. Morgan sau Muratin. Revedea cupola înaltă și grasă cum era montată în fiecare iunie de câțiva indivizi bine făcuți și joviali care aveau la orice oră a zilei o țigară în colțul gurii. Le auzea injuriile puturoase pe care le lansau cu înverșunare unul la adresa celuilalt. Erau aceleași fețe în fiecare an, fețe care în ciuda trecerii timpului păreau neschimbate, vesele și smede, pufnind din chiștoacele înfipite între dinții îngălbeniți. Vorbeau tare, își dădeau indicații, totul până când cortul imens își înfigea toate pârghiile de susținere în pământul bine afânat. La nervi aruncau cu șapca de pământ și scuipau nervos. Cortul era împrejmuț de patru rulote și alte atelaje care adăposteau toate sufletele ce ofereau reprezentațiile zilnice. În primii ani ai copilăriei fusese curios și chiar atras de lumea exotică care colora cartierul, atitudine pe care și-o reprimase curând după ce împlinise opt ani. Începuse deja să cutreiere cu amicii de joacă locul unde era instalat cirul, care în acele luni de vară devenea loc de pelerinaj pentru toți puștii din cartier. Conștientiza faptul că lumea cirului nu era așa cum părea în seara spectacolului, plină de lumini și culori frumoase. Mai întâi observă mirosul greu care se instala după câteva zile de campare în toată zona, locul începând să capete un miros ciudat și zemos în care predomina cel

de animale sălbatice, și mai ales cel al dejecțiilor lor zilnice, combinat cu cel de om. Rezultatul era nefast și se simțea de cum te apropiai de zona respectivă. A tras și cu ochiul la pregătirile care se făceau pentru spectacol, unde a văzut atmosfera asemănătoare celui dintr-un penitenciar, mai ales pentru animalele care erau bruscate și convinse prin metode brutale să efectueze exerciții repetate. Detesta sufletele chinuite în cuști și clovnii care nu erau altceva decât niște bețivani în costume colorate și mânjiți pe la ochi, iar în final ura întregul lor sistem pus pe giumbușlucuri ieftine. Se gândise la bieteile animale, la libertatea lor și la locurile de unde provin, țări și continente îndepărtate și frumoase, la jungla amazoniană, la regiunile sterpe și la cele mlăștinoase, se gândi că cineva ar trebui să facă ceva. El era doar un copil, dar jongleriile stupide pe care erau obligate să le execute cu acuratețe ar trebui stopate, lumea nu ar mai trebui să cumpere bilete iar părinții nu ar trebui să-și ducă copiii în acel loc corupt. La început plânse neputincios în fața cuștilor pline cu zăbrele din spatele cărora animalele scoteau sunetele stranii. De ce trebuiau băieții și fetițele de vârsta lui să râdă când urmăresc un urs gigantic ce se chinuiește să se învârtă în cerc? Ursul era un animal demn, și la fel erau și caii care trebuiau să alerge împopoțonați de tot felul de paiete

strălucitoare prinse în mai multe locuri ale corpului, cu coama și coada împletite. Și brusc hotărî că i-ar plăcea să dea foc imensei cupole. S-a gândit zile în șir, a făcut planuri, scheme pe hârtie, a studiat terenul și oamenii de acolo dar nu a găsit o soluție viabilă pentru salvarea animalelor. Așa că a renunțat și a privit plecarea cercului având chibriturile încă în buzunar și sticla de benzină dosită în debara.

Acum, după atâta timp, afișul cu cercul îi încălca teritoriul. O rușine pentru lumea poștei, pentru întregul sistem care trebuia să fie o lume a corectitudinii și ordinii, lipsite de bășcălia bâlciurilor copilăriei. Ce trebuia făcut? Înflăcărarea care-l cuprinse îl făcu să uite de pata de pe pantaloni. Trebuia să ia atitudine. Așa că deschise geamul și începu să rupă afișul. Tocmai când râcăia ultimele urme ale feței duduiei cu păianjeni auzi din spatele lui o voce puternică care striga din răspuțuri:

- Domnu' ce faci acolo? Alo... Chem poliția... De ce rupi afișele? Vandalule! Și se apropia în acest timp cu o mătură imensă în mână. Perviliu rămase încurcat și părăsit de elanul distructiv pe care-l avusese, în numele ordinii și disciplinei care trebuiau să caracterizeze locul peste care el va domni. Își dădu seama după mătură că în timpul cât stătuse cu spatele femeia de serviciu intrase în clădire. Perviliu abordă o poziție verticală de luptă, spatele drept și capul

înainte, așteptând contactul vizual cu ochii inamicului. Poziția corpului lui o făcu pe femeia de serviciu să se poticnească când ajunse la câțiva metri de el. Observându-și umbra semeață pe pământ își dădu seama că era o bătlie câștigată. Îi era recunoscută supremația și încă nici măcar nu-și dezvăluise identitatea.

- Mă numesc Perviliu și de azi sunt noul director. Apoi se îndreptă către scări într-o atitudine care trebuia să arate că este cât se poate de relaxat. Respirația trebuia controlată exact așa cum citise într-o revistă. Pentru a părea cât mai impunător și stăpân pe sine trebuie să inspire regulat. Respirația sacadată provoacă transpirație abundentă, semn reprezentativ al nesiguranței, fricii și tuturor emoțiilor.

- N-am știut, domnu' director, îmi pare rău. Și femeia începu să plângă. Statura mătăhăloasă se cutremura sub fața buhăită, invadată de un șiroi de lacrimi care lui Perviliu i se păreau mari cât niște boabe de fasole. Femeia se bălăngănea ca și cum părea a fi pe punctul de a-și pierde echilibrul și de a se rostogoli în brațele lui firave. De spaimă, acesta se dădu înapoi doi pași, însă trupul imens venea după el cu mâinile împreunate în semn suprem de iertare. Era un personaj primitiv transportat în timp aici, iar pe viitor va trebui disciplinat.

- Am copii acasă, trei... n-am știut cine sunteți... acum îmi veți purta pică. Ce prostie am făcut.

Bocetele fură întrerupte de un râs colectiv. Perviliu se întoarce și observă un grup de oameni care asistau la scenă, probabil o parte din angajați, care priveau tăcuți și cu mâinile împreunate întregul spectacol pe care cei doi îl ofereau fără măcar să bănuie că sunt văzuți. Simți că trebuie să întrerupă acest moment jenant și rosti:

- Bună dimineața, mă numesc Perviliu și de astăzi sunt noul director. Toți rămaseră cu un rictus pe față, neștiind cum să reacționeze: toate privirile ațintite asupra lui îl măsurau cu ferve din cap până-n picioare.

- Vă așteptam. Sunteți mult mai tânăr decât credeam noi. Pofțiți, pofțiți să vă arăt biroul dumneavoastră. Urmați-mă. Perviliu nu scoase niciun sunet. O privea stânjenit pe domnișoara care țâșnise din mulțime și i se aruncase efectiv în brațe. Ceilalți stăteau și se uitau fără să scoată un cuvânt, iar femeia de serviciu începuse să sughițe spasmodic.

Perviliu nu știa ce să zică și pe ce ton. Ar fi vrut să se arate autoritar cu tânăra domnișoară care nu se prezentase, dar mersul ei legănat îl făcea să tacă și să o urmeze asemeni unui cățeluș obedient.

Trecură pe un hol slab luminat de un neon îngălbenit, până ajunseră la o ușă maronie capitonată, unde trona o plăcuță scrisă cu litere aurii pe care erau trecute însemnele funcției lui.

- Am uitat să mă prezint, îmi pare rău, m-am emoționat, sunt Ilenka, de astăzi secretara dumneavoastră. Și acesta este biroul... E curat, totul este pregătit. Personal m-am asigurat că este curățenie, am și văruit înainte. Avem o mașină de scris nouă pentru când va trebui să dictați corespondența.

Perviliu se uită în jur la încăperea spațioasă și curată. Biroul era așa cum l-ar fi proiectat el: lung și solid, avea suport pentru cărți de vizită și stilou, iar pe suprafața lui era o mapă de piele vișinie. Culoarea se potrivea funcției ocupate în prezent. Dintotdeauna vișiniul i se păruse nobil, între celelalte culori. Își aminti de Petrov și de felul cum se metamorfozase în urma avansării în funcție. Așezându-se pe scaunul de piele, simți cum se afundă într-o plăcere profundă, atât psihică cât și fizică. Viața lui cunoscuse o rupere de ritm și asta îi trebuia. Rupere de ritm pentru a-și dovedi că trăiește, iar de acum încolo el va fi acela care decide pentru alții. Corectitudinea deciziilor sale va face ca toți angajații să-l iubească.

Primul lucru pe care-l făcu pe noul post fu să organizeze o ședință. Trebuia să-i

cunoască personal pe toți și să puncteze problemele pe care aceștia le întâmpină în realizarea sarcinilor. Îi așază ordonat, după funcții și competențe. Contabilele erau lângă el, în spate factorii poștali, femeia de serviciu în marginea încăperii iar în cealaltă parte Ilenka. Erau prezente și funcționarele de la cele două ghișee. Singurul care lipsea era omul responsabil cu întreținerea clădirii. Avusese o problemă medicală. Asta în mod oficial. Dar probabil trăgea chiulul, pentru că în orice instituție există cel puțin un trântor. Iar trântorii vor avea de plătit.

Cunoscă întreg personalul. Încercă să le rețină numele și funcția, lucru greu de realizat datorită caracterului lor atât de șters. Toți în afară de Ilenka, ai cărei trandafiri de pe bluză păreau să învieze întreaga atmosferă. Prezența ei pe aceste culoare cu neoane care clipeau era pata de culoare. Hotărî pe loc că ea va fi cea care se va ocupa de corespondența zilnică. După ce schimbă câteva replici, situația se decongestionă un pic, chiar începură să mai și zâmbească. Termină ziua fără ca nimeni să observe pata de pe pantalon, care între timp oricum se estompase aproape în totalitate. Acasă relatează Anitei anumite pasaje de la serviciu, bineînțeles doar cele pe care le considera reprezentative pentru un om serios, în plină ascensiune. Ea râdea în timp ce-i călca din nou pantalonii. Adormi gândindu-se la trandafiri și la neoane.

În următoarele zile Perviliu vru să-și intre în atribuții, să se implice direct în rezolvarea problemelor Oficiului 6. Mai întâi hotărî că trebuia renovată clădirea al cărei aspect dezolant semăna pe moment cu imaginea de ansamblu a cartierului unde majoritatea locuitorilor erau nevoiași, pensionari și șomeri. Gazonul și o mică grădiniță nu trebuiau să lipsească din fața intrării principale. Apoi trebuia reparat și vopsit avizierul, iar el să conțină informații folositoare despre instituție. Trebuia conceput un plan de lucru laborios, astfel încât la sfârșit instituția pe care o conduce să fie schimbată radical.

Ilenka îi zâmbea neconținut și câștiga teren în fața celorlalte, care păreau ființe reci, copleșite de griji și probleme, învățate să nu ridice ochii când directorul trece pe hol, ci doar să emită un simplu „'Neața, dom' director” E timpul să înceapă activitatea prin refacerea organigramei. Ilenka va redacta toate actele pentru el, îi va aduce cafeaua și îi va rezolva o parte din probleme. Cel puțin cele pe care el nu are timp să le soluționeze în timp util.

Vineri organizează o ședință la el în birou cu departamentul contabil, secretara și

femeia de serviciu. Responsabilul cu întreținerea era tot absent. Se pregătise pentru acest eveniment cumpărând două sute de grame de bomboane asortate, pe care le așază cu multă delicatețe pe un vas de cristal adus special de acasă. Karina sosi cu o tavă pe care abureau ceștile de cafea, bolborosind ceva despre greutatea traiului zilnic.

Perviliu le studie cu atenție pe cele două contabile. A treia era bolnavă. Ceva legat de un icter mecanic mai vechi, sau melenă. Nu înțelege bine, dar nici nu dori să aprofundeze subiectul. Femeile se așezară spășite pe scaunele a căror căptușeală era cojită de vreme. Erau frumoase ambele, deși mult prea grase pentru vârsta lor. Hainele modeste, dar curate și de bun gust, îl convinseră pe Perviliu de nivelul scăzut al salariilor. Le prezentă modificările care trebuiau aduse clădirii și suma necesară realizării lor. După ce adunară valorile ce rezultau în urma calculelor de refacere și modernizare, ele începură să zâmbească timid.

- Deci... ce părere aveți? li se adresă la sfârșitul monologului, relaxându-se pe scaunul directorial. Sunt niște sume aproximative, într-adevăr, trebuie să ne adresăm unor specialiști pentru calcule exacte.

- E bine tot ce spuneți. Ar fi frumos. Dacă am avea și mijloace, poate s-ar realiza.

- Păi chiar este realizabil. Se poate plăti și în rate. Voi contacta mai multe firme și vom organiza o licitație. Ne trebuiesc materialele de construcție în primul rând, că apoi ne vom descurca. Văruiala nu e o problemă. Karina se va ocupa de exterior, adică de vopsit banca, avizierul și gardul. Plus că vor trebui toaletați pomii.

Femeile se uitară una la cealaltă, apoi priviră în jos încurcate. Karina se uita în pământ de când intrase în birou. Entuziasmul lui Perviliu se mai potoli când le privi din nou pe cele două. Se ridică în scaun încruntând din sprâncene.

- Vă ascult. Ce părere aveți și de ce bani dispunem?

- Bugetul este raportat la Regională și de acolo se decid toate cheltuielile care trebuiesc făcute. Nu puteți beneficia de fonduri fără aprobarea forurilor superioare. Credeam că știți toate detaliile legate de planificarea cheltuielilor.

Perviliu amână atunci reparația clădirii, hotărându-se să se ocupe mai întâi de celelalte probleme, care erau nenumărate. În zilele următoare stabili un program de audiențe în fiecare zi de la 9 la 12. Îi asculta pe oameni și încerca să le rezolve doleanțele: de ce nu ajunsese pensia, de ce nu au primit coletul, de ce au primit

recomandata înapoi, toate probleme importante la care el avea soluții. Îi plăcea să fie o personalitate caritabilă a cartierului, mai ales că oamenii îi mulțumeau. Și se rugau pentru el la biserică. După cum i se zicea, nu era așa scârbos ca cel dinainte, ci un om săritor, calm și deloc îngâmfat. Toate aceste calități îl transformară într-o persoană publică la nivelul cartierului, așa că în câteva săptămâni erau cozi zilnice în timpul orelor de audiență. Lumea începuse să vină și cu alte probleme, care nu erau legate de oficiul poștal. Credeau că îi putea ajuta, iar el chiar încerca. Se implica deoarece era nevoie de el. Veneau însoțiți de cei mici să-l vadă pe *Domn' Director*. Îi ziceau că ar trebui să candideze la primărie. Două familii se oferiră chiar să vină la sfârșitul săptămânii să vopsească în fața poștei trotuarul și să repare banca. Karina deja se apucase de făcut mici reparații și fațada clădirii arăta altfel. Omul cu întreținerea era un bărbat glumeț, trecut de șaiszeci de ani, care servea zilnic diverse cantități de alcool. Dar era priceput și chiar începuse procesul de reparație a tuturor încăperilor: bătea cuie, repara imperfecțiuni ale zidurilor și chituia geamurile. Perviliu deveni din ce în ce mai entuziasmat de noua postură, mai ales de cea de restaurator al vechii clădiri și al vechilor oameni. Se gândi la lucrurile care se mișcă înspre bine, la viitorul lui când se va plimba

pe stradă mândru alături de copilul lui, la oamenii care își vor scoate pălăria când el va zâmbi. Copilul îl va întreba cine sunt oamenii aceia, iar el îi va explica totul despre munca sa, despre cum s-a ajuns la noua uniformă și la salariile care au crescut de două ori de când a fost numit el director. Apoi îl va ridica în brațe și-l va strânge la piept. Toate aceste schimbări îl făcură pe Perviliu să creadă că este atins și protejat de o forță mistică ce îl călăuzește în activitatea sa profesională. Își schimbă imaginea, lăsându-și părul mai lung și mustață. Oglinda deveni pentru el o prezență mai mult decât necesară în viața zilnică, în special dimineața: petrecea minute întregi înainte de a pleca aranjându-și părul și sprâncenele, scrutând cu minuțiozitate anumite fire de păr rebele care se încăpățâneau să facă notă discordantă și să nu se așeze în ordine alături de celelalte, asemeni unor soldăței docili. Pe fața lui se citea o notă de încredere în propria persoană, încredere pe care o căpătase din momentul în care a început să fie respectat și stimat de angajați. Consuma multe fructe proaspete pentru întreținerea tenului, iar morcovii erau nelipsiți de la masa de prânz. Beta-carotenul îl va ajuta să-și mențină pielea netedă și curată. Trebuia să se întrețină, deoarece de sănătatea lui depindeau atâția oameni. Începu un

program riguros de întărire a musculaturii. După calculele lui, în câteva luni ar fi trebuit să arate ca un veritabil viking. Doar că în locul sabiei se va afla stiloul.

Anita observă schimbările prin care trecea soțul ei, dar le luă ca pe niște metamorfoze ale viitorului cap de familie, care simte că este timpul să-și îndeplinească menirea. Ba chiar începuse să-l admire pentru cât de preocupat este de felul în care arată. Era mult mai spilcuit decât atunci când ocupa un simplu post de funcționar. Îl admira seara când făcea exerciții, îi admira și mustața care începuse să capete personalitate.

Treaba la poștă mergea cu precizia unui mecanism de ceasornic. Cel puțin așa vedea și înțelegea el situația.

După încă câteva zile de muncă asiduă în care luă niște decizii vitale asupra sortii unor colete și telegrame returnate, deveni ferm convins de necesitatea achiziționării unei perechi de ochelari. La noua poziție pe care o ocupa, ochelarii trebuiau să facă parte din imaginea de intelectual cu atribuții. Va acționa rapid și cu rezultate imediate. Își luă inima în dinți și i se adresă Anitei cu o voce îngrijorată:

- Știi, Anita, au început să-mi obosească ochii foarte tare de la o vreme și nu mai văd conturul literelor... Cred că am nevoie de un control. Și mai cred că este vorba și de o conjunctivită cronică, pentru că îmi

lăcrimează frecvent ochiul stâng, mă mănâncă și am un fel de arsuri de parcă mi-ar fi intrat în el firicele de nisip. Perviliu aștepta reacția soției care tăia în continuare imperturbabilă morcovii pentru supă. Stătea la distanță de chiuvetă, burta îi crescuse enorm în ultimul timp și căpătase o gușă total inestetică. Iar sexul probabil deja începea să i se caște ca un hău organic, pregătind procesul ce va urma.

- Ai putea, fu răspunsul destul de evaziv al Anitei. Ea nu trăia cu aceeași intensitate toate transformările prin care el trecea de când cu schimbarea în funcție. Ar fi dorit ca toată lumea să împărtășească problemele care-l frământau și îi tulburau existența. Oare gândea cineva în același timp cu el, vedea lucrurile și situațiile la fel? Înainte să adoarmă, se gândi la noua înfățișare pe care o va adopta, la ce formă de ochelari îl va avantaja și cum se va potrivi cu garderoba care se îmbogățise în ultimele săptămâni cu două costume noi, luate de la cel mai cunoscut magazin. Adormi cu greu, cu imagini ale ramelor de ochelari succedându-se în minte.

Se prezentă la birou de la prima oră și acuză dureri groaznice de cap, având grijă să se plângă tuturor, precizând că durerile persistă de mult timp și nu știe ce să mai facă. Femeile se arătau foarte îngrijorate și toate îi recomandau un consult oftalmologic, în timp ce el se prefăcea uimit

de sfat, susținând că nu s-a gândit la așa ceva până atunci. În realitate, la orice control oftalmologic fusese, doctorii îi ziseseră că vede excepțional pentru vârsta lui. Ilenka îl privi de aproape în ochi pentru a vedea dacă îi are roșii. El îi simți respirația caldă și o rugă să se uite și în celălalt, care-l ardea mai tare. În acest timp îi admiră fermitatea mușchilor regiunii toracice, care izolau atât de bine rotunjimea sânilor.

- Da, cred că aveți dreptate, o să mă duc chiar mâine. O să văd dacă este de la ochi. Voi ajunge la serviciu mai târziu ca de obicei. Îmi fac o programare. Știți vreun doctor mai bun? Și începu să noteze tot felul de nume și cabinete. Toți recomandau doctorii pe care-i vizitaseră drept cei mai buni din oraș, cu rezultate imbatabile. Alese un nume pe care toți îl sfătuiseră să-l ocolească, deoarece era incapabil și dădea pacienților rețete greșite. Probabil îl va putea păcăli, astfel încât să-i recomande dioptrii pentru niște lentile mai groase și impozante.

Ziua următoare ajunse la cabinet înaintea medicului. Fu întâmpinat de o asistentă bătrână, mult peste vârsta de pensionare, care îl invită sec să ia loc și îl întrebă dacă nu are somn de a venit la o oră așa de matinală. Neobrăzarea îl scoase din sărite, dar nu protestă, ci îi explică chinurile prin care trece zilnic din pricina ochilor slabi, roșii și bolnavi, mai ales cel stâng care

este mai solicitat. Asistenta tăcea uitându-se în registru și îl întrebă unde și pe ce post lucrează.

- Trebuie să trec în registru. Aici la ocupație. Vedeți, e o rubrică mare. Domnul doctor a insistat să avem registru și cât mai multe informații despre pacienți. La ce i-or folosi numai el știe, dar eu bănuiesc că doar așa, ca să-mi dea mie de muncă. Că cică așa sta cam de pomană.

- La poștă.

- E clar. Avem mulți clienți de acolo. E un mediu nesănătos pentru ochi. Praf, hârtii, și tușul de la ștampile, toate au efect nociv asupra ochilor.

Perviliu dădea din cap în semn de aprobare. Bătrâna își aprinse o țigară, molfăind în același timp un covrig uscat pe care-l extrăsese dintr-o sacoșă mototolită. Îi fu recomandată o revistă pentru a nu se plictisi până vine „dom' doctor”, dar Perviliu o refuză politicos, motivând prin indispoziția dată de ochii bolnavi. Într-un târziu apăru și doctorul, care intră rapid în birou aruncând o privire fugară și un zâmbet galeș baborniței ce tocmai nota numele lui Perviliu într-un caiet, după care îi ceru să achite consultația. Scoase tacticos suma cerută și o oferă cu un zâmbet cam trucat, după care fu introdus în biroul doctorului.

- Bună ziua, domnule. Pofțiți, luați loc.

- Da, mulțumesc. Aici?

- Da. Acolo.

- Ce problemă?
- Păi...
- Vă ascult. Ce vă supără de ați venit?
- Multe. Cu ochii. Probleme diverse pe care le-am ignorat și care în prezent îmi fac viața un calvar.
- Vă ascult.
- Am post de conducere. De aici cred că a pornit totul. Nu e ușor, să știți. M-au lăsat ochii, domnule doctor. Toată ziua în hârtii, cifre mici în tabele multe. Le citesc, analizez și decid. Apoi altele. Tot așa, citesc, analizez și decid.
- Dacă v-au lăsat ochii, punem ochelari. Cu tabelele și cifrele nu vă pot ajuta. Și eu mă confrunt cu tabele, cifre și numere. Știți doar că ați fost trecut într-un astfel de tabel și dumneavoastră când ați venit.
- Da, și vreau un consult complet. Cu picături și toate cele aferente. E probabil și o conjunctivită mai veche, netratată.
- Doctorul se apropie și-l privi drept în ochi.
- Nimic. Nu e conjunctivită. Sunt niște ochi perfect sănătoși din punctul ăsta de vedere.
- Credeți?
- Sunt sigur, domnule. Lucrați la Poștă și într-adevăr acolo e un mediu propice bolilor din domeniul meu, dar dumneavoastră chiar nu aveți nimic. Să ne uităm la panou.

- Nici la stângul? Am o senzație de mâncărime, de jenă și de nisip în ochi.

- Nimic. Curat. Să trecem la panou.

- Unde? Acolo?

- Acolo.

Perviliu se conformă rapid, închise un ochi și începu să pronunțe literele în ordinea în care se înșiruiau ordonate pe panoul luminat. Apoi se poticni:

- Păi da, nu văd bine, nici pe „c” nici pe „m”, nici curbura de sus și nici pe cea de jos de la ultimul rând. E totul în ceață aici.

- Cum nu le vedeți, dacă tocmai le-ați pronunțat?

- Cunosc panoul. Am fost cu mama la alt medic și am reținut ordinea literelor. La ea a durat foarte mult consultul, așa că am privit de aproape toate șirurile de litere.

- Atunci se explică.

Perviliu primi tot felul de lentile corectoare, diverse axe combinate, toate pentru lentile destinate suferinzilor de miopie și astigmatism, apoi fu așezat pe scaun și privit în ochi cu un fel de lanternă, după care doctorul îi flutură pe sub nas o rețetă. De conjunctivită însă nu putea fi vorba.

- Vă prescriu totuși o rețetă și pentru senzațiile de disconfort pe care le acuzați. Dacă lăcrimați, dacă ochii se înroșesc, puteți folosi seara și dimineața câte patru picături.

- În fiecare ochi?

- Nu.
- Deci două în fiecare.
- Exact. Iar dacă este într-adevăr ceva mai grav puteți veni pentru încă un consult.
- Vă mulțumesc și rămân îndatorat.

În concluzie terminase cu bine și cu un rezultat satisfăcător. Achiziționarea unor rame se dovedi a fi un proces migălos. Încercă toate tipurile: groase, cu brațe colorate și rame cu un contur negru, mai tinerești și mai sobre. În final optă pentru o pereche care să combine naturalețea și spiritul practic cu dorința lui de a poseda un accesoriu care să-i întregească imaginea la locul de muncă. Problema era că lentilele nu-i erau de folos, ba chiar îl incomodau. Mințise în legătură cu dificultățile întâmpinate în recunoașterea literelor din ultimul rând. Dar pentru noua imagine va trebui să se chinuiască un pic. Încercă să meargă cu ochelarii pe ochi până acasă, lucru care se dovedi extrem de complicat, deoarece contururile erau disipate în nuanțe neclare care acum într-adevăr îl amețeau. Se gândi la libelule și la modul lor de a privi lumea... O arsură puternică în ambii ochi îl făcea să lăcrimeze și să clipească continuu. Găsi o soluție de compromis prin așezarea pe nas a ramei. Așa putea privi pe deasupra. Puse și niște picături. Problema era rezolvată pe moment.

A doua zi se prezentă cu noua fizionomie și fu felicitat de întregul personal

pentru alegerea făcută. „Vai ce bine vă stă” sau „Vă face să păreți așa...” fură câteva din opiniile angajaților. Când îi văzu pe toți adunați în jurul lui simți că degajau un fel de căldură sufletească. Era într-un fel constrâns de acești ochi ațintiți asupra lui cu atâta admirație și respect. Obligat să-i ajute și să le îmbunătățească situația. Se uită la doi dintre ei: factorii poștali Berku și Anadir. Erau slabi și uniforme tocite și mici de la atâtea spălări îi făceau să arate jalnici și pricăjiți. Berku avea un tic și dădea spasmodic din cap în partea dreaptă. O dată la treizeci de secunde scutura capul și un pic mâna stângă. Anadir era foarte scund iar geanta aproape că îi acoperea tot corpul. Stătea agățat de ea și fluiera printre dinți.

Cei doi aveau fețele obosite, alergau de dimineața până seara, pe orice fel de vreme, apoi veneau și triau scrisorile pentru a doua zi, multe cutii, în funcție de zonă și de importanță. Toți factorii de aici păreau posaci și bolnavi, plini de varice, și atât femeile cât și bărbații își pierduseră trăsăturile pozitive distinctive, toți aveau aceleași frizuri regulamentare, aceleași chipie, aceleași uniforme spălăcite și aceeași viață searbădă. Se plâneau de dureri insuportabile de picioare, de reumatism sau chiar hernie inghinală. Mult prea multe genți cărate. Dar nu avuseseră alternative. Înțeleseseră că asta este calea ce le era hărăzită și se văitau în prezent

doar dintr-o plăcere perversă pentru a se simți cât de cât importanți și băgați în seamă unii de ceilalți. În plus, aceste probleme de sănătate le dădeau un aer grav și serios, dar și infinite subiecte de discuție. Lui Perviliu i se părea că se mai poate schimba ceva, că programul este prea crud, prea multă muncă și prea prost plătită. Trebuiau tratați cu mai mult respect. Era armata lui și trebuia să aibă grijă de ea: să o conserve cât mai bine cu puțință, să o scoată din faza zdrențuită în care se afla.

Trebuia să facă o adresă la Regională pentru a cere uniforme și genți mai trainice pentru cărat corespondența, din acelea cu buret pe exterior, perioade de concediu mai mari și încă și mai câte. Vorbise și cu Anita. Aceasta însă nu mai părea preocupată de realizările lui prezente și nici de cele pe care avea să le înfăptuiască. Era atât de placidă și nu-i împărtășea entuziasmul planurilor mărețe. Era numai cu gândul la copil și se mângâia zilnic pe burtă. Mai era puțin.

- Dar ce s-a întâmplat? Ești așa de abătută...

- Păi cum să nu fiu... De când cu noul post ești de nerecunoscut. Eu voi naște în curând iar tu nu mai ai deloc ochi pentru noi. Parcă numai eu trebuie să particip la această treabă. Gândește-te că tu vrei să treci pe lângă aceste nouă luni când de fapt trebuia să fii alături de mine. Le-ai evitat cu toate aceste schimbări din viața ta

profesională. Ți-am oferit suport maxim, am trăit alături de tine toate aceste metamorfoze: costume noi de haine, schimbări de fizionomie, mers apăsător și ochelari impozanți. Probabil e cea mai importantă perioadă a vieții noastre de cuplu. Iar tu... Numai poștă și probleme legate de sistemul tău. M-am săturat. În fiecare seară îți ascult poveștile. Și ce trebuie să mai faci pe viitor. Și ce ai făcut deja. Prognoze pe următoarele șase luni și acum pe un an. Numai că în următorul an nu este nimic lăsat pentru noi doi, pentru noi trei de fapt. Și până la urmă poate nu mă interesează. Dar la asta tu nu te gândești. Egoismul tău a atins cote îngrijorătoare.

Perviliu rămase pe fotoliu uitându-se în gol. El, care vroia numai binele, ajunsese la cote îngrijorătoare. Într-adevăr o ignorase în ultimul timp pe Anita. Fusese egoist și prea îmbătat de energia constructivă pe care o distribuise doar în afara familiei lui. Dar era prea obosit să mai caute vreo rezolvare. Adormi brusc și totul se sfârși.

A doua zi, pentru a se calma și a-și pune viața în ordine, redactă un referat prin care explica condițiile grele de muncă, salariile neproporționale cu munca depusă și condițiile în care este efectuată, insistând pe sănătatea precară și pe gențile grele ce aveau curelele tocite. Și o semnă alături de toți angajații. Aceștia la început fuseseră

destul de refractari, nu înțeleseseră sensul acestei semi-revolte, cine este Sistemul, ce înseamnă libertatea de exprimare și drepturile la locul de muncă, ce înseamnă sporurile care ar trebui adăugate la salariu și nici măcar nu știau prea bine cine erau vikingii de care Perviliu amintea dându-i exemplu pentru curajul și verticalitatea vremurilor în care trăiseră. Nu înțelegeau de ce au nevoie de administrarea gratuită de vitamine și minerale, de ce melatonina le prelungește viața, de ce să aibă mai mult concediu, în condițiile în care viața lor în afara serviciului nu exista. Și mai ales de ce trebuiesc schimbate gențile cu altele din material modern care rezistă la umiditate și care au acea minunată căptușeală de burete pe care Perviliu o lăuda. Ei aveau o legătură deosebită cu gențile pe care le cărau zilnic. Nu se puteau despărți de ele așa ușor, mai ales că nu-i interesa textura lor și nici buretele. Era o simbioză pe care directorul nu o va înțelege în veci. Dar nu știau cum să-i explice lui Perviliu când îl vedeau atât de entuziasmat, mai ales că înțelegeau totuși că acum totul ar trebui să fie în favoarea lor, iar el le vroia binele. El, în schimb, considera că săvârșește niște fapte nobile și pline de curaj. Că el este cel care luminează calea acestor năpăstuiți ai sorții. Ei nu-și dau seama dar el da, el poartă conștiința lor peste tot, iar dacă vor

să rămână ignoranți, această decizie le aparține în totalitate.

Peste câteva zile primi răspunsul de la Regională într-un plic mare și albăstrui:

Către Oficiul 6

În atenția Domnului Director

Ca răspuns la adresa numărul 356 din 23.02.anul curent, înregistrată la Direcția Regională a Poștelor, vă comunicăm următoarele:

Pe data de 05.03 se va deplasa un reprezentant al DRP la dumneavoastră pentru evaluarea condițiilor de lucru ale salariaților din această circumscripție. Măsurile ce vor fi luate în funcție de procesul verbal întocmit în ziua respectivă, vă vor fi aduse la cunoștință în maxim zece zile lucrătoare.

De aceea, vă rugăm ca în ziua respectivă toți factorii poștali să nu efectueze muncă de teren între orele 8 și 11.

*Cu respect
Director General
Petrov Mihail*

Rămase uimit când văzu că fusese luat în seamă. Îl știa pe Krosky, el va veni. Era acru, dar serios în ceea ce privește serviciul. El se ocupa de referate, el va merge pe teren. Sobru și imparțial ca o mașină bine reglată, în el nu sălășluia nicio umbră de subiectivism. Nu avea personalitate proprie și nici nu știa ce înseamnă a avea una. Considera că orice deviere de la normalitate este lipsă de maturitate și de seriozitate iar în consecință trebuie tratată ca atare. Era suma tuturor circularelor și ordinelor de serviciu primite, fiind purtătorul de cuvânt al întregului sistem. Știa ce și cum trebuie să fie corect și pe ce bază legală se poate proba. Nu-i păsa de nimeni și de nimic, totul era în folosul instituției pe care o reprezenta. Făcea procesele verbale și pleca. Nici nu îl interesau măsurile care se luau după trecerea lui. Nu intrau în aria sa de răspunderi. Nu avea niciun viciu și nimeni nu îl avea la mână cu vreo neregularitate comisă. Perviliu îl aproba pentru verticalitatea deciziilor pe care le lua în orice circumstanță, și de aceea avea și speranțe.

Trebuiau începute pregătirile. Organiză a doua zi o ședință cu toți angajații. Poșta fu

închisă, iar în interiorul ei Perviliu improvază un fel de pupitru de la care să li se adreseze. Pentru a regiza un cadru cât mai oficial își montă locația de unde avea să vorbească pe o cutie mare de lemn, care folosea de fapt la transportatul scrisorilor. Întâi o încercă pentru a-i testa rezistența cu ajutorul femeii de serviciu, care fu nevoită să se suie pe ea și să efectueze câteva bălăngăneli în stânga și-n dreapta. Proba fu trecută cu succes. Vădit mulțumit de calitatea oferită de ladă, o acoperi cu o perdea din depozit pentru a nu se vedea că stă cocoțat pe o cutie. Discursul fu ținut cu aplomb și dăruire pentru aproape douăzeci de minute. Îi instrui în tot acest timp pe angajați despre felul cum vor trebui să se îmbrace, despre necesitatea purtării insignelor pe care le aveau în dotare, iar cei care nu aveau vor trebui să stea în ultimele rânduri pentru a nu fi observați, iar Karina fu atenționată în mod special să curețe toate încăperile cu o soluție specială cu proprietăți dezinfectante deosebite și care emană arome ce induc o stare de calm și bună dispoziție.

Urmă o pauză scurtă în care bău un pahar de apă, mai scrută adunarea un minut, apoi continuă pe un ton și mai grav, arborând o mină somptuoasă:

- Ne-am adunat astăzi pentru a vă aduce la cunoștință materializarea, în sfârșit, a tuturor eforturilor noastre

conjugate, eforturi ce vor grăbi izbânda ce se apropie.

Vocea lui Perviliu creștea iar ochii îi sticleau pe măsură ce le dezvăluia toate detaliile. Vorbi despre realizări, despre poșta ca instituție, despre rolul controlului și despre cum va influența el soarta tuturor:

- Și va fi o zi de muncă normală. Dosarele trebuiesc aranjate în așa fel încât să pară a fi în lucru, activitatea oamenilor să fie naturală dar în același timp lipsită de automatism, așa că vom organiza totul asemeni unei piese de teatru în care voi veți fi protagoniștii, iar eu regizorul. Orice creație teatrală trebuie să aibă un decor adecvat, așa că am să vă dau indicații despre ce materiale să existe pe birouri și ce să fie departe de ochii controlului. Mai mult rău poate face un dosar care nu este așezat la locul lui decât bine dacă este la locul corect. Cunosco atenția pentru detaliu a domnului Krosky, modul în care notează în acel carnețel cu liniuță toate abaterile. Abia în partea a doua are o pagină dedicată aspectelor pozitive. Nu pentru că acestea nu îl interesează, ci pentru că sunt foarte rare. Se uită peste mulțimea adunată care-l privea, la ochii care îl urmăreau contrariați.

- Deci să începem. Voi doi sunteți împreună și treceți aici în față. Veți avea pe birou niște colete, cât de multe se poate, și veți sufla așa greu ca și cum tocmai le-ați fi adus din spate. Și apoi le luați și le așezați

jos oftând. Asta când intră Krosky. Ceilalți doi factori poștali, voi veți avea două teancuri de fișe de completat în cele două extremități ale biroului. Cât mai multe, dacă se poate să le lipiți ușor cu ceva pentru a forma două turnuri de aproximativ un metru. Și multe pixuri pe birou. De diferite culori și tipologii. Eventual vă puteți și mânji un pic pe degete de cerneală. Și chiar pe față n-ar strica. De fapt trebuie neapărat făcut acest pas. Să se vadă că lumea aici muncește din greu. Și la fel când vedeți că Krosky trece pe lângă voi să oftați și să ridicați ochii milostivi spre el. Niște ochi plini de amărăciune, dacă se poate și o lacrimă în colțul ochilor ar fi și mai bine. Asta femeile, pentru a spori efectul dramatic. Și demontați ceasul cu cuc de pe perete. Nu dă bine deloc la imaginea pe care vrem să o construim. Afișați pe pereți circulare de la Regională și pe măsuța de la intrare condica. Mototoliți paginile pentru a părea că este foarte uzată.

- Karina, tu trebuie să te îmbraci în negru și să porți o basma pe cap. Vei plânge încet într-un colț. Dacă te întreabă, îi spui că ți-a murit soțul recent și că ai trei copii acasă de întreținut. Și cu salariul tău nu-ți ajunge nici de mâncare. Ăla mic are multe boli, dintre care înșiri două. Nu foarte grave că pare exagerat. Eventual îi sari la picioare și faci o criză de isterie în care anunți că-ți vei da foc. Pentru credibilitate să ai

pregătită o sticlă cu benzină diluată în geantă. După ce torni o cantitate suficientă pe tine eu voi sări să te imobilizez în timp ce tu exclami în urlete cumplite: „De ce ai fost așa de crud și m-ai lăsat cu copilașii goi și flămânzi?”. *Flămânzi* trebuie să sune sfâșietor și să reprezinte apogeul scenei pe care va trebui s-o joci. Apoi vei leșina, iar noi te vom stropi cu apă din vaza de flori care se va afla în preajmă. Te vei trezi, dar instantaneu vei intra într-o stare aproape catatonică. Vei bolborosi doar cuvinte fără noimă, dar printre ele să inserezi totuși și „salariu”, „copiii”, „boule”. Udă și bolborosind. Aici se încheie rolul tău. Mai rămâne ca pledoaria finală să o am eu și să explic plin de emfază cum ați ajuns cu toții la capătul puterilor și meritați o soartă mai dreaptă. Că trebuie să vină și vremuri mai bune pentru voi. Și atunci îi voi strânge mâna cu fermitate lui Krosky. Perviliu tăcu și deschise ochii mari pentru a urmări reacția auditoriului. Privirea îi căzu pe fața plină de voioșie a Karinei care pufnea într-o batistă. Parcă trezindu-se dintr-un vis observă că era trădat. De fapt toți chicoteau asemeni unor păpuși mecanice de bâlci. Chicotitul se transformă într-un râs colectiv care îl făcu pe Perviliu să îi pară rău că avusese o asemenea tentativă entuziastă cu niște pământuri care nu găseau altceva de făcut decât să se amuze de planul care probabil

dacă ar fi fost corect aplicat, le-ar fi îmbunătățit viața.

- Deci să-nțeleg că totul vi se pare o glumă. O imensă glumă de care puteți râde. Dar vai, am venit prea devreme. Nu sunteți în stare să vă salvați. Perviliu părăsi încăperea instantaneu și plecă acasă, unde nu vorbi mare lucru cu Anita, care îl privea oricum destul de suspect. Îi privi și el burta și se întristă. Avea niște crăpături fine pe piele. Înțelese că probabil suferă și că nu i se plânge. O văzuse așa de puțin în ultimul timp. Apoi se aruncă în brațele ei și începu să plângă isteric. Se simțea atât de prost, atâtea clipe de viață irosite pentru niște străini. Când tot ceea ce trebuia să conteze era familia.

A doua zi ajunse la serviciu cu o întârziere de 20 de minute. Toți plecau capul la vederea sa. El însă nu schița niciun gest.

Krosky a sosit a doua zi la prima oră. A venit cu transportul în comun și era plin de noroi pe pantaloni, dar și pe ambii pantofi.

- Ce mai faci, Perviliule? Au trecut câteva luni de când nu ne-am văzut. Am auzit că ai nemulțumiri. Nu s-a mai întâmplat demult să existe reclamații, mai ales aici unde nu au fost niciodată probleme. La Oficiul 6 totul a mers relativ bine. Și acum apare această adresă revendicativă. Dar să vedem cum stă treaba. Oricum dacă ai vrut să faci ceva

vâlvă să știi că ai reușit. S-a tot vorbit pe la noi de tine. Chiar și Petrov era cam nemulțumit de atitudinea ta. Eu voi face ce voi putea, dar nu se poate schimba mare lucru, pentru că orice izbândă a ta va antrena alte nemulțumiri la alte oficii, cereri de mărituri a salariului, și doar ești contabil, știi că suma alocată de la buget este mică și că orice schimbare are nevoie de timp, nu cred că se va putea realiza așa curând. Mai ales că ai sosit pe acest post de așa puțin timp. Îți trebuia o perioadă de acomodare. Dar acum adresa ai făcut-o, să vedem ce măsuri se vor lua.

Krosky vorbi cu fiecare factor în parte, apoi cu ceilalți angajați, examinează situația clădirii, apoi gențile vechi, iar în final încheie un proces verbal unde erau cuprinse într-o anexă salariile tuturor angajaților Oficiului 6, volumul de muncă săptămânal raportat pe factor poștal, fiind trecute și alte aspecte cum ar fi curățenia în clădire, aspectul angajaților, vorbise chiar cu câțiva bătrâni de la coadă pentru a la cere detalii referitoare la calitatea serviciilor oferite de doamnele de la ghișeu.

Scenariul pe care-l făcuse Perviliu nu fusese luat în serios, oamenii nu-i urmaseră indicațiile.

La final, Krosky plecă în grabă, motivând că mai avea de făcut teren pe ziua respectivă, controalele trebuind a fi efectuate cu maxim de seriozitate.

Peste o săptămână primi răspunsul oficial. Salariile se vor majora de la întâi ale lunii următoare cu cinci procente iar el era numit înapoi la Regională pe un motiv oarecare, probabil născocit.

Deci pierduse încă o dată. Sistemul îl învinsese, iar el se sacrificase pentru un infim câștig al acelor amărâți, care la auzul veștii nici măcar nu se bucuraseră atât de mult pe cât se așteptase. La salariul lor mic, această creștere părea și mai mică.. Reparațiile clădirii erau amânate pentru o dată nespecificată. Nici măcar gențile nu fură înlocuite, deoarece unicul furnizor nu fabrica decât un singur model.

Perviliu rămase înmărmurit după citirea adresei. Nu știa cum îi va aduce vestea Anitei, cum îi va face cunoscută izgonirea lui din regatul pe care-l condusesse atât de puțin timp. Poate că aceasta se va bucura când va auzi. Nu reușise să rămână în fruntea unui pâlț de oameni nici măcar trei luni. Cum va putea fi un bun tată? Care este drumul de urmat? Copilul lui se va naște într-o lume pe care el nici nu o înțelesese în atâția ani. Ce avea de făcut? Care vor fi sistemele de valori pe care va trebui să i le implementeze? Cum îi va putea ascunde

totul? Acum își dădu seama că de fapt nu se gândise la copil decât din perspectiva egoistă a omului subjugat de instinctul de conservare, și constată că nu este deloc pregătit pentru ceea ce va urma. Așa că în penultima zi de serviciu la Oficiul 6 rugă un factor să împrumute de la bibliotecă o serie de cărți legate de tot ceea ce înseamnă copilul, în special nou-născutul. Peste o oră avea în față multe volume, toate având un singur punct comun: fețe de bebeluși zâmbitori pe copertă.

Le răsfoi încet, cu o curiozitate specifică profanului într-un domeniu care se dovedea atât de vast. Avea cărți despre viața intrauterină, despre nutriția mamei în timpul sarcinii și după naștere, despre primii ani de viață ai fătului, metodele cele mai eficiente de a învăța bebelușul să meargă și alte aspecte care, din prisma omului matur, păreau niște fleacuri. Fiecare carte era structurată în două părți, ceea ce trebuia făcut și urmat, apoi ceea ce nu. Dacă nu se respectau cele înscrise în paginile cărților, se ajungea la efecte negative demonstrate prin imagini color care prezentau bebeluși malformați, rahitici, precum și alte boli ce pot apărea. Odată cu depistarea sarcinii era recomandată stoparea consumului de cafea, alcool și tutun. Cafeaua favorizează eliminarea calciului și a oligoelementelor și împiedică o bună absorbție a fierului în organism. De tutun ce să mai zică? Se uita

În continuare la pozele copiilor mutilați. Apoi la mâinile lui care aveau o musculatură care mai mult se ghicea pe sub vinele roșiatice. Se sculă și se duse la baie. Se privi în oglinda neclară și se văzu cu alți ochi, mai critici ca de obicei. Își examinează ridurile și firele de păr alb, observă cuta cearcănelor și linia proeminentă a oaselor feței. Avea trăsături îmbătrânite pentru un viitor tată. Iar privirea era neclară, aproape inexpresivă și rece. Își aminti ceea ce tocmai aflate despre stresul prenatal, despre problemele de comportament ale copiilor, inclusiv sindromul Tourette. Perviliu se înspăimântă. Nu realizase până acum câte capcane îl așteaptă pe micul lui nou născut. Se întoarse în birou și continuă lectura. Cu cât înainta mai mult i se părea că viitorul lui moștenitor este din ce în ce mai amenințat de zeci de pericole. Ba chiar îi păreau iminente. Zeci de malformații, de ticuri, de probleme neurologice, de riscuri apărute chiar de la naștere. Și pe măsură ce unele se puteau evita prin profilaxie, altele apăreau, mai distrugătoare și mai nemiloase. Erau prezentate în tabele aranjate într-o geometrie perfectă între paginile ce cuprindeau toate pericolele prezente de la naștere până la maturitate. Observă că în partea dreaptă era prezentat gradul de gravitate al fiecărui risc. Lucruri aparent insignifiante pentru un adult puteau

fi letale pentru mica ființă dotată cu un sistem imunitar precar.

Citi cu înfrigurare rândurile care prezentau pericolele unei nașteri cu forcepsul. Neapărat trebuia să vorbească cu doctorul să nu-l folosească. Ar trebui să insiste pentru o naștere naturală. Brusc nu se mai gândea la serviciu. Stătea speriat, înconjurat de cărți, și parcă toți bebelușii de pe copertă aveau acum fețe triste și dezamăgite. Atâtea piedici în calea unei vieți decente. Aștepta un ajutor, dar nu știa din ce direcție.

Găsi apoi un volum în care se explicau câteva trucuri despre cum puteau înțelege copiii din cele mai fragede vârste o serie de fenomene naturale ca apariția vieții și extincția ei, cum puteau fi prezentate de către părinți cât mai *comercial* cu putință. Aceste cărți de pseudopsihologie infantilă aplicată îl debusolară definitiv. I se părea că va trebui să-și mintă copilul de la început. Se gândea la poeziile despre vârsta candidă a copilăriei lui, despre puritatea și bunătatea specifică copiilor, acei copii nevinovați care suflă-n păpădii și-și pun dorințe. Dar copiii trebuiau mințiți prin metode dibace puse la cale de psihologi înzestrați să făurească astfel de adevăruri fictive, să creeze convingeri false minții tinere, acestea fiind inoculate prin povești și fabule care creează adevăruri de care la maturitate își vor aminti cu nostalgie, la fel

ca el. Cum va face față tuturor „de ce?”-urilor pe care le va avea de înfruntat în următorii ani?

El, care niciodată nu se simțise copil, el care luase întotdeauna aspectele vieții în serios și le tratase cu o maturitate aproape maladivă, nu se simțea acum deloc pregătit pentru așa o responsabilitate.

Fu întrerupt de un bătut nervos în ușa biroului. Era secretara care, cu o față înspăimântată, năvăli în birou și se împiedică de dosarele care zăceau pe jos. Se lovi de colțul biroului, iar Perviliu se ridică în picioare pentru a o ajuta să își redreseze poziția corpului.

Fusese așa de brusc smuls din lumea dură a bebelușilor încât nu prea realiza ce se întâmplă și cum ar trebui să reacționeze.

- A leșinat Martha. Trebuie să chemăm salvarea.

Perviliu sări de pe scaun și alergă pe hol. O văzu pe Martha care zăcea lividă, sprijinită de un scaun. Avea ochii întredeschiși și bâiguia frânturi de cuvinte. Colegii erau deja cu mâna pe telefon, dictând coordonatele clădirii operatoriei. În cinci minute Martha părăsea instituția pe o targă cărată de doi tineri musculoși. Imediat după plecarea ambulanței Perviliu află că ea suferea de o tumoare inoperabilă la cap, lucru care fusese cunoscut doar într-un cerc restrâns al funcționarilor poștali, iar secretul

fusesse bine păzit. Avea copiii la școală și nu vroia ca ei să o știe bolnavă.

Perviliu se întristă. Era o situație delicată. La Regională nu se întâmplase nimic asemănător de când lucra el acolo. Oamenii ieșeau la pensie și de abia apoi, peste câțiva ani se auzea că au murit. De obicei de cancer sau de inimă. În sistemul poștal morțile erau la fel de banale ca și viețile și nimeni nu le acorda mai multă atenție decât meritau.

Plecă acasă gândindu-se la Martha și la teancul de cărți pe care le lăsase pe birou, apoi extrapolă și ajunsese la familia lui și la ceea ce avea de făcut. Dacă nu era prea târziu. Brusc se gândi la arborele lui genealogic și la morbiditatea înaintașilor lui precum și la cauzele deceselor lor.

Avea antecedente de cancer. Câțiva unchi și o mătușă, doi bunici și o verișoară de gradul doi. Probabil trebuia să facă și el analize. Cât mai complete și cât mai rapid. Oare de ce nu se gândise. Dacă se va îmbolnăvi? Nu putea să o lase pe Anita singură.

Cu aceste gânduri urcă scările blocului. Îi povesti Anitei ce se întâmplase la serviciu. Aceasta îl strânse în brațe încercând să-l îmbărbăteze.

- Totul o să fie bine. O să vezi.

Perviliu simți că ceva se schimbă în interiorul lui, că nimic nu va mai fi bine de acum înainte. Cum stăteau îmbrățișați i se

păru că aude un râs sarcastic succedat de trei ecouri consecutive. Zgomotele se auzeau de undeva din bezna de afară.

Prima zi de serviciu la Regională fu groaznică. Nu se putea concentra. Reîntors între atâtea hârtii, trebuia să răsfoiască zeci de pagini pentru a găsi acte normative, apoi să redacteze adrese. Și se gândea la analize și la motivele pe care trebuia să le invoce pentru a obține o gamă cât mai variată și concludentă de rezultate pentru depistarea unei tumori sau posibilitatea apariției ei în următorii ani. Copilul mai avea puțin până se va naște. Trebuia să ia atitudine, să se controleze temeinic.

Își aminti de secretara care năvălise peste el în birou urlând. Orice om care leșină, mai ales dacă pierderea din senin a cunoștinței nu are cauze cunoscute, trebuie supus unor analize. Și trebuia cumva să se lovească la cap, pentru că numai în acest fel i se vor recomanda niște radiografii amănunțite. Erau bune pentru depistarea tumorilor craniene. Iar dacă ar scuipa și puțin sânge va fi și mai convingător, pentru că i se vor face verificări amănunțite ale tractului intestinal. Și va lipsi cu această ocazie câteva zile bune de la serviciu. Oricum îi era rușine pentru că revenise înfrânt și toți păreau că îl menajează și se poartă frumos doar pentru că a eșuat, că

este un mare Nimeni în viața profesională. În consecință, acest plan trebuia pus la cale până în cele mai mici detalii pentru a ieși totul exact cum își dorea. Nu își mai permitea să dea greș încă o dată.

Trebuia să-și forțeze imaginația să lucreze la randament maxim în următoarele zile. Prima etapă definitorie pentru bunul mers al planului consta în alegerea scenei unde se va desfășura întregul spectacol. Vroia să fie un spectacol reușit, prin care el să fie transformat într-o victimă a Sistemului, un erou al Poștei.

Studie clădirea și mai ales scările. După testări amănunțite timp de câteva zile, cu perechi diferite de pantofi, concluzionă prin alegerea locului căutat: scările de la etajul unu către parter ar fi fost perfecte. Va ajunge din căzătură exact la intrarea principală, va putea fi admirat de zeci de perechi de ochi curioși care se vor mări de uimire și spaimă când el se va rostogoli neajutorat. Îi și vedea adunați în jurul lui, cu mâna la gură, împietriți lângă trupul chircit de durere.

Dar cum să scape nevătămat din această cascadorie și să fie și credibil în același timp?

Consultă seara un atlas de anatomie, reperă zonele cele mai sensibile pe care va trebui să le ferească în cădere, citi cu atenție despre organe și despre vătămarile produse prin șocuri mecanice, despre

vertebre și tasarea lor în cadrul unui impact. Hotărî că succesul operațiunii necesită un plan concret, bazat pe multă documentare și antrenament. Cumpără o carte despre tipurile de cascadorii demonstrate prin exemple și un manual pentru întărirea musculaturii. Anita se uita cu o curiozitate speriată la el, pentru că practica cu regularitate exerciții fizice complexe și se documenta în domenii care până atunci nu prezentau interes. Odată studiul și pregătirea fizică începute, se adresează unui magazin ce comercializa articole sportive, de unde își luă protectoare pentru genunchi și coate, dar și o centură pentru spate care să-i amortizeze căderea. Ziua următoare deja pregătea o repetiție generală.

Se îmbracă de probă acasă cu toate aceste dispozitive și pe deasupra pune un costum gros și mai mare cu două numere, achiziționat special pentru evenimentul care avea să urmeze.

Dimineața se trezi mai devreme pentru a se echipa cu toate accesoriile pe care le ținuse ascunse de ochii curioși ai Anitei. Obținuse un mers natural datorită probelor pe care le făcuse seara precedentă în baie. La început a fost destul de jenant deoarece simțea că este îmbrăcat într-un echipament de scafandru, iar pe deasupra purta costumul de serviciu.

Ajuns pe scările instituției, începu să le cerceteze cu atenție. Le numără și le

observă colțurile ascuțite. Parcă rânjeau la el. Se făcu că scapă un pix pentru a le pipăi. Reci și murdare. Urcă până când ajunse în locul de unde stabilise că va fi punctul de lansare. Se uită în jos și i se păru departe capătul scărilor. Și-ar putea fractura coloana și va rămâne infirm pe viață. Dar nu putea să dea greș. Va cădea cu mâinile în față și numai când va ajunge jos se va atinge la cap, semn că este lovit, iar apoi se va bâlbâi puțin.

- Bună dimineața Perviliule, ce ai rămas așa în capul scărilor? Ai de terminat situația cu factorii restanți la plata cotizațiilor și diagrama de concedii. Le vreau până la ora zece.

Perviliu se uită la director ca trezit dintr-un vis frumos și nu reuși decât să strângă balustrada mai tare și să dea din cap. Nu se putea deplasa. Parcă toți mușchii îi rămăseseră ficși, contemplându-l pe Petrov.

- Te simți bine, ești cam palid... Alo... Perviliule, ce s-a întâmplat? Răspunde! Ți-e rău?

Perviliu se simțea captiv în propriul corp. Nu putea să-și miște mușchii. Auzise de cazuri asemănătoare, dar nu trăise pe pielea lui un blocaj generalizat al tuturor funcțiilor motrice ale corpului. Urmă un murmur și o ceață care îi acoperi fața. Îl percepea din ce în ce mai slab pe director,

care îl zgâlțâia cu putere, apoi simți doar o ușurare plăcută.

Se trezi peste un timp, nu știa cât trecuse și nici ce se întâmplase. Plămânii și creierul i se irigau din nou, putea mișca ochii, iar toate formele și culorile reînviuau pe rând. Apoi începu să facă conexiuni între fețele care se agitau îngrijorate și identitatea lor. Femeia de serviciu îi aruncă în față conținutul unei căni. Era apă. Apoi urmară un șir de palme zdravene cărora Perviliu cu greu le ținu piept. În final simți ceva moale în coate și-și aduse aminte tot ce se întâmplase: cum apăruse directorul și i se încețoșase mintea, sentimentul neputincios de asfixie, fața lui Petrov deformată, senzația de beatitudine și calm. Acum totul se terminase: motoarele porniseră pe rând și el își simțea din nou toate extremitățile. Sângele parcă năvălea din exterior în corpul lui mototolit iar venele pulsau ca și când nu ar mai face față volumului și vitezei cu care nu erau obișnuite până atunci.

Perviliu se ridică în picioare și se uită calm la toți cei din jurul lui. Privirea i se opri la director, și auzi cu un ecou straniu vorbele lui:

- Trebuie să-ți faci neapărat niște analize. Și să-ți iei câteva zile de concediu. Tocmai te-ai trezit dintr-un leșin.

- Dar... rapoartele... până la zece... e sarcina mea.

- Lasă-le că le face Parkin. Era și el acolo. Dădea din cap afirmativ. Ai nevoie de un consult specializat momentan.

Apărură doi indivizi îmbrăcați în alb și o targă. Perviliu vru să refuze și să pornească pe propriile picioare. Dar ambulanța era la ușa instituției și tot personalul oprise lucrul pentru a asista la eveniment. Îi deschiseră calea către mașină ca unui personaj important:

- Dați-vă din calea lui. Are nevoie de aer. Treceți înapoi la muncă. Directorul dădea din mâini, alungând parcă niște roiuri de insecte potrivnice.

Perviliu fu așezat împotriva voinței lui în salvare, după care urmă o injecție, apoi nu mai simți nimic. Se trezi pe un pat de spital iar Anita era lângă el și ținea strâns în mână o batistă mototolită.

- Dragul meu, ce frică mi-a fost când m-a sunat domnul Petrov. Nu e nimic grav, a fost o comoție. Efectiv inima nu a mai pompat sângele pentru a ajunge la creier iar tu ți-ai pierdut cunoștința. M-a întrebat dacă ai avut probleme în ultimul timp, acasă sau la serviciu. Au zis că ai nevoie de liniște câteva zile. Ai trecut prin mari emoții, știu ca ai fost stresat...

- Și analizele? Mi-au făcut analize? M-am lovit la cap. Trebuie o analiză a sângelui, să nu fie vreo tumoare sau deja semnul unei metastaze, trebuie cercetat.

- Stai liniștit că ți-au făcut toate analizele. Mai ales după ce te-au dezbrăcat și au văzut ce ai sub haine, acele apărători pentru mâini și picioare, s-au gândit că nu este pentru prima dată și vrei să ții ascuns acest eveniment. A sunat domnul Petrov și a insistat și el pentru analize. Nu ai nimic nici la cap, analiza sângelui este din cele mai complexe, nu a ieșit nimic. Mai este un set al cărui rezultat ni-l dă în cursul zilei de azi. Dacă vrei îți poate examina urina și fecalele.

- Ar fi bine.

- De ce nu mi-ai spus că ai mai leșinat? De ce purtai toate acele apărători pe sub haine? Și centura pentru spate...

De pe hol se auzea din ce în ce mai aproape un zgomot cadențat al unor pantofi de damă. O infirmieră tânără apăru în cadrul ușii și îi zâmbi. Lui i se păru un gest deplasat în condițiile actuale ale sănătății lui șubrede. O privi întrebător până când ea, printr-un arcuit al sprâncenelor, sparse gheața:

- Mă numesc Amanda. V-am adus fișa de externare și restul analizelor. Să știți că nu este nimic grav. A fost un simplu leșin datorat probabil stresului, oboselii sau pur și simplu faptului că nu ați mâncat dimineața. Aveți înscris pe biletul de externare și câteva recomandări printre care se numără repaosul sporit acasă însoțit de o cură de vitamine.

Primele zile acasă le petrecu citind și documentându-se despre ce avea de făcut pentru a-și întări organismul slăbit. Deveni brusc convins de șubrezimea sănătății sale: se afla pe marginea unei prăpăstii, un colaps al tuturor viscerelor sale fiind iminent. Sau cel puțin așa se vedea el uitându-se în oglindă. Distrus și supt de boli. Unde erau mușchii? Proteine, multe proteine. Va trebui să se îndoape cu fibre de mușchi proaspăt dar și multă carne de pește. Un înotător slab de apă dulce împrejmuț de morcovi fierți. Beta-caroten pentru piele. Trebuia început un proces de restaurare pentru organele slăbite care reprezentau centrii vitali. Urmă o listă cu produse ce trebuiau cumpărate în primă fază, pentru drenarea răului primordial din vințrele sale. Plecă și colindă magazinele de profil, iar după trei ore și îndelungate discuții *tehnice* cu diverși comercianți care îl convinseseră să achiziționeze multe tubulețe cu pilule și șase săculeți cu prafuri, se întoarse acasă. Lăsase pentru a doua zi anumite suplimente sub formă lichidă, adevărate panacee de sănătate, după cum susțineau vânzătorii. Toți însă îi recomandasera curele coroborate cu multă

mişcare, sport și odihnă. Va trebui să aibă un program bine pus la punct pentru a atinge ceea ce-și propusese, adică să devină un om care să respire sănătate prin toți porii.

Anita se sperie când reveni acasă și găsi toate flaconașele întinse în ordine pe masă, asemeni unei armate de soldăței pregătiți pentru cel mai aprig atac. Și apoi deschise frigiderul și văzu că era burdușit cu morcovi giganti și două sacoșe pline de diverse ierburi proaspete sau congelate. În tot acest timp Perviliu stătea cuminte pe pat așteptând reacția ei. Își pregătea răspunsul care trebuia să demonstreze viabilitatea tuturor acțiunilor lui de acum, dar și a celor viitoare. Anita îl privi contrariat după care îl fixă cu duioșie și începu să plângă în pumni asemeni unei școlărițe emotive.

- Ce s-a întâmplat? Unde ai fost? Și de unde ai toate tuburile și tubulețele de pe masă? Doctorii au zis că ai nevoie de odihnă și să nu iei deocamdată pastile până nu mergi la control. De ce te simți rău? Ce îmi ascunzi? Ce ți-a zis doctorul în lipsa mea? Ce era cu acel echipament pe tine? De ce a apărut brusc această prăpastie între noi, tocmai acum?

Perviliu se uita la ea, observând lipsa beta-carotenului care-i făcuse fața atât de palidă.

- Sunt bune și pentru tine. De-aia am luat atâtea. Pentru copil să fie sănătos. Am

întrebat în mod special. Și de morcovi ai atâta nevoie în perioada asta. Nu vezi că parcă ești de ceară? Nu sunt medicamente, sunt suplimente alimentare care se pot ingera în orice cantitate pentru că nu au efecte adverse. Mă simt slăbit și îmi tremură mâinile. Nu e nimic serios, trebuie doar să fac ceva să mă pun pe picioare. Și trebuie să previn un nou leșin pentru că nu se poate ca un tată să fie bolnav și atât de slăbit precum am fost eu.

Nici nu știi tu efectele melatoninei, cum acționează această nobilă substanță chimică secretată de glanda pineală. Și acum o putem asimila în cantități sporite doar prin ingerarea unei pilule. Și Perviliu puse mâna pe un flacon așezat în grămada de pe masă.

Anita se uită mai atent lângă tuburi și văzu și câteva reviste, prospecte și chiar și o carte.

- Poate ai dreptate. Trebuie să te îngrijești. Ai nevoie de relaxare și de vitamine. N-am auzit niciodată despre melatonina asta. Dar dacă zici că ajută...

- Este *hormonul întinericului*. De la efectul de puternic antioxidant sau adjuvant al sistemului imunitar, până la creșterea frecvenței somnului cu vise.

Totul se găsește aici, în acest recipient.

Îl privi ușor încurcată, neștiind cum să curme discuția.

- Da, tu știi mai bine. O să iau și eu probabil. Mai ales dacă dormi bine.

- Și elimini în somn toxinele.

Fu mulțumit de faptul că în toate acțiunile sale nu fusese privit ca un om irațional și cu probleme psihice, deși era conștient că anumite idei încolțiseră în capul lui mult prea mult și mult prea repede pentru vârsta sa, ceea ce putea să-i creeze anumite neplăceri cu lumea din jur, inclusiv cu Anita. Pe moment însă acțiunile lui aveau o acoperire logică aproape totală. Un procent bun pentru un individ care tocmai s-a confruntat cu anumite probleme de sănătate, confirmate de medici specialiști.

Zilele următoare studie prospectele tuturor pilulelor și-și pregăti numeroase sucuri de fructe, care în cele din urmă îi dezechilibră flora intestinală și-l făcură să parcurgă de multe ori drumul la toaletă, până când apariția melenei îi creă un nou motiv de neliniște, iar sucurile fură înlocuite cu ceaiuri medicinale însoțite de pâine uscată. Problema digestiei și a gazelor intestinale înlocui în capul lui celelalte deficiențe ale sănătății suspectate inițial, iar “era pesmetului și a anitidiareicelor” sfârși după o săptămână și jumătate. Apoi se simți relativ bine și continuă terapia susținută cu pastile, eliminându-le pe cele bănuite de efectele nefaste pe care trebuise să le înfrunte. Totul fu completat de exerciții fizice istovitoare care la început îi oferă

surpriza unei hipertensiuni, continuate de o severă aritmie cardiacă. Dar nu se lăsă învins: urmară cântăriri succesive și analize minuțioase în oglindă. Simțea că renaște, iar presiunea sângelui împingând venele obosite îl făcea să sufle asemeni unui adolescent excitat. Timpul liber îl făcea să observe lucruri cărora înainte nu le dădea atenție. La început a văzut pata imensă de pe tavanul de la baie, despre care Anita îl informă că provenea de la vecinul de sus, deși acesta nega de săptămâni întregi vehement existența unei defecțiuni la instalația lui sanitară sau măcar pe coloană, între apartamente.

Va trebui să ia măsuri zilele următoare, să meargă și să-l înghesuie pe individ puțin, să-l facă să-și remedieze problema, și apoi să-și ceară scuze. În caz contrar își va asuma corecția pe care i-o va oferi.

Tot din cauza timpului liber pe care-l avea din abundență, remarcă schimbările prin care Anita trecuse și pe care până acum nu le observase în detaliu. Fizicul ei suferise transformări majore, în special sânii crescuseră mult, pielea lor devenind întinsă iar circulația venoasă evidentă. Sfârcurile își schimbaseră culoarea și erau totodată mai proeminente, ca o pregătire pentru alăptare. La fel și areolele. Pielea feței căpătase o culoare închisă iar pistruii se accentuaseră. Creșterea în volum a burții cauzase apariția pe suprafața epidermei a

unui fel de rupturi care făcea să arate abdomenul ca după o operație nereușită. Tot bagajul diform în care odată erau intestinalele și cele aferente unui sistem digestiv normal acoperea acum cărnurile atât de feminine înainte, transformând-o într-una din milioanele de viitoare mămici din lumea întreagă care inspiră doar sentimente de ocrotire. O ținea în brațe și o săruta cu tandrețe. Puteau fi fericiți. Sănătoși și fericiți toți trei.

Noile standarde de viață impuse în prezent constau în eliminarea tuturor porțiunilor nocive pe care le folosises în trecut, mai ales cafeaua. Acum descoperea că motorul întregii instituții pe care o părăsise fusese cana de cafea. Și probabil peste tot era la fel. Ajuta oamenii să devină mai vioi și să dea randament mai ales în primele ore ale dimineții. Lunea mai ales, toți își dublau porția față de celelalte zile ale săptămânii, umblând dintr-un birou în altul cu recipientul aburind într-o mână. Cafeaua cu mult zahăr oferea energia matinală angajaților. Țigara era și ea un remediu împotriva stresului și plictiselii, folosit de peste jumătate din colegii lui. Doi câte doi, angajații Poștei se înfășurau în norișorii formați lângă toaletă. Și el avea nevoie de pauze, ca orice angajat. Așa că ieșea din birou și se plimba încet pe hol. Privea culoarul lung, tavanul înalt, apoi urca până la terasă. Se prostea cu o țigară în colțul gurii doar pentru a câștiga privilegiul de a sta singur câteva minute în aer curat. Ridica capul către cer, unde vedea doar porumbei. Acolo sus cineva probabil crește porumbei. Se relaxa, făcând rotocoale de fum și lăsându-le să se dezintegreze. Nu trăgea

fumul în piept ci doar admira rotocoalele, din zece fumuri aproape terminând țigara. Sorbea cât putea pentru a putea elibera fumul în diferite forme. Schimbase mai multe mărci pentru a vedea diferența dintre culoarea și densitatea produsului finit. Până la urmă descoperise unele fără filtru cu ajutorul cărora pentru câteva secunde dădea viață unor adevărate tablouri. Reuși într-o singură zi să fabrice un norișor cu formă de rechin și unul de porcușor. Apoi urmară formele ceva mai complexe, conținând mai multe detalii. Dar într-o dimineață geroasă de iarnă fu surprins de un coleg când tocmai terminase de compus un căluț cu o minunăție de codiță. Era Klimt, care începu să râdă instantaneu. Râsul frenetic parcă îi răsuna și acum în urechi, după atâta timp. Se simțise rușinat cu adevărat. De atunci nu mai făcea rotocoale. Se mulțumea pur și simplu să se uite la țigară, cum este devorată și cum începe să simtă căldura între degete. Era cel mai intim moment pe care-l petrecea zilnic acolo pe terasă.

Dar erau vremuri trecute și demult îngropate. Acum era un om nou, cu preocupări noi și care avea timp liber pentru a-și efectua exercițiile fizice. Apoi putea să hoinărească în voie ore în șir prin parcuri sau mahalale de care se simțea atras. Începuse să meargă la cimitir pentru a-și vizita morții. Calmul lumii de acolo îl

liniștea. Dincolo de zidurile cimitirului se simțea mai în siguranță, departe de vârtoarea și vânzoleala vieții. Morții erau tăcuți și aveau timp oricând să asculte problemele celor vii, care sunt nenumărate. Erau calmi, inofensivi și tăcuți. Așa că aceste excursii curând deveniră zilnice, timpul petrecut acasă fiind foarte scurt, egal cu cel petrecut la hotel de un turist. Peregrinările fură descoperite de Anita, care privi cu îngrijorare această nouă preocupare.

- Ar trebui să te gândești la serviciu. Au trecut trei săptămâni de când s-a întâmplat accidentul. Nu ai mai avut probleme de atunci. Ba chiar arăți mult mai bine. Mai este foarte puțin și voi naște. Nu o să putem sta amândoi acasă. Măcar să anunți la serviciu, pentru că deja ți-a expirat concediul medical. Ar trebui să vorbești cu Petrov. Chiar a sunat într-o seară când erai plecat și ți-a urat sănătate, transmitând că te așteaptă înapoi. A sunat și colega ta de birou, Mașika, m-a întrebat de tine și de copil, când nasc, cum mă simt. Pare o femeie foarte interesată, sufletistă. Iar tu bați străzile, mahalalele și mai nou cimitirele.

Perviliu privea în tot acest timp spre Anita, vedea burta mare în care probabil deja se zbătea fiul sau fiica lui. Se sculă de pe scaun și o sărută pe Anita ca de adio. De când pățise accidentul, soțul său se

schimbare, câteodată părea că nu mai are nimic în comun cu vechiul Perviliu. Vorbea puțin, strictul necesar doar, se culca noaptea târziu, hoinărea ore în șir. Apoi devenea din nou afectuos.

- Știi... mi-ar plăcea să plecăm. Să vedem lumea. Acum cât suntem tineri. Am citit lucruri deosebite despre Australia. Și despre jungla amazoniană. Anita privea omul din fața ei. I se părea aproape un străin. Nu-l auzise niciodată vorbind decât despre lucruri pragmatice, despre probleme și despre soluționarea lor, niciodată însă despre jungla amazoniană și nici altă zonă exotică mai apropiată sau mai îndepărtată.

- Păi... poate când va mai crește copilul. Acum nu. Fu tot ceea ce putu ea să adauge.

Peste câteva zile, Anita începu să simtă un disconfort puternic în partea de jos a abdomenului. Perviliu contactă doctorul și o transportă la spital imediat. Rugă asistentele să-i dea o cameră spațioasă și fără zgomot. Plăti pentru rezolvarea problemelor administrative o sumă importantă de bani, apoi se ocupă de toate cele necesare, se informă despre ceea ce avea nevoie și o așeză pe Anita cu grijă în pat, având în vedere obținerea unei poziții cât mai confortabile pentru viitoarea mămică, după ce în prealabil verifică dacă fuseseră luate toate măsurile de siguranță care să nu-i pună în pericol atât pe făt, cât și pe ea. Veni asistenta și-i administră calmante pentru stoparea presiunii. În curând ea se simți obosită și înainte de a adormi îl sărută și-i zise că-l iubește. Mult, mult de tot.

El insistă să aibă o discuție cu doctorul, care era obișnuit cu toate tipurile de tați, Vroia să-i explice ceea ce se petrece cu soția lui și dacă se poate ca el să asiste la naștere.

- Ce naștere, nu este vorba de naștere deocamdată. Sunt doar niște dureri, fătul se mișcă, se zvârcolește, se agită, capătă

personalitate, începe să aibă tot felul de trăiri, de doleanțe, de neliniști chiar. S-ar putea zice ca a sosit vremea ca el sau ea să-și definească personalitatea. Dar mă miră că nu ați dorit până acum să vi se precizeze sexul viitorului copil, majoritatea părinților sunt foarte preocupați de acest aspect al sarcinii.

- Nu știu ce să zic, eu m-am gândit la alte aspecte, nu neapărat la acesta, ba chiar mi s-a părut a fi puțin important. Credeți că sexul contează în viață? Așa pentru mai încolo?

- Întotdeauna sexul a contat și va conta. Știți, din punct de vedere statistic, un băiat este mult mai bine primit la naștere de către familie, are o mulțime de avantaje față de o fată, dacă stăm să ne gândim. Nu credeți?

- Da, probabil aveți dreptate. Sunteți în domeniu. Și Perviliu îi strânse mâna doctorului pentru a finaliza discuția. Aitei i se administră câteva injecții și fu trimisă peste câteva ore acasă. Perviliu insistă să i se rețină rezerva. Plecară acasă într-o ambulanță murdară, cu un șofer plictisit și o asistentă acră.

- Aveți grijă. O să se mai întâmple. Crizele vor fi mai violente pe viitor. Să nu vă alarmați. Încercați niște analgezice înainte de a chema salvarea.

Ambulanța se opri și cei doi coborâră. Soțul o susținu până ajunseră sus. Ar fi vrut

să-i dezvăluie ceva, dar nu știa cum să facă pentru a suna cât mai puțin șocant.

- Știi Anita, nu doresc să mai frecventez Poșta. De fapt nu mai pot, imaginea mea este compromisă acolo. Perviliu cel plin de hârtii și de acte contabile practic nici nu mai există. Am nevoie de o schimbare. Mâine îmi voi depune demisia.

- Ce să faci? Demisie? Acum?

- Mâine.

- Cum mâine?

- Din ce vom trăi? La aspectul ăsta nu te-ai gândit?

- Nu. Și prefer să nu o fac deocamdată. Știu că este o problemă destul de complexă, la a cărei rezolvare voi reflecta încă din primele zile. Dar crede-mă, nu se mai poate continua așa. Nu-ți pot da mai multe amănunte momentan.

Anita nu mai zise nimic. Nu știa ce, nici de ce și nici cum se ajunsese la această situație. Dar va aștepta să vadă ce se întâmplă, indiferent de rezultatul final.

- 'Neața Perviliule, cum te mai simți?

- Bine, fu răspunsul scurt și destul de lacunar pe care îl dădu de circa zece ori, până ajunse în fața ușii secretariatului. O deschise și o salută cu gravitate pe Maria. Se simțea intimidat de prezența ei, mai ales în situația de față. Îi transpiraseră mâinile pe coala albă.

- Ce aveți acolo? Întrebă ea pe tonul drăgălaș atât de plăcut lui Perviliu.

- Ceva pentru domnul Petrov. Aproape că aruncă hârtia pe biroul plin de lucruri personale al Mariei. Apoi se întoarce și ieși în grabă. Când cobora pe scări auzi vocea panicată a secretarei rostindu-i numele. Rămase un pic nemișcat și rușinat de gestul pe care-l făcuse, dar își reaminti că drumul pe care trebuia să apuce era altul de acum înainte, așa că se puse din nou în mișcare cu o viteză mai mare decât a vocii Mariei. Ajunse în câteva secunde la ușa mare a instituției care-l adăpostise atâția ani. Întoarce capul și văzu vacarmul de oameni și de voci care nu-l observau, deși el trecea printr-un moment crucial al existenței. Îl privi pe contabilul Perviliu cum rămâne întins, cu ochii sticloși ațintiți asupra lui, cu o mână ridicată ca într-un tablou.

Ajunse acasă și îi povesti totul Anitei, care începu să plângă violent, necrezând parcă întorsătura pe care viața lor tocmai o luase. Deci până la urmă nu a fost o glumă. În următoarea oră ea părăsea apartamentul, doar cu hainele de pe ea, însoțită de batista în care-și sufla tot amarul pricinuit de decizia asta cu efecte dezastruoase asupra viitorului tuturor. Copilul lor nu se va naște într-o casă unde tatăl nu este încadrat în muncă, și asta din propria voință. Ea avea planuri de viitor pentru el. Pentru toți. Pentru copilul lor, al cărui viitor începuse să îl contureze, deși încă nici nu devenise mamă. Dar instinctul exista și simțea ce avea de făcut. Se săturase de teoriile pe care de la un timp Perviliu i le perora. Ajunge cu sistemele lui birocratice, clasificate după numărul de scări pe care le au instituțiile în care se aplică. Ea nu se simțea nedreptățită de soartă, nici nu ar fi schimbat nimic în viața ei de până atunci. Ce rost ar avea? Era liniștită. El de ce nu înțelegea că secretul este să urmezi calea, și numai când este imperios necesar și ai motive întemeiate să te abați câte un pic pentru a ocoli pericolele iminente? Au fost așa de mulțumiți, oare ce avea tocmai acum, ce s-o fi întâmplat cu el? De ce se schimbase așa de mult în așa de puțin timp? De ce nu i-a împărtășit și ei problemele pe care le avea? Nu înțelesese povestea cu vitaminele și criza de pe scări,

dacă suferea într-adevăr de o boală și de ce ținea ascuns acest fapt. Și nici nu credea în povestea cu visele și melatonina.

- Bună ziua doamnă, se auzi o voce pițigăiată. Anita însă nu se opri și nu răspunse. Ieși în stradă, alergând spre primul taxi, unde stătu puțin pe gânduri apoi rosti spre șofer adresa la care stăteau părinții ei. Șoferul demară în trombă spre locul menționat. Aveau de traversat întregul oraș, aproximativ douăzeci și cinci de minute. Simțea că lumea ei se prăbușește, iar ea avea să fie îngropată sub ruine.

În acest timp, Perviliu stătea calm în camera de zi. Parcă scăpase de toate grijile. Se întinse pe canapea și adormi. Visă că s-a întors la serviciu și este primit de director, cu un nou contract de muncă pe care Petrov i-l întinde să-l semneze, iar el lungește gâtul pentru a vedea postul pe care era încadrat. Directorul îi întinde pixul și face semn unde trebuie să semneze. Toți angajații bat din palme în același ritm. Este și Maria care îi face cu mâna și îi zâmbește trimițându-i bezele. Buzele ei sunt roșii și îi provoacă o stare plăcută. Ea nu este mămică deocamdată. Când atinge pixul, brusc se trezește în camera lui, realizând că totul nu fusese decât urmarea a ceea ce se întâmplase în ultimele ore. Își aduce aminte de Anita, de faptul că totul era stabilit deja și nu mai există cale de întoarcere. Analizând cauzele și efectele, costurile și

beneficiile, nu ajunse la o finalitate mulțumitoare. Se ridică de pe canapea, se bărbieri, își aranjă părul, îmbracă un costum gri deschis și părăsi locuința.

Toată ziua o pierdu hoinărind prin locuri în care nu fusese niciodată. Vizită mahalalele, văzu tipuri de oameni de a căror existență nu știa, spre seară ajunse pe o stradă îngustă cu clădiri înalte de o parte și de alta. De la geamuri se auzeau voci stridente, certuri și sunete suspecte. Vremea, care între timp devenise ploioasă, nu-l împiedică să-și continue turul prin aceste zone de perdiție. Ajunse în cel mai rău famat cartier al orașului, unde intră cu o curiozitate amestecată cu frică. Erau fețe pe care nu le întâlnise până acum în locurile pe care le frecventase. O lume pe care o bănuia, dar pe care nu avusese ocazia să o descopere. Era un cartier necercetat deloc de el până în clipa de față, nu se gândise niciodată că va păși prin locurile unde se afla acum. Simțea ochi ațintiți spre el, care îl pândeau de la balcoanele murdare, așa că iuți pasul și își ridică gulerul pardesiului pentru a-și ascunde mai bine fața, până ajunse în fața unei clădiri impunătoare, cu etaj și grădină de flori albastrii, dar și mulți arbuști. Totul era bine îngrijit. Citi pe plăcuță numărul. 68 bis. Din spate se auzi o voce feminină care părea să i se adreseze:

- Pofțiți domnule, vă rog. Intrați. Și îi înșfăcă brațul ca într-o menghină. Prea

multă forță pentru o femeie, ceva nu era în regulă, probabil iar visa din cauza muștrărilor conștiinței și avea să se trezească pe canapea. Îl împinse de la spate spre o poartă metalică purtând un blazon gotic deasupra mânerului, apoi puse mâna pe clanță. Ce să facă? Imaginea Anitei îi apărură ca într-un film prost. Brusc simți nevoia să fie acasă, alături de ea, în confortul oferit de căminul conjugal. Se uită înapoi și fata nu mai era. Inima îi bătea atât de tare încât trase mâna de pe clanță și o rupse la fugă. Nu se opri decât când depășise de mult zona dubioasă. Stătu la un colț de stradă și se gândi. Peste zece minute telefona Anitei și în aceeași noapte dormea alături de corpul ei călduț în patul lor. Dimineață înaintă Direcției o cerere de reangajare.

Directorul îl chemă în birou și începu să citească:

Către Direcția Regională A Poștei

În atenția Domnului Director General

Subsemnatul Perviliu M. fost angajat al Departamentului Contabil în cadrul Direcției Regionale A Poștei, doresc reangajarea în cadrul aceluiasi departament sau într-un post asemănător.

Menționez că prin prezenta cer a mi se anula demisia depusă anterior și că problemele ce inițial mă determinaseră să iau respectiva hotărâre au fost rezolvate.
Vă mulțumesc anticipat.

- Deci, Perviliule, vrei să te întorci. Te joci cu hârtiile. Știi doar că eu consider hârtiile a fi ceva nobil, așa cum alții fac mese și scaune noi facem hârtii. Țsta e adevărul, hârtiile au fost și vor fi necesare. Orice hârtie greșită, orice revenire la altă hârtie, reprezintă timp și morți, muncă în zadar sau ineficientă. Dacă fiecare ar veni cu demisii și cereri de reangajare ce s-ar întâmpla? Suntem o instituție serioasă, avem probleme importante de rezolvat. Nu știu ce stă la baza dorinței tale de a te reîntoarce la muncă, dar în ultimul timp ai fost cam bolnav și probabil ai avut motivele tale să renunți ieri. Nu comentez și nu vreau să intervin în viața privată a vreunui angajat. Dar știi foarte bine, serviciul e serviciu, programul e program și sarcinile pe care le avem de îndeplinit nu suportă amânare. Îl mai ții minte pe Suic? Cel care s-a autogazat în garsoniera lui alături de întreaga familie?

Nu cred că l-ai prins... Era un tânăr exemplar, iar când s-a hotărât să termine cu tot și cu toate inclusiv cu amărății ăia ai lui, la serviciu s-a comportat exemplar, chiar înainte să comită fapta sa abominabilă. Dar

aici a lăsat totul în ordine, ba și-a terminat situațiile pe care le avea de făcut și pentru săptămâna următoare, a redactat și procesele verbale de predare-primire cu ceilalți și le-a pus în birou, astfel că le-am găsit imediat. Semnate. Tot biroul era pus la punct, actele în lucru la acte în lucru iar cele terminate aranjate separat, cronologic, cu bilețele pe luni. Fiecare lună o culoare. Te și gândești cum de un individ capabil să-și omoare familia într-o singură noapte putea fi atât de ordonat și serios la locul de muncă, cu așa de multă aplecare asupra sarcinilor de serviciu atribuite. Am înțeles ulterior că dânsul făcea parte dintr-o sectă sau ceva asemănător, chestii filozofice care pe mine mă depășesc și nu am căderea să vorbesc despre ele, dar la serviciu s-a comportat ca toți ceilalți până la sfârșit. Sfârșitul lui mă refer. Și-a lăsat problemele și pasiunile acasă, sectele și alte preocupări ciudate au fost întotdeauna în afara orelor de program, niciodată nu s-au intersectat cu sistemul poștal. Probabil te întrebi de ce aceste discuții fără sens la mine în birou cu tine de față? Vroiam să-ți zic că noi aici nu suntem o mare familie, ci o instituție rece și fără suflet. Se poate vorbi de Poștă ca de un tot unitar, într-adevăr circulă repede informația. Despre toți, inclusiv despre tine. Unii ziceau că ai fi grav bolnav și că te duci în străinătate să te tratezi, alții au spus că intenționezi să te muți la munte undeva, ce

să zic... tot felul de zvonuri. Nu știu acum... noi deja ți-am desfăcut contractul de muncă. Acum trebuie să vedem unde se poate să-ți găsim un post... Poate la registratură... asta dacă accepți. Acolo ar fi un loc. Este o muncă mai specială. Și nici nu este salarizată ca la contabilitate. O să fii colegul domnișoarei aceleia noi. Nu prea se descurcă singură. Nu știu ce să zic... Nu am altceva să-ți ofer.... La contabilitate este acum în locul tău Merkin de la registratură. A avansat. Imediat ce ai plecat a venit și m-a implorat. Se pare că ai avut un post râvnit de mulți, pentru că în aceeași zi a apărut și Alain cu aceeași doleanță. Poți să te gândești...Dar rapid...Eu m-aș bucura să te avem iar printre noi. Dar nu uita, problemele personale nu primează în fața celor de serviciu. De aici vine leafa și implicit restul. Doar vei fi cap de familie în curând.

Monologul îi fu întrerupt de sunetul strident al telefonului. Era un apel intern. Directorul fu chemat până la parter. Despărțirea de Perviliu fu scurtă, cu promisiunea acestuia din urmă de a se gândi și de a da un răspuns cât mai rapid, în cel mult două zile.

Părăsi biroul și apoi clădirea. Mergea cu ochii în pământ, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat propunerea domnișoarei. Probabil nu ar mai fi ajuns

înapoi. Fusese o tentativă de evadare eșuată.

Merse încet, neștiind ce să facă. Își aminti felul cum vroise să schimbe lumea poștei, să o revoluționeze, să facă acei funcționari mai fericiți. Avusese idealuri și mai multe în tinerețe. Credea că lumea i se va deschide, lăsându-i loc să se manifeste, să-și exprime opiniile și să-și satisfacă orgoliile. Proiectul eșuase și totul se năruise. Învățase atâtea lucruri în școală, crezând că le va folosi într-un viitor care a întârziat să apară. Citise cărți, se documentase și acum tot ce va avea de făcut va fi înregistrarea într-un dosar a unor numere furnizate de toate oficiile poștale. Știa în ce va consta munca la registratură. Statistici cu privire la numărul de telegrame și scrisori trimise, câte au ajuns la destinație, câte și mai precis în ce oficii poștale s-au împotmolit, apoi mai erau și coletele. Aici situația se dramatiza din cauza proastei manipulări. Astfel că tot la el ajungeau reclamațiile cu privire la deteriorarea produsă pe drum. Știa de când lucrase la Oficiul 6 cum lucrează manipulanții care vin să ridice seara și dimineața corespondența. Erau niște brute fără pic de conștiinciozitate pentru locul de muncă, pentru tot ceea ce înseamnă corectitudine și disciplină. Regulile pentru ei erau ceva care exista numai în hârtia pe care o semnaseră la angajare. De atunci lucrau nu după fișa postului, ci după regulile

lor nescrise. Degeaba îi vorbise directorul despre Suic și despre modul lui exemplar de a obține melanjul desăvârșit între dorința de extincție și meticulozitatea executării sarcinilor de serviciu până în ultima clipă.

Ajuns în sfârșit în fața scării, privi blocul în care locuia. Nu era tentat să urce. S-ar mai fi plimbat. Avea nevoie să-și adune gândurile. Trebuia să se eschiveze cumva. În depărtare se auzi un sunet de clopot ca de biserică. Se uită în sus...parcă nu mai văzuse cerul...Așa de aproape de blocul lui...

- Bună ziua, vecine.

- Bună ziua.

- Cum vă mai simțiți?

- Bine. Aproximativ. Adică bine. Din moment ce mâine încep serviciul.

- Asta e bine. O zi bună în continuare.

Oare cine vorbise pentru el? Care dintre ei. Cine hotărâse deja? Nu mai avea de ce să se întrebe din moment ce calea era trasată. El doar o va urmări. Dacă fusese ceva spontan sau poate chiar ceva divin îi poruncise să o facă, nu mai conta acum. Urcă scările, intră, o sărută mașinal pe Anita și îi spuse că de a doua zi va fi din nou angajat al Poștei.

- Extraordinar. Mă bucur enorm pentru tine. Și pentru noi toți. Accentuă acești „toți”, luându-i mâna și așezând-o pe pântecul asemănător unei mingi.

- Și eu. A fost o mare prostie ce am făcut. O luă în brațe dar în față îi apăru

imaginea fetei de la casa înconjurată de verdeață. Atâta frumusețe într-un cartier așa de bolnav. Și hainele îi păreau a fi din altă epocă, iar felul aproape supranatural în care s-a apropiat de el și modul cum l-a strigat de parcă ar fi fost așteptat...

- Chiar de mâine mă duc. Pe alt post, la registratură. La parter după colțul de la casierie au birourile. E mai bine și sunt camerele spațioase. Activitate este mai mult la începutul și sfârșitul lunii. E o muncă fluctuantă, tot acte multe, dar asta e Poșta. Anita privi în ochii lui și văzu tristețea, dar i se aruncă în brațe în semn de apreciere și ca semn suprem al consolării.

- Ce este cu tine? De la un timp te-ai schimbat așa de mult. Copilul este așa de aproape și tu pari din ce în ce mai îngrijorat. Am citit despre asta într-o revistă, despre depresiile care se pot întâlni la tați, deși în majoritatea cazurilor femeile sunt cele afectate. Uite, așteaptă să vezi. Și scotoci în cămară prin teancul de ziare și reviste de unde ieși triumfătoare cu o publicație colorată, care avea un bebeluș rozaliu pe copertă. Chiar tu ai cumpărat revista. Îți mai amintești?

- Da. Ai cerut-o într-o sâmbătă seara de la chioșcul unde ne-am adăpostit când ploua.

- Corect. Scrie aici. Uite să vezi. E o chestie pe care o pățesc tații din lumea întreagă. Dar trece. Uite, citește la pagina

16 despre stresul prenatal prin care trec toți bărbații.

Perviliu deschise la articolul respectiv, care se întindea pe patru pagini mari. Scrisul era încadrat de poze înfățișând bărbați îngrijorați și sperați, cu ochi înduioșători de care ți se făcea milă chiar și dacă nu citeai rândurile vinovate. Începu lectura, împotmolindu-se în cuvinte lungi și fraze alambicate al căror conținut părea propagandist și puternic feminist. Află că și el participă la procesul de naștere, dar că transformările care se produc nu se localizează decât în plan psihic, putând apărea în unele cazuri respingerea mamei de către soț și chiar a copilului, existând multe divorțuri care s-au produs în aceste circumstanțe. Depășirea emoțiilor negative se poate face prin consiliere psihologică sau cu ajutorul unor tratamente naturiste constând în tot felul de amestecuri de plante cu proprietăți curative.

- Dragă, cred că este exagerat ceea ce scrie aici, toată această panică este întâmplătoare. Este într-adevăr un stres, dar nu cred că se merge așa departe până la depresii și medicamente ori ceaiuri de buruieni. Eu știi că deja consum vitamine, minerale, deci nu poate fi cazul meu.

- Dacă-ți zic. Sunt bărbați care au prezentat chiar o creștere în volum a abdomenului, cu același aspect ca al unei femei însărcinate, bărbați care s-au plâns

medicului de familie de acest lucru, însă, în urma unui consult, s-a constatat că nu există o cauză fizică a simptomelor. La majoritatea tăticilor au început să apară aceste semne încă de la debutul sarcinii partenerei, dar au existat și cazuri în care simptomele de sarcină au debutat abia în apropierea momentului nașterii. În toate cazurile, simptomele au dispărut odată cu venirea pe lume a bebelușului. Așa că, și în cazul tău, această posibilitate se poate lua în calcul. Dar să ne gândim mai bine la nume. Am câteva propuneri. Vreau să știu și de la tine la ce te-ai gândit. Până acum am ocolit acest subiect, dar sunt foarte curioasă.

- Sincer nu m-am gândit, pentru că numele i-l putem stabili abia după ce se naște, în legătură cu personalitatea și fizionomia lui.

- Te gândești la copil ca la o marfă. Bine că nu vrei să facem și un studiu asupra denumirii lui după ce se va naște. Sau poate ar fi bine să nu-l botezăm până când își poate decide propriul nume. Cel puțin așa ar fi mai corect.

- Aici ai dreptate. Așa ar trebui procedat, dar din păcate nu se poate. Oricum nu sunt de acord cu toate porcăriile astea scrise în reviste.

Toată noaptea însă Perviliu s-a zvârcolit gândindu-se la noul lui post și la vremurile ce or să vină. Cum o să fie tată, care va fi

noua lui relație cu Anita pe post de mamă și câte și mai câte. A doua zi se trezi devreme și plecă rapid spre serviciu. Nu trebuia să întârzie. Ajunse la condică, fusese mutat pe ultima pagină în josul listei. Ultimul venit. Prima semnătură pe noua funcție. O aplică cu simț de răspundere, de parcă ar fi semnat o condamnare la moarte.

- Da, și eu mă bucur că vă revăd. Într-adevăr este bine să te întorci.

- Și ea este bine. Așteptăm să nască. Mai are puțin.

- Da, se simte bine.

- Nu știm ce o să fie, nu am fost de acord să ni se zică. Așteptăm să vedem atunci. Oricum suntem bucuroși orice ar fi.

- La registratură sunt acum.

Perviliu răspunse calm la toate întrebările, majoritatea aceleași. Se prefăcea vesel și încântat de reîntoarcerea în sânul comunității unde a fost primit cu brațele deschise.

Își luă biroul în primire și semnă procesul verbal prin care recepționa în bune condiții mobilierul aferent împreună cu un computer plin de praf. Construcții ca *am predat*, *am primit* îi erau atât de familiare. Era oarecum reticent la schimbări ce implică tehnica, calculatorul reprezentând pentru el un mijloc de alienare și o sursă de distrugerii a sănătății. Când se angajase el, nu exista un astfel de dispozitiv în clădire, acum apăreau încet în cadrul tuturor

departamentelor. Cu un an înainte fusese trimis la un curs unde a învățat secretele stăpânirii unei astfel de mașinării complexe. Acolo întâlnise oameni asemeni lui, reticenți la orice formă de schimbare, care încet au ajuns să se împrietenească cu mașinile albe ce emiteau sunete infernale de cum le porneai. Perviliu observase cum toți ceilalți se simțeau din ce în ce mai apropiați de noii lor companioni mecanizați. Toți în afară de el. El vedea în ecranul cu scris verde un instrument pentru leneșii care nu sunt în stare să realizeze o situație contabilă pe hârtie doar cu ajutorul cunoștințelor de specialitate. După ce cântări avantajele și dezavantajele, Perviliu conchise că nu mai avea nevoie de continuarea cursurilor. Și iată că după atâta timp se confrunta cu același dușman, care va trebui să-i devină aliat în lupta cu greutățile ivite în noul departament.

Se așeză cu sfială pe scaun. Era mai mare și mai impunător decât ce avusese până acum. În jurul lui cele două colege mai tinere se uitau la el cu respect și cu admirație sfioasă. Perviliu ar fi vrut un loc unde să fie înconjurat doar de bărbați. Femeile i se păreau bune pentru muncile mici dar care necesită multă atenție. Și el ajunsese într-un loc unde va avea colege două femei și pe deasupra mai tinere, una dintre ele cea mai nouă angajată a instituției. Deci drumul lui era descendent și

probabil că nu mai avea multe stadii de parcurs până când va ajunge la umilirea finală.

- Mă numesc Marta, iar ea este Dima, viitorii colegi.

- Perviliu, cred că mă știți de la contabilitate. Se pare că într-adevăr pe viitor vom fi colegi. Și se mai pare că voi avea de învățat de la voi ce înseamnă de fapt registratura în practică. În viziunea mea era ceva destul de pragmatic unde orice hârtie capătă un număr și își caută drumul spre alte departamente unde va fi din nou înregistrată și tot așa...

- Într-adevăr actele în general au un drum sinuos, surâse Dima. Perviliu îi văzu fața dintre șuvițele blonde. Era frumoasă dar avea un aspect ușor neîngrijit, de fată care locuiește singură într-un apartament mic la periferie. Și cu o pisică. Părul fin de pe haine trăda această realitate. El ar fi interzis pisicile în apartament. Păr mult și reacții alergice multiple. Se uită apoi la mâinile care păreau muncite și aveau cute adânci în jurul încheieturilor. Fată de țară care a primit un post bun la oraș și încearcă să reînvie atmosfera de acasă aciuind pe lângă ea un motan blănos. Și să scape de singurătate. Bărbații bineînțeles că o decepționaseră. Colegă cu Perviliu, care provenea dintr-o familie cu pretenții, un nume în oraș, care a absolvit școala terminând cu o diplomă plină de 10 și cu

mulțumirea părinților, care l-au considerat un om realizat. Își aminti iarăși cum îl vizitaseră toți în baie, în jilțurile lor verzi.

- Drumul sinuos poate fi simplificat, se poate ajunge la un circuit strict și fără atâtea ocolișuri. Dar să nu intrăm în amănunte, așa din prima zi. Să ne cunoaștem mai bine pentru că vom avea de împărțit zile lungi în acest birou.

Observă un fir de păr care se desprinse ușor de pe marginea maletei ei și naviga spre biroul lui.

- Activitatea la biroul nostru este structurată pe două perioade ale zilei: dimineața primim toate adresele care au sosit la secretariat în ziua precedentă și le introducem în calculator, completând câteva câmpuri pentru fiecare document în parte. Introducem data primirii la Poștă, cine este expeditorul, departamentul căruia îi este destinată adresa, apoi un indicativ al gradului de prioritate, iar în partea a doua a zilei sosesc adresele de la noi către exterior, și la fel le introducem în calculator folosind aceeași aplicație informatică. La o săptămână scoatem rapoartele și verificăm situația adreselor de răspuns, care au venit și care nu, apoi contactăm personal pe cei de la care nu a ajuns nimic înapoi, și tot așa. Practic suntem mai importanți decât pare la prima vedere. Nu introducerea datelor este problema, ci întreținerea relațiilor cu alte instituții și firme.

- Este vreo problemă? Vă simțiți rău?

- Nuuuu. Mă gândeam la ce povestiți. Drumul documentelor... sinuos... dar oarecum simplificat, și cu perioadele zilei. În tot acest timp nu slăbea din câmpul vizual firul de păr ucigaș. Îl și vedea cum intră și i se cuibărește în plămânul cald și moale. Și cum în timp chistul hidatic crește și el este nevoit să meargă la spital. Raze, poze la plămâni, o intervenție nereușită urmată de o septicemie. Și gata. Totul de la o amărâtă de pisică a unei colege inconștiente. Dacă ar fi avut și ea un bărbat ca toate celelalte nu ar fi zburat părul de mătă prin birouri. Va trebui să-i atragă atenția cumva. Nu era adeptul toleranței.

- Aveți o pisică?

Marta se opri din explicațiile pe care Perviliu oricum nu le mai urmărea. Zâmbi încurcată și dădu din cap afirmativ.

- Dar de unde știți? Mă uimiți. Nu am zis nimănui de existența vreunui animal. Dar într-adevăr am două pisici. Se numesc Leo și Disco.

- Știți, eu sunt alergic. Si Perviliu se chinui să întărească afirmația printr-un strănut care să-l facă cât mai credibil. Și apoi încă unul. Și ultimul.

- De mic simt pe oricine a atins vreun animal. Câine, pisică, orice este acoperit de păr. Chiar am pățit odată cu un arici care era în iarbă iar eu eram pe o bancă în parc.

L-am adulmecat de la geam. Toți acei țepi îmi făceau rău.

În tot acest timp Dima îl cântărea din ochi pe Perviliu, care observă privirea acuzatoare și stopă monologul.

- Chiar este adevărat, să știți.

Marta crezu întreaga poveste. Ea știa ce înseamnă să fii alergic de la un frate ce suferea de o bronșită astmatiformă.

- O să încerc să nu iau contact cu ele înainte de a veni la serviciu.

- V-aș fi recunoscător. Pentru că ceea ce ați văzut este doar începutul. Atunci când se agravează mă sufoc și îmi apar pe corp pete roșii ce-și mută locația. Totul începe de la buric și se extinde spre zonele periferice, apoi dispare și se localizează în alte locuri după fix douăzeci și două de minute.

Perviliu se uită fix la Dima, care își întoarse ochii instantaneu spre monitor. Văzu că biroul ei este populat cu tot felul de obiecte ce în mod normal nu ar avea ce căuta acolo. De fapt asta i-a și atras atenția. Era postat pe birou un ursuleț de pluș, dar și două icoane micuțe, o poză înrămată înfățișând doi copii grăsuți, un desfăcător de conserve și o carte de bucate. Pe monitorul calculatorului era un teanc de dosare care măsura cel puțin 30 de centimetri și care erau sortite din moment în moment să se prăbușească, dar totuși erau ignorate, de unde deduse că erau puse acolo de mult timp. Pe birou se afla și un set de creioane

groase și o ascuțitoare în formă de hipopotam. Dima continua să se prefacă că studiază atent ceva pe ecranul calculatorului.

- Ce groaznic. Totuși Dima nu-și lua ochii de la monitor, tastând fără oprire, probabil nu o convinsese. Dacă Marta demonstra prin expresia feței că era speriată de efectele nefaste ale simpaticeilor animăluțe asupra noului coleg, Dima părea că este absentă la discuția lor, fiind parcă transportată în altă lume.

La un moment dat, aceasta zise pe un ton rece:

- Vă puteți așeza biroul la geam. Astfel nu veți mai avea probleme. Și eu am un câine și nu pot renunța la el din cauza problemelor dumneavoastră de sănătate. În plus, toți avem probleme diverse. Alergiile își au remediile lor. Alopate sau homeopate, ori prin acupunctură. E decizia dumneavoastră acum, ce alegeți. Să știți însă că alergie la arici nu cred să existe. Părinții mei au fost medici, spuse ea ridicându-și după ureche o şuviță de păr ce-i intrase în ochi.

- Cu câinii nu am probleme. La păr mă refer.

Perviliu privi birourile așezate aidoma unor bănci de liceu... Și el fusese pe vremuri la un liceu cu pretenții. Puține amintiri mai avea din acele vremuri... Mai era ceva care să fi rezistat trecerii timpului și acumulării

de informații? Rememoră panoplia de colegi pe care-i avusese de-a lungul anilor de studiu. Lungii și plictisitorii ani de studiu, plini de ambiții și renunțări repetate. Avea banca lui, câțiva colegi mai retrași și alături de care aborda diverse subiecte, deși în sinea lui nu-i simțea ca făcând parte din aceeași colectivitate, ba mai mult, îi ura considerându-i inferiori și superficiali. Nemaizicând de cei mult prea zgomotoși, pe care-i privise de la început cu un dezinteres total, o adunătură imbecilă de fanfaroni excitați de fustele scurte și chiar mai puțin scurte ale colegelor. Nici ele nu au reprezentat pentru el imagini clare și cu personalități distincte. Figuri șterse, majoritatea ființe abjecte pline de fantezii înăbușite cu maimuțoiul ăla de matematică care știa să-și pună în evidență musculatura bine întreținută, aplecându-se special și numai în anumite poziții peste catedră și deasupra primelor bănci, de parcă ar fi fost la o reprezentație de culturism.

Totuși Nadina, fata care făcuse lucrul acela în ultimul an de liceu îi marcase existența. Își amintea și acum felul cum o studia în timpul orelor de matematică și fizică, materii lipsite de orice undă de simțire umană, a căror povară o simțea zilnic. Iar el făcea abstracție de ambianță și o fixa cum își lua notițe, cu o seriozitate tipică pentru fetele care știu ce drum au de parcurs în viață. Își țuguia buzele atunci

când se concentra, astfel încât linia lor se arcuia pe măsura creșterii ritmului dictării îl fascina. Și când nu înțelegea îi apărea un rictus pe fața plină de pistrui aruncați printre trăsăturile ordonate și bine întreținute ale chipului luminos, care nu ascundea urme de ură sau răutate. Își amintea de ochii ei albaștri întrebători, care niciodată nu se îndreptaseră spre el, și de puful fin și blond care strălucea în lumina soarelui atunci când mâna subțire țintuia cu fermitate semnele matematice pe caietul gros.

Cum a venit vestea în dimineața de iarnă... Cum s-a cutremurat totul în existența lui când zvonul a erupt în toată școala. Ce nebunie a fost și cum i-a cuprins iureșul în zece minute pe toți, de la elevi până la profesori și apoi la director. Cum a ascultat și el totul cu ochii mari, clipind cadențat. Câte amănunte i s-au spus. Și cu câtă plăcere i-a fost relatat tabloul de către colega cea urâtă și grasă: Arkania. Setea cu care arunca detaliile macabre ca niște condimente peste firul epic și așa destul de dramatic. Cum a relatat cu lux de amănunte și alături de toți colegii adunați în jurul ei felul în care funia îi lungise gâtul câțiva centimetri, cum ochii albaștri prezentau o roșeață datorită vaselor de sânge ce explodaseră și cum deveniseră atât de mari încât păreau că pot părăsi orbitele devenite neîncăpătoare. Și cum limba îi era ieșită pe

partea stângă de parcă ar fi murit strâmbându-se, ceea ce Perviliu socoti aproape ca fiind imposibil datorită faptului că Nadina avea o limbă destul de micuță. Observase acest amănunt la o petrecere de sfârșit de an când ea băuse un cocktail exotic amestecat cu lămâie și miere. O privise cum se juca involuntar lovind cu paiul marginile paharului și atunci îi zărise pentru prima dată limba. Era verde datorită culorii lichidului, care părea un amestec nefast de chimicale frumos mirositoare. Noroc că era lămâia naturală. Chiar încercase să intre cu ea în vorbă atunci, să fie drăguț și comunicativ, dar eșuă după primele două fraze. Acum auzea despre ea că se sinucisese în acest mod atroce pentru o fată, alegând mutilarea definitivă în defavoarea unei metode mai gingașe și fără semne așa de evidente, cum ar fi fost ingerarea unui amestec letal de pilule care altădată o trataseră de insomnie.

Fusese doliu mare în școală și apoi înmormântare cu fast și urlete. Mersese și el împreună cu toată clasa: se apropiase cu sfială de corpul inert îmbrăcat și dichisit, haine de culori vii, pentru a contrasta cu destinul straniu pe care și-l alesese. La gât purta o eșarfă roșie. Perviliu privi în special gâtul, pentru a se convinge de spusele cutrei ăleia hidoase. La prima vedere părea un gât normal, probabil bestia aia mințise, moartea survenise brusc și nu așa violent și

lent cum prezentase ea scena. Auzise și el povestea cu sfincterele care se deschid, cu relaxarea totală a mușchilor corpului defunct, auzise despre noile tipuri de sinucidere prin îngheț, care practic sunt cele mai curate din toate punctele de vedere. De ce nu preferase măcar injectarea unei doze de ulei în carotidă? De ce trebuia să se născocască toate aceste legende murdare despre ultimele ei crâmpie de viață însângerată? Se gândi la toți factorii care au determinat-o pe mica Nadina să nu mai fie în stare niciodată să se joace cu paiul într-un pahar cu lichid verde plin de esențe chimicale. O distruseseră iremediabil. Ce cauze coroborate închiseră zidul în jurul ei? Anotimpul fusese de vină oare? Planetele sau predispoziție din familie? Cine putea da măcar un indiciu? Lucrul cert era că gâtul nu părea modificat, nu era asemănător unui acordeon, așa cum susținuse piticania imbecilă de Arkania. Probabil era doar schimbat la culoare și un pic tumefiat, cum este orice gât de adolescentă care trece prin așa ceva. Niciun bilet ori notiță care să anunțe gestul ce avea să urmeze. Perviliu păstrase imaginea Nadinei ca aceea a unei martire hipersensibile, pe care lumea asta rea o doborâse. După mulți ani, la întâlnirea de zece ani de la terminarea liceului, unul din colegii lui, băiat „la modă” în vremea adolescenței, recunoscuse că ieșise de câteva

ori cu ea în acea perioadă, iar acum se simțea vinovat pentru decesul ei prematur.

Perviliu schimbă radical imaginea iconoclastă pe care i-o construisese Nadinei în anii precedenți, o înlocui cu cea a unei fete cu idei și idealuri joase, care își plătise cu viața propria nimicnicie.

- Adunăm datele, multe date și din toate departamentele. Le cumulăm în registre și pe dischete. Nu putem avea încredere doar în informatică, datele pot dispărea foarte ușor.

- Într-adevăr nici eu nu aș avea încredere în colectarea datelor numai în mașinăriile astea. Se poate întâmpla ceva și se pot pierde toate. Ce este scris pe hârtie aici rămâne. Știu că acum există tendința asta de modernizare și că pentru simplificarea birocrăției în cadrul poștei introducerea calculatoarelor este un progres evident. Însă consider că tehnica ne depărtează de adevăratele valori, de necesitatea contactelor interumane. Dacă vreți să știți, cred că oamenii deja au pierdut legătura cu divinitatea. Dumneavoastră văd că aveți pe birou aceste simboluri, și Perviliu îndreaptă mâna spre cele două icoane de pe birou. Defila în acest timp prin încăperea cu mâinile la spate asemeni unui orator de vocație, fiind foarte convins de ceea ce susținea. El nici măcar nu-l aprecia pe Dumnezeu, mai ales în ultimul timp. În ultimul timp al lui

Dumnezeu, acesta era total dezinteresat și probabil nici măcar mort nu era. Doar într-o mică vacanță, unde se odihnesc cei ca el, sătui să tot eșueze.

Marta începu să râdă chicotind și punându-l pe Perviliu într-o situație jenantă ce îl făcu să se oprească din mersul în cerc prin camera îngustă.

- Probabil trebuie să mă apuc de aranjarea biroului, și începu să tragă de un colț pentru a clinti structura lemnoasă destul de masivă pentru corpul lui firav. Dima se ridică de pe scaun pentru a-l ajuta să deplaseze mai ușor piesa de mobilier care părea destul de încăpățânată și nedornică a-și schimba poziția. În cele din urmă biroul se lipi de peretele de la geam. Imaginea Nadinei care agonizează și limba care se desprinde de corpul muribund îi persistau în minte. Mai ales limba care se învâрте în toate părțile, vrând să evadeze din corpul ce-și pierde vlaga și sucombă sub funia tăioasă. Oare ce fel de funie folosise? Auzise că cea de pescuit ar fi cea mai indicată.

Nadina ar fi trebuit să trăiască. Poate ar fi fost prietena lui. Ar fi dus-o în tabăra de vară, s-ar fi împrietenit poate acolo. În mijlocul naturii totul decurge mult mai natural decât în oraș. O declarație de dragoste pare mult mai în context dacă este spusă într-un luminiș din pădure decât pe

bancă în parc alături de o groază de mitocani moderni.

- E bine aici. Perviliu se așează și puse mâinile pe birou asemeni unui copil timid în clasele primare. Se simțea încolțit de privirile celor două și nu știa ce atitudine să afișeze pentru a nu părea ridicol.

Mai îl despărțea o singură oră de sfârșitul programului. Perviliu se gândi ce ar putea face în acest timp pentru a înfrunta trecerea leneșă a timpului și în același timp să nu se apropie de inamicul cu tastatură. În final se ridică de pe scaun și dispăru în direcția în care se afla toaleta. Intră și se așează în fața oglinzii sprijinit de chiuvetă.

Nu va putea să facă față acestui post. Va trebui să găsească o scăpare.

Perviliu se gândi și privi oglinda. Aștepta un potențial răspuns.

A doua zi dormi mult și ajunsese la serviciu după prânz. Se așeză la birou după ce salută cele două colegi, apoi le împărtășește o serie de probleme gastroenterologice pe care le folosește ca scuză pentru absența la primele ore. Ziua decurge calm și Perviliu chiar efectuează la calculator câteva înregistrări, sub atenta supraveghere a celor două. La ora trei părea foarte concentrat la efectuarea unei duble înregistrări, când se auziră în șoaptă din spatele calculatorului lui niște sunete joase asemănătoare unor incantații. Marta și Dima la început au crezut că este un zgomot venit de afară, Marta se ridică chiar și închise geamul. Peste câteva minute însă scâncetul chinuit răzbătu din nou, pe aceeași tonalitate și având aceeași cadență.

- Domnu' Perviliu, vă simțiți bine? Ce vor să fie zgomotele astea într-un birou?

- Și mie mi s-a părut că aud ceva. De la un timp aud multe voci, diverse dialecte și limbi care nici măcar nu există. Mă doare burta și mi se pare că se umflă. Probabil este stresul prenatal, așa cum am citit în reviste, sindromul Couvade. Se produc tot felul de perturbări care deocamdată nu au

fost demonstrate decât prin exemple concrete.

Marta și Dima se sculară de pe scaun și ieșiră afară pe hol. Se întoarseră peste câteva minute și-l găsiră pe Perviliu stând cu calculatorul închis și fixând un păianjen de deasupra biroului. Perviliu rămase așa cu mâinile încrucișate și privirea fixă până când, la un moment dat, se mișcă brusc și dădu drumul la calculator reluându-și activitatea.

Pentru a elibera atmosfera de tensiunea acumulată, Marta și Dima începură să vorbească despre salarii și oportunități de avansare. Apoi despre cele de la Resurse Umane care stau degeaba și ultimul subiect atins fu prețul unui anumit sortiment de ciuperci delicioase pe care Dima nu prea le agreea.

- Nu trebuie să aveți încredere în ciuperci. Oricum ar fi, prezintă anumite riscuri pentru sănătate. Nu-i așa ușor să știi când cele comestibile suferă mutații și devin otrăvitoare. Feriți-vă de ciuperci, atât vă pot zice.

Afirmația le făcu pe cele două să nu mai deschidă alt subiect de conversație.

A doua zi urmă împerecherea exemplarelor roșii cu verzi. Cel pe care se completează și cel care se imprimă pe hârtia autocopiantă. Cele roșii la roșii și verzi la verzi. Șase bibliorafturi până seara. Perviliu privi cu ciudă spre teancurile

așezate pe birou. Îl așteptau să le răsfoiască și să le împerecheze. El care fusese atât de responsabil în ceea ce privește executarea sarcinilor de birou, va trebui și acum să-și demonstreze încă o dată atașamentul față de instituție. Va trebui să nu sară niciun formular. O singură greșeală l-ar compromite în fața Directorului și a celor două fufe. Va demonstra că este capabil să-și exercite încă atribuțiile. Începu lent, dar cu atenție maximă. Ochii lor erau ațintiți asupra lui și le simțea presiunea, dar continua să răsfoiască dosarele arcuind sprâncenele, de parcă înăuntru s-ar fi aflat înțelepciunea întregii omeniri. Mânua hârtiile cu abilitate, citind cu voce tare numărul existent în josul paginii, tonul devenindu-i din ce în ce mai grav odată cu înaintarea spre un număr întreg. Pe geam se auzeau ciripituri de păsări. Perviliu număra în continuare. Numără așa ore întregi, până ajunse într-un final la 12643. Numărul îi sclipea cu reflexii gri și argintii. Fufele stăteau și probabil îl observau cum dă paginile, studiindu-i imperfecțiunile și chicotind în lipsa lui, în special când plecau amândouă. Exemplare roșii și verzi. Avea ochii înlăcrimați, dar nu se lăsa. Va munci până cele două cutre vor dispărea și va putea lua o pauză. Dar ele continuau să se prefacă absorbite de lumina monitorului. Sfârșitul celor opt ore de muncă îl găsi extenuat, dar triumfător. Terminase.

- Unde e?
- Acolo sus, rosti Dima cu satisfacție.
- Deasupra domnului Perviliu, vedeți... acolo are pânda.

Se auzi un zgomot înfundat provocat de atingerea în plin a țintei și păianjenul ateriză zdrobit pe o notă de pe birou. El îl luă de un picioruș, îl așează în palmă și-l analizează. Încă mai mișcă.

- L-am terminat. În plin l-am nimerit.
- Mulțumim.
- L-ați aruncat la coș, domnu' Perviliu?
- Normal.

În realitate îl avea în palmă. Îi simțea mișcărilor, încă mai era viu. Cele două îl crezuseră.

Femeia de serviciu era încă în ușă. Cerceta tavanul în căutare de noi arahnide. După un minut de scrutat toate laturile peretelui, concluzionează că singurul posesor de mai mult de două picioare din birou fusese eradicat.

Perviliu avea sub birou cutia de agrafe, îl postă acolo pentru moment și așteaptă. Cele două trebuiau să meargă la masă, ceea ce se și întâmplă în jumătate de oră.

Atunci luă cutiuța, coborî în grabă scările, ieși din clădire și la primul pâlț de

verdeață așeză păianjenul pe o frunză lată. Încă se mai zvârcolea în ciuda abdomenului stâlcit care elimina un lichid verzui lipicios. Agonia sărmanului îl îndârji și mai tare. Avea să-l răzbune. Trebuia să ia o măsură împotriva lor. Așa că primul pas fu să se întoarcă înapoi cu zâmbetul pe buze în mijlocul criminalilor.

Se concentrează pe tot parcursul zilei să rămână calm și să-și efectueze sarcinile de serviciu, ba chiar le ajută pe cele două să termine situațiile kilometrice pe care le începuseră și apoi, când treaba fu terminată, le zâmbi. Propuse subiecte de discuție, spuse câteva bancuri picante pentru a destinde atmosfera, astfel încât ambele domnișoare ajunseră la finalul zilei să se distreze copios, dând drumul la aparatul de radio și fredonând melodiile la modă, ba chiar Dima începu să schițeze un soi de dans pe scaunul de birou, arcuindu-și șoldurile în ritmul melodiilor săltărețe și balansând capul întâi pe direcția înainte-înapoi, iar pe măsură ce ritmurile se încingeau, stânga-dreapta.

Când termină programul, el coborî și verifică starea micuțului animal. Era chircit și nu mai mișca. Acasă Perviliu se comportă ciudat. Repetă la culcare două propoziții într-o limbă necunoscută. La început Anita crezu că se roagă. Încercă să le memoreze pentru a se interesa ce anume semnifică. „Krim, Filosofem Ish El Kaled” apoi pe o

tonalitate mai joasă și cu accent străin de vreo cinci ori „Impir Perviliu Ok Bunget”. El nu citise niciodată despre alte civilizații și nu studiase vreo limbă sau dialect exotic. Era prea bine ancorat aici, cel puțin așa crezuse ea până acum. Să fie vorba tot despre sindromul Couvade? Sau intrase în vreo sectă de ciudați perversi? Prea se adunaseră multe simptome pe care el le prezenta și care făceau din el un om deviat de la axa normalului.

- Știi Anita, am început să aud niște voci. De ceva timp nu mă simt în regulă. Poate e legat de copil, cred că ai dreptate. Mă simt ciudat. Sunt vizitat de Ottis. A apărut marți și joi săptămâna trecută, dar ieri m-a vizitat la birou. Am de îndeplinit o sarcină urgentă. N-am zis nimic nimănui, dar acum simt că tu trebuie să știi.

- Ottis... și Anita izbucni într-un râs demonic, strângându-l la piept. Era transpirat și avea ochii pierduți, transfigurat undeva în alt spațiu decât dormitorul lor. Anita îi duse mâna la burtă, dar Perviliu o retrase.

- El mi-a zis că nu e bine ce am făcut și că mă voi căi mai încolo. Este căpitanul Elliott Specer. Ultima dată a venit în uniformă impecabilă plină de decorații. Mi-a promis că voi fi în curând cineva important. Scap de Poștă.

Anita avea deja un sughiț spasmodic. Plânsul îi contorsionase fața și deja emitea urlete sincopate.

- Plec... ne despărțim. În câteva zile o să nasc. Merg la mama.

- Pleacă. Și rapid. Nu aș vrea să te găsească Căpitanul. Nu-i plac plângăcioșii. S-ar supăra probabil, mi-ar reproșa că nu știu să liniștesc o femeie.

Perviliu începu să cânte într-o tonalitate joasă: „Tu, când vei pleca, mângâierea mea cu tine o vei lua, pe valurile mării mă vei vedea.” Era o melodie pe care Anita o aprecia, de fapt le-a plăcut amândurora atât de mult. Perviliu cânta, dar pe un ton milităresc, lipsit de orice urmă de lirism. Apoi tăcu și se ridică, se duse în bucătărie și începu să pregătească un ibric de ceai.

- Te servesc cu un ceai de gălbenele? Este foarte potrivit în gastrite hiperacide, ulcer gastric, ulcer duodenal, colecistită, icter infecțios, inflamații ale colonului, hemoroizi, vermifug, boli de ficat, cicatrizant intern și chiar dismenoree. Anita însă deja își împacheta bagajele cu o mână și cu cealaltă se chinuia să-și sufle nasul într-o batistă roz.

- „Tu ai să faci din mine zbor, am să cad și-mi este dor de-al tău surâs”... parcă așa era... Poate Ottis știe. El e expert în tot și-n toate. M-a uimit câte știe chiar și despre sistemul poștal. L-aș asculta toată ziua. Niciodată n-am avut un mentor. Simțeam eu

că nu este de la sindromul Couvade. Tot drumul pe care l-am parcurs până acum, toate zbaterile astea cu slujba, cu poziția socială, totul putea fi evitat. Dacă îl cunoșteam mai devreme... Însă vocile au prefigurat apariția lui. Dorește să nu fie uitat, chiar crede că ar fi un al doilea Diogene, dar unul cu altă sferă de activitate, un Diogene care va schimba totul.

Mă va învăța, va trebui să muncesc alături de el... Poate vom reuși.

Anita se opri privind-l fix. Îl bănuie de consum de alcool, deși nu era genul lui. Apoi de substanțe cu efect halucinogen folosite în cadrul unei secte. De sindrom clar nu mai putea fi vorba. Manifestările erau prea radicale. Ea fusese preocupată de copil, de ceea ce avea să se întâmple și nu avusese timp să se gândească la el. Știa că bărbații pot avea șocuri psihice în această perioadă, dar nu credea că poate fi așa de grav. Și clar nu era vorba de un șoc.

Perviliu se ridică și plecă spre baie. Anita rămase privind cum trânteste ușa și apoi începe să ridice tonul și să rostească sunete ciudate între care unele se repetau. „Rim, rim” apoi „krim, krim” răsunau din spatele ușii. Și zgomote de pași și tot felul de bubuituri pe care le făceau obiectele din jurul lui.

Ea privea pierdută spre ușa de la baie, neștiind ce avea să se întâmple. Ceva o reținea ținută de canapea. Nu avea forța

necesară pentru a se implica în tot acest vortex. Nu știa unde și cu ce să înceapă. Gândurile se amestecau și deciziile nu reușeau să se construiască. Cel puțin pe moment, nu putea decât să aștepte ca totul să înceteze.

Deodată zgomotul se opri, Perviliu tăcu. Secunde se succedau fără prea multă grabă pentru Anita, care aștepta să vadă consecințele tumultului de zgomote. Ușa se deschise și Perviliu apărură cu o față relaxată și bonomă cum nu avusese niciodată.

O lacrimă se clătina pe bărbia împietrită a Anitei.

- Totul este din cauza ta. Va trebui să ne despărțim. De azi înainte mă voi muta. Sau vei pleca tu. Eu nu sunt de acord să naști copilul. Este și părerea lui Ottis că am comis o mare greșală când l-am conceput. Gândește-te la ce îl așteaptă. Căpitanul știe mai bine. Mi-a explicat clar zecile de motive pentru care nu trebuie perpetuată viața. Deja se pregătește de Marele Război. Și gesticula cu mâinile, marcând parcă genialitatea Căpitanului. Numai să vezi ce va putea păți micuțul. Zi de zi alte și alte pericole de care noi va trebui să-l ferim. Iar dacă vom eșua nu ne vom putea salva niciodată.

Anita se ridică și hotărî ce avea de făcut. Se năpusti spre șifonier și smulse aparent la întâmplare încă o mână de lucruri, creând pe pat un morman pe care îl

compactă pentru a încăpea în geamantanul folosit în trecut la excursiile montane. Perviliu perora în continuare, gesticulând și arătând spre puncte și forme imaginare. Cuvintele se rostogoleau ca un șuvoi. Verva aceasta îi era necunoscută ei, soției lui. Nu-l văzuse niciodată atât de înfocat, niciodată nu atinsese un subiect cu venele umflate ca acum, cu părul zburlit și împrôșcând atâta salivă când rostea cuvântul „Ottis” sau „Căpitanul”.

Anita înșfăcă geamantanul, îl ocoli pe Perviliu și ieși în grabă pe ușă. El tăcu instantaneu, iar pe chipul său se așternu o expresie plină de mulțumire sadică. Începu să strângă restul lucrurilor Anitei și să le așeze ordonat pe pat. Se uită la ele puțin timp și nu știu ce reacție ar fi trebuit să aibă. Le strânse cu grijă și le puse într-o parte a șifonierului pe care-l închise cu cheia. Apoi ieși afară și colindă străzile. Se opri de câteva ori să privească anumite fețe ale trecătorilor, apoi cumpără două batoane și un iaurt de fructe. Le consumă încet, uitându-se pe un perete și analizând soarta păianjenului și pe cea a Anitei. Adormi gândindu-se la mopul ucigaș.

A doua zi merse la serviciu în costumul procurat în momentul investirii sale în înalta funcție de Director. Se achită de sarcinile de serviciu cu migală și cu dăruire, exact așa cum îl sfătuisese directorul. Cele două colege păreau încântate de faptul că vor fi degrevate de o parte din munca zilnică. Ziua trecu rapid, între adresele noi și cele mai vechi. Cele două erau liniștite, iar partea de muncă pe care i-o atribuiseră lui Perviliu le făcea să se simtă foarte lejere. Chiar începură să i se adreseze pe un ton imperativ, mai ales Dima. Aceasta avusese încă de la început o atitudine ostilă față de sosirea lui în birou. Trebuia cumva să-i cucerească încrederea, așa că luă două buchete de flori cu măiestrie alese de la o florărie dichisită.

- Vreau două buchete superbe, pentru o ocazie specială, să fie ceva frumos, de bun gust, pentru două doamne distinse.

- Distinse, ce frumos sună, domnu'. Și mie mi-ar plăcea să-mi aducă cineva flori de *distinsă*. Alegeți dumneavoastră, eu mă ocup de așezare și ornamente. Le voi aranja într-un model cât se poate de elegant.

- Vă rog pe dumneavoastră. Am încredere.

Efectul obținut fu cel scontat, ambele devenind brusc radiante la vederea buchetelor de flori așezate pe birou. Sosise înaintea lor special pentru acest scop.

- Dar de la cine sunt?

- De la mine.

- Cum adică? Noi nu prea primim flori.

- Adică vrea să zică că am primi noi, dar nu ni le oferă nimeni. Este un gest frumos, dar din păcate nu s-a mai întâmplat așa ceva la noi în birou.

- Dar sunteți niște doamne distinse și eu consider că trebuie să fiți tratate ca atare.

- Ce domn respectabil, acum chiar că ne-ați convins. Nu știu de ce acest gest, bărbatii oferă flori cu un motiv bine întemeiat, dar dumneavoastră se poate să fi făcut o excepție. Eu așa simt.

Orele trecură în chicoteli și o întreagă atmosferă de plenitudine plutea în biroul lor. Iar se dădu drumul la aparatul de radio și se ascultară șlagăre. Perviliu se uita sus, acolo unde fusese cândva singura ființă serioasă ce merita respect.

La plecare ele îl pupară și îi mai mulțumiră încă o dată. Probabil le făcuse să se simtă femei.

Seara Perviliu vizită un important centru comercial de unde-și cumpără două sticle de parfum fin și un recipient de încălzit apa pentru prepararea infuziilor.

„Cât mai fierbinte” fuseseră exact cuvintele pe care i le adresase vânzătoarei.

- Pentru cafea, ceai? Cu alimentare la priză avem doar aceste trei modele. Cel mai interesant este acesta. Are un volum mare și poate fi folosit atât pentru încălzire, cât și pentru răcire. Atinge 120 de grade. Cel puțin așa scrie aici. Și vânzătoarea îi întinse lui Perviliu foaia cu instrucțiunile de folosire. Poate fi transportat în concedii, la serviciu, datorită volumului mic pe care-l ocupă. Are și o husă elegantă, priviți.

„Pericol de arsuri grave” fură cuvintele din prospectul de funcționare care îl făcură pe Perviliu să achite contravaloarea aparatului. Privi satisfăcut spre cutia voluminoasă și o înșfăcă cu amândouă mâinile. Se duse acasă și o instalează pe masă după care îl porni la maxim. Vroia 120 de grade. Îl încântă funcția care nu lasă aburii să se vadă și îi aspiră, convertind toată căldura degajată de rezistența din interior. Apă fiartă și arsuri. Începu să fredoneze niște versuri aparținând unei formații foarte la modă pe care o auzea zilnic la nesuferitul de aparat din birou.

A privit apa cum trece prin tot procesul de încălzire, cum începe să apară acele mici bule pe geamul recipientului, care încet-încet se desprindeau și se îndreptau spre partea de sus a vasului, iar în câteva minute tot conținutul începu să fiarbă efectiv. Geamul pe care era prezent și un

termometru începuse să se aburească. Proba era terminată, efectul obținut fiind cel scontat.

Așeză cu grijă recipientul în cutia lui și, mulțumit de achiziția făcută, se îndreaptă spre baie, unde-și sortă hainele murdare. Trebuia să spele rufe. Apoi se gândi la Anita și la felul în care se eliberase de toată povara. Își aminti de Ottis, de acele tije mici de metal asemănătoare unor cuie care îi străpungeau toată fața. Și expresia cinică. Oare nu-l păcălise și el ca toți ceilalți? Merită această nouă religie îmbrățișată? Urmără întrebări obscure care îl făceau să se îngrijoreze, provocându-i reacții organice: greață și o senzație de amețală surdă.

A doua zi cana fierbătoare trona pe biroul lui. Cele două s-au uitat la început ciudat, dar Perviliu le-a demonstrat utilitatea produsului pe care-l achiziționase preparându-le o infuzie de ceai din plante cu multiple proprietăți curative și detoxifiante pentru organismul lor tânăr. Păreau încântate de oferta colegului și gesticulau emițând tot felul de „mmm” uri pentru a-l convinge pe acesta de talentul lui de amestecător de ierburi. El chicotea, savurând victoria ce se prefigura.

Următoarele zile fură liniștite și calde. Perviliu lucra, și fetele la fel. Nu mai auzise nimic de Anita, practic nici nu-l mai interesa pentru că totul părea atât de departe, deși după calculele lui trebuia să nască.

Își aduse aminte de Ottis și de ultima lor discuție. Lipsa sprâncenelor, albeața feței și ochii exoftalmici precum și tatuajul compus din cele 102 pătrate ale căror linii intersectate punctau tijele inserate în piele, având încrustat modelul de spirală, îl făceau pe Perviliu să-l vadă ca pe un element supranatural, a cărui înțelepciune avea să-l ghideze pe viitor. Mai era și alfabetul straniu pe care Ottis susținea că-l inventase acum mult timp și în care îl va iniția și pe el în curând, atunci când va parcurge toate etapele necesare. Alfabetul era bazat pe geometria pătratului, care era combinată cu semne matematice, unele cunoscute de Perviliu, altele nu.

- Literele nu sunt totul, zicea el. Oamenii sunt prea superficiali să se exprime doar cu ajutorul lor. Superlativul trebuie disecat în diverse forme. „Foarte” și „cel mai” nu este de ajuns. Oamenii vor vedea pe pielea lor. Când trompetele vor suna marșurile mele infernale, numai cei aleși se vor putea bucura de spectacol. Când toți ceilalți vor testa din plin sensurile nebanuite ale cuvintelor. Atunci când „chin” și „durere” nu vor mai fi suficiente, atunci se va folosi alfabetul meu, mult mai detaliat și mai complex. Când sensurile cuvintelor „iubire”, „tandrețe”, „mulțumire” vor dispărea. Într-o lume care tinde să-și simplifice și să-și restrângă trăirile și sentimentele, vom veni noi, cu această

revoluție. Chinul și durerea vor fi cheia salvării, vor desăvârși procesul mântuirii. Umilirea și disperarea vor fi uneltele noastre în primă fază. Până atunci cuiele înfipite în piele vor trebui purtate de toți membrii noii societăți, dar totul trebuie să fie atent pus la cale și acționat numai la îndemnul meu. Nu așa anarhic și fără urmarea coordonatelor unui plan elaborat în prealabil de mine. Lumea actuală trebuie depersonalizată total, boala trebuie să fie generală, până când vor rămâne doar niște epave ce se vor decima unele pe altele. Fără ajutorul nostru procesul se va desfășura de la sine dar mult mai lent, trebuiesc accentuate anumite etape prin generarea în masă a unor sentimente de vinovăție, lipsa puterii de decizie sau a forței morale și psihice. Lovind puternic acolo jos, în ceea ce acum se numește familie, destabilizăm tot sistemul. Apoi vom folosi tensiunile rasiale și religioase. Dar pentru asta avem nevoie de un individ învrăjbit, speriat, slăbit psihic și dezorientat. În concluzie, un proces de castrare morală și spirituală trebuie să ne aducă în final câștigul. Dar necesită un efort comun și de durată pentru a avea exact efectul scontat. Bineînțeles că sistemul trebuie coroborat și cu lovituri puternice în sănătatea fizică a individului. Aici eforturile sunt mult mai mici, doar trebuie „plantați” niște catalizatori în anumite puncte strategice, restul vine de la sine. Pentru

Început trebuie avuți în vedere indivizii revendicativi, cei care își doresc să trăiască și să iubească, extrovertiții cărora viața li se pare a fi o parabolă sinusoidală, cu bune și rele. Aceștia trebuiesc anihilați și coborați în genunea spirituală e cultului efemerității și deznădejdiei. Perviliu simți că se sufocă în vârtoarea ideilor proclamate de Ottis. Oxigenarea creierului probabil nu funcționează la parametrii normali. Știind că avea să leșine, se lăsă în jos pentru a nu se lovi în cădere. Ultimul lucru pe care-l simți fură mâinile osoase ale lui Ottis care-l prinseră și îl așezară pe canapea. Visă revoluții și execuții în masă, oameni care jeleau și alții care luptau împotriva sistemului conceput de Ei. Luptau neștiind că tocmai el fusese cel care le oferise un motiv de a continua lupta, el și Ottis. El oferise ceva nou, furia și poate toată deznădejdea din lume, dar măcar era ceva concret și palpabil: era confruntarea cu adevărata natură umană și cu Noua Ordine. Pregăteau moartea omului și restabilirea Ordinii.

Se trezi în două ore așezat în pat. Își aminti discuția în cele mai mici amănunte. Apoi detaliile se estompară și rememoră vag drumul către pat. Îi rămăsese întipărită plecarea lui Ottis și felul cum pelerina neagră din piele lucioasă atingeja covorul.

Se sculă și se așează la birou. Planul trebuia să reușească. Îl stabili în cele mai mici detalii. Dacă coordonarea era perfectă, nu avea ce să nu iasă bine. Nu era acum interesat de revoltele în masă, va avea tot timpul.

Dimineață se trezi încet, cu același tonus pe care-l prezenta în fiecare zi la ora respectivă. Își făcu toaleta cu minuțiozitate. Mai ales sprâncenele avu grijă să le pieptene. Grijă pentru detaliu... această scurtă propoziție era repetată obsesiv de către Ottis. Cele trei fire de păr de pe obrazul drept fură tăiate cu precizie și fermitate. Lavajul bucal fu complet, trei minute de mișcări precise care garantau periajului calitatea, iar dinților sănătatea și lipsa plăcii bacteriene. Se îmbracă calm cu aceleași haine din ziua precedentă, iar pe drum adoptă un mers degajat, chiar ștregăresc, balansând servieta. Ajunse și scoase în grabă din sertar o serie de dosare

nelucrate, sub pretextul că nu găsea dosarul cu numărul 411. Un dosar destul de important de altfel. Avea să pună multă lume în alertă cu dosarul ăsta. Îi sugeră Martei că poate a fost dus la arhivă. Ea se ridică instantaneu și ieși pe ușă cu o privire îngrozită. Perviliu tot scotea dosare până umplu biroul. Privi la instrumentul de făcut ceai. Atinsese 100 grade și avea volum maxim. O rugă pe Dima să-l mute pe dulapul din față pentru a poziționa teancul pe biroul lui. Ea îl luă cu grijă de mâner și-l transportă spre locul indicat, deși era foarte sus.

- Aaa, uite-l. Și Perviliu ridică din sertar dosarul pe care stătea inscripționat 411.

- Ufff... în sfârșit. Mă duc să-i spun și ei să nu-l mai caute. Perviliu se sculă și trase mai aproape de margine recipientul încins. Slăbi un pic lăcașul în care se afla dispozitivul ce conținea lichidul fierbinte apoi verifică temperatura. 112 grade. Îndeajuns. Întinse firul până la el sub birou și-l prinse în mână. Încordat luă poziția pe care o studiasse atât acasă. Cablul era strâns în mâna transpirată. Avea emoții cu toată planificarea. Și cât exercițiu. Se gândi la Ottis și la calmul lui infailibil. Deschise dosarul cu cealaltă mână și așteptă. Inima îi forța pieptul iar secunde pareau atât de lungi. Nu se gândise ce va face dacă va intra pe ușă altcineva.

Așteptarea luă sfârșit când cele două intrară în birou, ambele afișând o expresie de bucurie fără margini. Prima era Dima. Perviliu ridică într-o mână dosarul buclucaș iar cu cealaltă trase un pic de cablul ce făcea legătura la priză a recipientului de ceai. Cele două ațintiră privirile vesele spre Perviliu și Dima făcu pasul fatal. Perviliu închise încet ochii, mulțumit de sincronizarea perfectă, deși ar fi vrut să-și astupe cumva și urechile, dar nu avu cum. Dorința îi era perfect justificată, deoarece imediat se auzi un urlet urmat și de al doilea. Vasul se golise în parte pe fața primeia, pe a doua împrôșcând-o în cădere pe picioare. Dima urla și se ținea de față cu palmele iar Marta plângea uitându-se la picioarele care căpătaseră reflexii roșiatice. Ciorapul se topise datorită lichidului fierbinte ce acționase în zona afectată. Perviliu sări imediat și el cu grimasa pregătită, începând să strige „Ajutor!”.

leși din birou și se duse direct la ușa Directorului. Atât îi zise secretarei:

- Repede la Salvare. Avem o urgență în birou. Nu mai sta.

- Domnule Director. O nenorocire. Fetele de la mine. Știți aparatul de făcut ceai... S-au ars. 120 de grade, atât avea. Repede. Am zis să cheme ambulanța. Directorul holbă ochii și se mobiliză în timp ce el alergă înapoi spre birou. Era deja acolo o adunătură de colegi care gemeau și chiar

plângeau uitându-se la nenorocirea ce cuprinsese instituția. Și el începu să ridice mâinile pentru a puncta starea de profundă durere și neputință, în timp ce Marta și Dima plângeau. Atmosfera grotescă fu întreruptă de apariția medicului și a asistentei de pe salvare. Aveau o targă lungă și o perfuzie agățată după umăr. Urletele se opriă. Nu era timp de boceală și trebuiau luate măsuri. Ritmul era alert și toți forfoteau.

- La o parte. Vă rog pe targă imediat. O asistentă dădu rana Martei cu un spray apoi o acoperi cu un pansament antiseptic.

Doctorul examinează fața celeilalte cu un fel de lupă apoi concluzionează:

- Domnișoară, te-ai cam ars. Cine ți-a făcut surpriza asta ar trebui să te ceară în căsătorie. Era probabil o glumă, așa sunt toți medicii: niște cinici zeflemitori. Dar Dima se întinse în final pe targă, sughițând încă. Procesiunea se mută pe hol și cele două fură conduse până la ambulanță. Perviliu privi din urmă cum se îndepărtează mulțimea în timp ce biroul rămase gol. Doar uneltele de scris mai erau mărturii ale prezenței celor două. Ottis era pe scaunul Martei și se uita spre monitor, balansându-se.

- Cum puteți să vă descurcați în debandada asta nu știu.

Rămase mut. Apariția neașteptată a lui în acest mediu îl lăsă fără replică, doar cu o privire care aștepta un verdict.

- Ai făcut progrese, domnule Perviliu. Ai ajuns să-ți opărești colegele pentru un păianjen. Cam pueril, nu crezi? Avem nevoie de acțiuni mult mai virulente în viitor, cu rezultate devastatoare asupra rasei umane actuale. Nu doar o arsură. Nu doar pielea vrem să o vătămăm. Vrem să intrăm mai în profunzime. Procedura trebuie să fie complexă și să vizeze pentru început cel puțin un eșantion reprezentativ al populației. Nu ai început bine, nici cu cine trebuia și mai ales ai aplicat metode punitive inadecvate.

Sistemul trebuie demolat încet și cu răbdare prin lovituri strategice. Trebuie acționat și la temelie dar și pe exterior, la fațadă. Care a fost raționamentul care te-a determinat să-ți folosești energia atât de importantă pentru viitorul acțiunilor ce le vom întreprinde pentru a răni două angajate ale poștei? Să nu înțelegi că am vreo urmă de compasiune, aceasta lipsește în totalitate din sistemul meu de valori în ceea ce privește oamenii, dar ai început de unde nu trebuia. Înțeleg că vrei să le faci rău. Eu sunt cel mai în măsură să înțeleg acest aspect. L-am înțeles și pe Kleist când înainte de a se sinucide a notat în jurnalul său o frază care m-a urmărit ani de zile: „Adevărul e că nimic nu-mi putea conveni pe acest

pământ.” Dar nici cu el nu am fost de acord și nici cu tine. Acționați sub impulsul momentului, ca niște copii care vor să arate lumii că nu au primit destulă afecțiune de la părinți.

- Dar am răzbunat păianjenul. Urmează femeia de serviciu. Am să-i dau foc. Trebuie. M-am gândit deja la ce frumos o să ardă învârtindu-se ca un titirez.

- Nu, clar nu mai trebuie să stai mult aici. Te vei transforma într-un simplu terorist și cel mult vei ajunge să fii prezent la știri, iar apoi încarcerat și în următoarele zile sodomizat de un malac cu mädularul încins datorită poftelor provocate de posteriorul tău drăgălaș. Tu îți dai seama că am avut grijă de tine, te-am instruit, ți-am insuflat anumite valori și principii, nu mă vei lăsa singur. Va trebui să participi alături de mine până la final. Eu trebuie să reușesc să fac tot ceea ce a imaginat Diogene. Distrugerea trebuie să fie amplă, efecte în masă, singurul care poate distruge definitiv omul este tot un seamăn de-al lui, așa că avem de lucru mult. Eu ți-am deschis capul, ție care până acum erai un amărât de funcționar care te bucurai că vei da naștere unui plod. După ce am făcut copilul, am fost complet dezgustat de ceea ce comisesem. E acel sentiment de lehamite combinată cu milă pe care-l simți privind bebelușul urlând. Piticania vicioasă, urâtă și speriată. Și toate acele urlete spasmodice pe care le emite

pentru a-ți arăta suferința. Nu știu exact motivul acestor urlete, probabil nu este vorba de nimic profund, ci doar de ceva fizic legat de fenomene termice. Pur și simplu îi este frig din cauza lipsei blănii. Și probabil lumina îl supără. Omul și porcul sunt singurele mamifere care se nasc cu ochii deschiși, și destinul ambilor este destul de tragic. Măcar porcul nu se poate spune că duce o viață nefericită, numai sfârșitul este un pic mai zbuciumat. Dar omul, această podoabă a mamiferelor, clar nu este fericit și nici nu este făcut pentru așa ceva. Singurul lui scop este, cred, să fie nefericit și să provoace chinuri celorlalte viețuitoare. Să lăsăm perorațiile și să revenim la ce avem de făcut, dar mai ales de nefăcut, domnule arhivist frustrat. La început m-am gândit că mai merită salvat ceva, că va trebui să prezint omenirii un alt sistem care aduce anumite beneficii și oferă mai multe avantaje decât cel actual. Dar îmi dau seama acum că nimic nu mai este de salvat, probabil este prea târziu pentru remodelări. Uită-te la tine.

- Întotdeauna am crezut că va veni o zi când toate speciile de creaturi oropsite vor fi răzbunate. Păianjeni, șerpi, șobolani și gândaci de bucătărie. Eu am intervenit. Dacă vor urma și alții... Știi, păianjenul nu pricinuia nimănui vreun rău. Ba chiar își exercita intens munca lui, o făcea cu profesionalism și dăruire. Doar simpla lui

prezență nu le-a convenit. Am fi putut trăi în simbioză toți trei în acel birou.

- Omul nu trăiește în simbioză cu nimic. Eu, rememorând majoritatea clipelor copilăriei, constat că acei copii plini de candoare din cărți nu există, măcar dacă la vârsta aceea omul ar fi fost totalmente inocent... probabil acum încă m-aș fi gândit la proiectarea noului sistem și susținerea lui pentru aprobare.

- Și eu am cunoscut copiii răi despre care spui tu, cei care calcă după ploaie pe melci și râd copios, copiii care chinuiesc toate lighioanele ce nu se pot împotrivi: câinii, pisicile, șoarecii. Cu cât mai mare suferința, cu atât mai mare satisfacția. Cu cât panoplia de onomatopee pe care le emană în momentul agoniei este mai diversificată, cu atât senzația de plenitudine e mai mare. Perviliu îi are bine păstrați în amintiri. E un sector pe care nu vrea să-l acceseze. Nu vrea să revadă broșuțele cu intestinale în vârful unui băț învârtit de doi puști frumos îmbrăcați, aplecați ca doi chirurghi sânguincioși asupra micii creaturi. Reflexele pielii verzui se combinau cu sângele purpuriu, iar mai apoi cu reflexele solare. Cei doi mici torționari aveau breton și obraji îmbujorați. Erau colegii lui, colegi care aprofundează toate materiile și care fac compuneri frumoase despre natură și despre soare și tot felul de găze. Copii care fac socoteli complicate și care mai apoi au

ajuns oameni importanți, cu o familie iubitoare și o viață plină de realizări. Gândurile îi fură suprimate de senzațiile organice. Căldura îi invadează picioarele și urcă în grabă spre intestine împingându-le parcă să iasă prin stomac în timp ce o presiune mare îi accelerează respirația. Probabil va vomita. Nu cunoștea cauza, dar căldura îi cuprinse și gâtul, parcă paralizând întreaga mobilitate a mușchilor. Îi era teamă ca va muri sufocat când lipsa oxigenului îl făcu să caște gura și să-și umple plămânii. Melcii striviți după ploaie pentru a impresiona bunicuțele care dojenesc cu zâmbetul pe buze micii pui de oameni refuzau să dispară. Materia cleioasă li se lipește de încălțări și seara ele sunt nevoite să curețe resturile organice de pe tălpile micilor cavaleri. Din ce în ce mai puțin aer până când capul îi căzu greu și căldura îl făcu să leșine.

- Uitați-vă că mișcă pleoapele.

Perviliu se trezi într-o cameră de spital, înconjurat de un aparat prevăzut cu un terminal având beculțe roșii și verzi. Anita era lângă el și îl ținea strâns de mână dreaptă, plângând. Se uită la burta ei și simți un șoc puternic sub forma unei dureri localizate în spatele craniului. Instinctiv, se întinse să pună mâna, dar nu ajungea. Ea înlocui brusc plânsul spasmodic cu sughițuri ce alternau cu un tremurat al bărbiei incontrollabil. Plângea de când o anunțaseră că soțul îi leșinase după ce suferise încă un accident în birou. Se simțea răspunzătoare pentru că îl lăsase în starea aceea și plecase. Regretase de multe ori. Și când vorbiseră la telefon, iar el o asigurase că totul este bine, să nu-și facă probleme, ea nu crezuse, dar totuși se mulțumise să asculte toate minciunile și ineptiile pe care i le înșirase Perviliu.

- Suferi de o formă de meningită bacteriană provocată cel mai probabil de *streptococcus pneumoniae* sau *neisseria meningitidis*, pe care ai dus-o pe picioare. Dacă nu ajungeai la spital probabil ai fi murit. Ai fost într-o comă profundă timp de două săptămâni.

- Burta ta, ce s-a întâmplat? Ai născut?

- E un băiețel. Avem un copil. Ești tătic. E dolofan și sănătos. A fost ușor, nu prin cezariană.

- Adică chiar s-a întâmplat. Acum totul este tardiv. Va trebui să-i spun. Nu mai pot participa alături de el la nimic. Toate planurile noastre nu se mai pot realiza.

Lui Perviliu îi răsuna în cap o fanfară. Auzea glasul lui Ottis rostind sintagme stranii...

- M-a întrebat medicul de tine, dar n-am știut ce să-i zic. Am găsit o scuză pentru faptul că nu m-ai însoțit: am dat vina pe problemele pe care le-ai avea cu inima. Că de curând ai făcut o tahicardie destul de serioasă, și că de la emoții puternice se poate declanșa din nou. Încă sughița, dar era mai calmă și împăcată cu soarta lor, a tuturor. Îi luă mâna și o așeză pe burta ei. În acel moment o asistentă corpulentă deschise ușa. Îi săltă cu brutalitate mâna în care îi înfipse un un ac prin care lichidul verzui se infiltră cu repeziciune sub epiderma decolorată.

Anita dispăru și el se trezi în alt decor, într-un deșert cu nisip arămiu, urcat pe un suport înalt, sprijinit de cocoașele a două cămile. Fotoliul improvizat era învelit în material brun, asemănător celui folosit de armată, de camuflaj. În fața lui era o impresionantă paradă condusă de Ottis care dirija o orchestră, îmbrăcat în uniformă

militară și bocanci cu piteni, capul fiindu-i încadrat de un chipiu cu semnul unei explozii de tip ciupercă, precum cea produsă de bomba nucleară. Același simbol se regăsea pe costumele celor din orchestră, costume albe dintr-o stofă lucioasă. Bărbați și femei, în acea uniformă ciudată, înconjurați de foarte multe instrumente, interpretau o arie fastuoasă, cu ușoare accente de muzică rock. O întreagă familie de de corzi și clape asezonate cu percuții triumfale trăia prin mișcările lui Ottis. În fața lor, la câțiva metri, se afla un recipient asemănător unei cuve acoperite de un giulgiu brodat, păzit de doi indivizi îmbrăcați în costume negre și al căror aer grav îi insuflă teamă lui Perviliu. Aveau ochelari negri și un dispozitiv cu antenă legat de ureche, al cărui fir era inserat în costum. Ar fi vrut să se ridice mai sus, dar îi era frică să nu se dezechilibreze și să se prăbușească. Aria melodică era complexă, tonurile se schimbau și tot alaiul se apropia în pas alert, până când Ottis se opri. Făcu un semn și toate instrumentele tăcură, mai puțin secția ritmică care îi bombarda auzul cadențat, anunțând un eveniment impotrânt. Tonul manifestației deveni grav și solemn când interveni un trombon gigant, asemeni cornului folosit în vremurile îndepărtate de vikingi. Ottis ridică recipientul și îl întinse spre Perviliu, dezvelindu-l încet și arătându-i conținutul: o

placentă și un cordon ombilical. Simți o presiune internă și nici nu apucă să deschidă gura că un jet verzui îi împrășcă de sus pe cei doi indivizi cu ochelari negri, care nu apucaseră să se retragă din calea dejecțiilor ce părăsiseră deja sistemul lui digestiv. Cămilele se speriară din cauza agitației generale și începură să forțeze legăturile, făcându-l pe Perviliu să își piardă echilibrul și să cadă în brațele unuia dintre cei doi musculoși. Acesta îl așază cu multă grijă pe nisip, lângă cutia cu placentă. Larma generală atinsese cote maxime, Ottis dirija întreaga procesiune spre locul unde se afla Perviliu. Urechile îi surzeau, pe măsură ce întreaga orchestră se așeza ca într-un cerc, cu el în mijloc, probabil ca actor principal. Duse mâinile la urechi și Ottis ridică brațul drept. Toate se opriră și Perviliu rămase uimit și plin de întrebările pe care va trebui să i le adreseze lui Ottis.

- Poate ți se pare ciudat, însă toți acești oameni au venit pentru tine. Inclusiv cele două cămile au fost aduse de foarte departe și cu anumite costuri destul de ridicate. Cât despre orchestră, ce să mai zic... Sunt probabil pe locul secund în lume în materie de interpretare a partiturilor avangardiste. Și sunt prezenți toți instrumentiștii, chiar și cei care au contactat un virus de gripă destul de puternic. O întâmpinare fastuoasă pentru un oaspete de seamă. Apoi Ottis se depărtă, inițiind un dialog într-o limbă

străină cu toți cei de față, inclusiv cămilele păreau că înțeleg și aprobă spusele lui. Cei doi indivizi corpolenți ce i se păruseră ostili la început priveau acum cu admirație și respect către el.

- Acest spectacol îți este oferit ție, celui care a reușit să-și înfrângă instinctele paterne și care s-a lăsat călăuzit de principiile mele pentru reușita cauzei noastre, una nobilă și neînțeleasă de majoritate. Tu ești cel care te vei afla de acum înaintea în dreapta mea. Prin gestul tău ai dovedit că ai învins Sistemul în cele din urmă, că strădania ta nu a fost în zadar. Ottis vorbea cu profundă convingere și cu o mână la inimă, audiența aproba din cap, tensiunea creștea, lucru observat după mimica feței lor, după venele care începeau să se contureze pe fața fiecăruia, mai ales pe a celor doi indivizi musculoși cu ochelari. Dar să-l auzim și pe el, să vedem ce are de transmis tuturor celor prezenți azi aici, deși poate e surprins de această primire, îl văd că ne privește încurcat și neștiind cum să reacționeze.

- Eu, ce să zic... m-am gândit să răzbun păianjenul... Dar acum sunt ferm convins că Ottis are dreptate... La început am fost reticent, dar ideologia asta radicală m-a pătruns și pe mine, nu-mi mai este străină deloc, mi-a adus destule argumente încât pot urî toți oamenii, în toate formele și stadiile de dezvoltare. Îi pot urî de la

distanță sau de aproape, vecini sau persoane necunoscute, pot cina cu ei și apoi i-aș putea împușca, nu am remușcări legate de suferința lor fizică sau morală. I-aș suprima oriunde, pe străzi sau în casele lor, câte doi, trei sau o mie, la servicii sau în plimbările lor de duminică prin parcuri. Am conștientizat că rasa umană se află într-un punct în care nimeni și nimic nu o mai poate salva.

- Este corect cum gândești, dar ura nu este un cuvânt potrivit. Ura este un sentiment izvorât din experiențe personale, deseori doar o dejecție a organismului uman, care apare la fel cum dispăre, fiind înlocuită de trăiri aparent mult mai *nobile*. Eu doresc să adopti cu o viziune mizantropică profundă, care să fie rodul unei judecăți imparțiale, puterea trăirilor să emane din convingeri bazate pe teoreme și nu pe crize trecătoare. Nu doresc ca azi să fii mânat de cele mai aspre porniri, iar în cazul unor evenimente pozitive survenite în viața ta, totul să se schimbe. Dar să lăsăm discursurile... De azi înainte vei fi investit în funcția de Organizator Grad I în cadrul Mișcării Mondiale Pro Colmatare. Prima măsură pe care o vei lua va fi pedepsirea aspră a unor criminali. Ne-am chinuit să-ți aducem niște vechi cunoștințe ale tale.

Componenții orchestrei se retraseră în două părți în timp ce Ottis, flancat de cei doi indivizi corpolenți, se deplasa către un

punct situat în planul îndepărtat, unde se opri și făcu un semn cu mâinile. Apăru într-un nor de nisip un camion de mare tonaj, cu roți gigantice, ce avea arborat la un geam steagul ce prezenta același însemn de pe uniforma lui Ottis, ciuperca atomică.

- În ce lună suntem de este căldura asta?

- Nu mai este nicio lună stimabile. S-au terminat lunile. Și anii. Acum avem timp destul să-i pedepsim pe toți.

Camionul reduce viteza și trase cu spatele la câțiva metri de ei. Musculoșii deschiseră ușile și traseră afară o cușcă de metal plină de zăbrele în care erau doi indivizi.

Tremurau și aveau îmbrăcămintea pătată de noroi, haine serioase care arătau că dețineau o anumită funcție într-o instituție. Ambii aveau ochelari și cravată cu dungi. Costumele le erau terfelite iar unul din ei avea nasul deteriorat destul de serios, sângele i se închegase deja într-o dâră ce se prelingea pe cămașa ruptă în dreptul pieptului.

- Ei sunt cei doi, ei au ucis melcii. Va trebui să-i pedepsești.

Perviliu îi recunoscuse, erau oameni importanți, unul dintre ei lucra în Ministerul Apărării, iar celălalt era profesor universitar. Erau cei mici care decimasera în ploaie zecile de suflete purtătoare de cochilie.

- Acum?

- Da.

Cei doi priveau năuciți când la Perviliu, când la cămile, când la Ottis.

- Păi și ce să le fac?

- Ce consideri că merită. Acum tu iei decizii

- Eu nu prea am luat decizii. Mai ales bune.

- Să-i omorâm?

- E cea mai bună alegere.

- Alta care ar fi?

- Nu e. Le-am adus și progeniturile. Stai liniștit, sunt în camion, într-o cușcă mai mică. Ottis făcu un semn spre cei doi care împinseră cu piciorul o chestie de nuielă în care scânceau doi copilași cu părul în dezordine și năpădiți de lacrimi. De fapt când se apropiară destul de mult, Perviliu văzu că aveau și ei hainele murdare, iar pe față erau mânjiți cu nisip întărit datorită lacrimilor de pe obraji. Sughițau și aveau lângă ei probele care îi inculpau și pe ei: cochilii sparte din care încă se mai scurgea viața. Practicau probabil același tip de amuzament ca și seniorii lor. La picioare aveau defunctele creaturi care nu se întrebau de ce incursiunea lor în această lume fusese brusc curmată. Își acceptaseră soarta cu demnitate și propria carne combinată cu cochilia nu părea să-i mai deranjeze câtuși de puțin. De ce acum și adulții și copiii lor erau atât de terifiați?

- Domnilor tortionari, li se adresa Perviliu cu gravitate. Până la urmă sunteți toți culpabili, pot să mă adresez și celor mari și celor mici. Văd că i-ați moștenit pe părinți în ceea ce privește pofta pentru sadism. Atrocitățile pe care le-ați săvârșit cer o pedeapsă exemplară din partea noastră. Nu cred că veți fi apărați de nimeni și de nimic. Nu văd să existe legi, din moment ce s-a suprimat numărătoarea anilor, a lunilor.

- Dar sunt niște copii. Nu e corect. Nu aveți dreptul.

- Vă rog frumos să nu vorbiți. S-au încălcat reguli grave de morală. În consecință, de ce modalități dispunem pentru a suprima viețile acestor patru domni?

- Metodele sunt multiple. Deținem un arsenal deosebit de instrumente mai mult sau mai puțin letale, mai mult sau mai puțin dureroase, cu efecte devastatoare locale sau care acționează asupra întregului organism. Pot fi de scurtă sau de lungă durată. Aduceți vă rog trusele din camion.

Cei doi traseră din cabina mașinii două serviete mari pe care le deschiseră în fața lui Perviliu. Nu era ceea ce s-ar fi așteptat el. Niciun instrument care să stârnească groaza celui ce-și imaginează scopul folosirii lui. Doar câteva seringi de diverse mărimi și un garou într-un compartiment, iar în

celalalt zeci de flacoane conținând soluții de diverse culori.

- Aici e totul sintetizat. Senzațiile trăite de milioane de oameni care au agonizat datorită diverselor metode de tortură folosite în diverse perioade ale existenței omenirii. Am aici tot: de la șocuri electrice până la smulgeri de unghii, trecând prin chestii banale cum ar fi injecția letală care declanșează la nivelul creierului o întreață panoplie de senzații plăcute, nemaiîntâlnite până atunci, festinul durând exact până combinația chimică ajunge în cantitate suficientă la mai multe organe vitale. Atunci se termină totul. Dar se finalizează într-o stare plăcută. Eu apreciez sincer acest elixir. Și Ottis luă tacticos una din sticlute și i-o puse în palmă lui Perviliu.

Este o neurotoxină care elimină rapid instinctul de autoconservare, înlocuindu-l cu cel de autodistrugere. Acționează relativ rapid, persoanele afectate având ca prime simptome stări de confuzie și amețeli după care se instaurează dorința de nimicire a propriului corp, folosind orice obiect aflat în preajma subiectului. Când am testat pe șoareci prima dată substanța, aceștia s-au lovit minute în șir de geamul recipientului unde viețuiau. Pentru că nu am știut exact ce se întâmplă i-am mutat într-un loc mai mare unde existau anumite cățărători, am simulat un mediu înconjurător mai variat, asemănător celui din natură. Aici s-au suit în

cel mai înalt punct de unde și-au dat drumul unul după celălalt. Distanța nu era foarte mare, nu a murit nici unul, continuând această plimbare neîntreruptă sus-jos până au rămas extenuați. Doi dintre ei au sfârșit din cauza efortului prelungit, iar pe restul după câteva ore i-am transferat într-un alt recipient mai mare unde se afla și un bol de apă. Aici s-au aruncat toți și s-au înecat. Apoi am încercat cu un vas înalt de unde alți șoareci cărora li s-a administrat substanța și-au dat drumul și au murit striviți unul peste celălalt. Am schimbat decorul și într-o cutie orizontală și lungă am montat diverse obiecte ascuțite. Toți indivizii s-au înfipt în tijele respective până când și-au cauzat răni destul de severe, hemoragia aducându-țe în câteva ore decesul. Ultimul test și anume cel efectuat pe un subiect uman a fost făcut într-o încăpere complet goală unde celui în cauză i s-a montat un costum foarte complex rezistent la orice șoc și care nu ar fi putut să provoace traumatisme posesorului său. Testul a durat trei ore și subiectul în tot acest timp s-a chinuit să-și facă rău, dar nu a reușit să-și provoace nici măcar o julitură. Ulterior a fost împușcat. Serul respectiv distruge anumiți centri din creier, chiar dacă efectul ar fi fost eliminat după patru-cinci ore, ceea ce ar fi rămas ar fi fost o legumă.

- Nu, cred că nu este potrivit totuși. Vreau ceva care să meargă bine în familie, ceva pentru toate vârstele.

- Știi exact de ce ai nevoie. 10 mililitri din acest elixir și acești domni vor avea o poftă nebună de mâncare. Vor devora orice conține carne până vor muri. Dar noi îi putem izola într-o cameră, să vedem ce iese. Îi putem închide în camion și vom putea privi de afară carnagiul.

- Pare mai mult decât promițător. Cei doi adulți se uitau îngroziți, iar puștii deja se strângeau unul pe celălalt în brațe. Perviliu le remarcă mâinile prinse la spate. Adulții au început să urle iar profesorul a încercat să-l atace. A fost pus la pământ de unul dintre cei doi responsabili cu siguranța, printr-o lovitură precisă la nivelul toracelui. Celălalt prizonier profită și el de momentul creat, încercând să participe la revoltă, dar fu imediat culcat la pământ de bocancul celui alt posesor de mușchi.

Copiii începură să urle și primiră un set de palme zdrene peste față.

- De ce trebuie să existe aceste disensiuni între noi? Nu înțelegeți că acum asta este menirea voastră și a noastră? Nu mai există cale de întoarcere. Situația în care vă aflați în momentul actual poate fi schimbată în orice moment, raportul de forțe se poate inversa prin prezența la față locului a unor suporteri de-ai dumneavoastră. Dar eu cred că nu vom fi

deranjați și totul se va termina în aceeași manieră și în același raport de forțe în care s-a început. Suntem o echipă, fie că vreți să acceptați sau nu. Știu ceea ce credeți și ceea ce gândiți chiar în acest moment, dar încercați să priviți situația imparțial și veți constata că nimic nu este tragic, am adaptat doar legile existente în natură situației în care ne găsim.

- Nu cred că existați cu adevărat, nici tu și nici individul de acolo. Sau camionul ăsta. Cred că este doar imaginația unuia dinre noi care lucrează. Iar puștii nu sunt copiii noștri. De unde ați scos și melcii? Eu nu recunosc nimic, nu mă simt un criminal. Și sigur e un vis, nu este nimic logic în această înscenare. E doar o înșiruire de personaje, nu se va întâmpla nimic. Suntem în mod clar o plăsmuire a minții unuia dintre noi.

- Aduceți 30 de mililitri. Trei recipiente sunt suficiente. La copii le vom administra jumătate din doza necesară unui adult. Va fi de ajuns pentru că vor ceda primii.

- Domnilor, vă rog să vă suflecați mânecile. Până la nivelul cotului este bine. Veți primi injecția, iar apoi urcați în camion. Cel mai puternic dintre voi va scăpa. Serul își pierde din intensitate în 40 de minute. Va urma o oră în care veți sta separați pentru a contracara eventualele efecte nedorite. La acest ser există chiar și un antidot. Priviți.

Ottis scoase un flacon roșiatic și-l flutură pe sub nasul fiecăruia.

- Primii vor fi injectați copiii iar apoi adulți?

- Cum dorești.

- Cred că nu contează.

Operațiunea decurse fără mari incidente. Fură injectați, apoi urcați în camion sub atenta supraveghere a tuturor participanților. Unii dintre ei începură să aplaude și să-i încurajeze. În câteva minute cei din camion deveniră agitați, în zece minute îl consumau deja pe unul din cei mici. Adulții erau înfipți în membrele superioare iar celălalt copil trăgea de carnea din piciorul stâng. Priveliștea macabră era greu de suportat, dar nu exista drum de întoarcere. Urletele și toată hărmălaia proveneau de la toți patru, deși cel care devenise victimă doar mai bânguia niște horcăieli sinistre.

- Cât durează?

- Măcelul ăsta va dura până vor muri trei. În vomă și sânge. Mănâncă și elimină, apoi din nou. Unul câte unul. Va dura probabil o zi întreagă.

- Va trebui să plec, îmi pare rău.

- Nu se poate, îți vei dezamăgi supușii.

- Suntem doar noi. Este prea grotesc.

- Toți sunt prezenți. Au venit să te vadă. Este și Nadina. Și bunica ta. Și ceilalți.

- Vreau să plec. Nu cred că am făcut alegerea potrivită nici de data asta.

- Dar ofranda pe care ai făcut-o a fost pentru noi gestul suprem. Nu se mai poate

renunța. Nu are logică, totul trebuie să aibă un sens, să urmeze un algoritm. Cei patru vor face ceea ce au început pentru o perioadă limitată. Nu poate dura o veșnicie. Trebuie să ai o perspectivă, ei au, sunt foarte ocupați, am crezut că și tu ai dobândit un țel.

- Plec. Nu mă poți obliga.

- Dar bunica ta a venit de departe. Nu ne poți dezamăgi. Ești aici cu un scop. Ottis îl strânse în brațe cu putere într-un gest de afecțiune profundă.

- Dă-mi drumul. Vreau să nu vă mai văd.

- Domnule Perviliu, vă rugăm să fiți cooperant. S-a terminat. Într-adevăr ați avut ceva probleme. V-am administrat tranchilizante. Bănuim că starea se va ameliora. Din păcate ați întârziat prea mult. Trebuia să vă prezentați la medic de la primele semne. Halucinațiile de care ne-au povestit atât soția dumneavoastră cât și colegii de serviciu sunt semne clare ale bolii. Perviliu se uită la Anita, a cărei față cadaverică îi inspira milă. Își aduse aminte de câteva versuri dintr-o poezie citită în tinerețe: „Nu te vreau plângăcioasă, maternă doar o păcătoasă.”

- Copilul, îmi vreau copilul.

- Ești bolnav. Deocamdată nu. Este în siguranță. Și tu ești. Nimeni nu-ți face rău aici. Suntem toți buni. Ai să vezi.

- Va veni. Oricum o să ajungă aici în cel mai scurt timp. Trebuie salvat. Am văzut, Anita, va distruge tot, sigur și-a trimis emisarii deja, dacă nu apare chiar el.

- Știu, Ottis, cel de care mi-ai povestit.

- Are un plan terorist pus la cale în cele mai mici detalii. Subminarea și descentralizarea puterii e ultimul obiectiv. Primii sunteți voi, și ei. Cu toții. Vă veți ucide, ne va corupe copilul, se va mânca cu

alții, nu e bine. Deja a început. Îmi pare așa de rău. Poate l-aș fi putut opri, poate l-aș fi sfătuit să mai reflecteze... există întotdeauna o a doua opțiune.

- Ai transpirat, te rog liniște-te. Te implor, copilul este bine. Și eu sunt bine, iar tu ai trecut de ce era mai greu. Nu există deocamdată un complot recunoscut oficial. În lume totul e calm. Am urmărit la știri. Doar morțile colaterale unei existențe așa ample. Ici-colo câte un mort. Se mai ucid între ei, dar nu cred să fie planul cuiva.

- Ba da, și-a infiltrat oamenii în toate zonele. Sigur el este răspunzător pentru toate inflamațiile sociale.. Cu ideile lui despre purificarea prin suferință și depășirea instinctului de conservare. Îmi pare atât de rău că l-am crezut un mare îndrumător, un idol, dar am fost atât de gol până să-l întâlnesc. M-a vrăjit talentul lui oratoric, puterea de convingere și carisma pe care o poartă în spatele cuiei. Știu că a avut și el o viață normală, o familie și tot angrenajul aferent. Apoi au apărut cuiele și carisma. Nu cred că a avut dreptate atunci când a zis că ori urcăm suferința la rang de fericire, ori acceptăm totul așa cum ne-a fost explicat de mici și ne sinucidem în pragul vârstei de optsprezece ani. Sună foarte trist, am înțeles de la el ce înseamnă cicatrizarea inimii. Dar sufletele au fost vii, s-au bucurat, au iubit și au tresăltat de exaltare, cel puțin pentru o perioadă. Unde

sunt acum ruine, cândva au fost temple. Pe tot ce este dărâmat acum se cațără și prind puteri sentimentele purtătoare de vină și păreri de rău. Conștiința, acest judecător neobosit care stă asemeni unui paznic și ne supraveghează neconținut, trebuie alungată cât mai departe. Este spinul care stă în calea multor realizări ale noastre, este practic ușa închisă în permanență. Iar dincolo este libertatea. S-ar putea să funcționeze prin ingerarea unei pastile la care tot Ottis s-a gândit. Dar nu dă rezultate decât atunci când se administrează cu o jumătate de oră înainte de săvârșirea faptei care va da naștere remușcărilor. Conștiința împiedică profund actul de a alege. Ușa este deschisă, dar nu poți pătrunde dincolo. Asta este motivul pentru care opreliștea trebuie înlăturată. Conștiința este obiectivă, nu te poți juca ori jongla cu ea. Voi avea nevoie de crearea unui prototip de om, unul inteligent și fără conștiință. În sensul unei inteligențe artificiale, care nu comentează ori de câte ori trebuie luată o decizie. Dar totul va fi distrus în sfârșit, ne raportăm la o divinitate, nu la viața de aici, nu se poate să ne raportăm la ceea ce este aici, căci religiile s-au născut din mizantropia și dezgustul oamenilor pentru cei asemenea lor.

Anita privea, năucită de bombardamentul filosofic bolborosit și însoțit de o gestică bogată. Avea în fața ei

un Perviliu care declama livid și plin de ace de perfuzii. Nu înțelegea nimic, toate frazele erau rodul unei minți maladive și întinate de prea multe substanțe ce-i invadaseră corpul în ultimele zile.

- Dragul meu, ești bolnav. Stai liniștit, totul va fi bine. Voi fi alături de tine, voi veni să te vizitez și mâine. Mă bucur că ți-ai revenit, totul va reveni la normal. Ai vrut să știi de copil, mă gândesc că vrei să-l vezi, să-l ții în brațe... Îți promit că atunci când va sosi timpul...

Perviliu nu mai ripostă și se uită spre Anita. Se gândi dacă ea mai prezenta sau nu interes pentru el și pentru planurile lui viitoare. Se uită în încăperea în care era cazat. Austeritate totală, rece și curată, exceptând aparatul. Suportul pentru perfuzie era așezat la capătul patului. Se mai liniștise. Pulsul și avântul, dar și teama îi scăzuseră. Ei nu înțelegeau, treaba lor. Pe el poate aici nu-l va găsi, era totuși înconjurat de personal specializat.

- Da, ai dreptate, eu sunt un om bolnav ce are nevoie de îngrijire, de odihnă. Dar totuși ai grijă de copil. Păzește-l, chiar și de bunica. Nu mai este de încredere, este cu El.

- Care bunică?

- A mea. Despre ea vorbesc.

- Este decedată. Știi că am mutat-o în săculețul ăla cenușiu. Bunica nu-i poate face rău.

- Știu despre ce vorbesc. Se folosește de morți pentru a-și atinge cauza.

- Te vei face bine, sunt sigură de eficacitatea tratamentelor moderne. Dacă vei avea încredere te vei însănătoși. Medicii speră că nu vei rămâne cu sechele, că nu vor mai apărea halucinațiile.

- Dar nu e numai asta.

- Se poate. Mi-au explicat și ei, în special medicul Krucin, că bănuiește și o schizomanie mai veche. Poate dacă comunicam și ne-am fi adresat unui specialist nu s-ar fi ajuns aici. Ești bănuț și de colegi că intenționat ai fi vărsat lichidul din aparatul acela pe cele două, au găsit firul la tine sub birou. Dar se pare că nu se va depune plângere. Cu toate astea mă tem că acum chiar nu te vei putea întoarce acolo.

- Îmi aduc aminte de fir, de Marta și de Dima, îmi pare rău. Și de cei din cuști, cum mușcau din țesuturile și rănilile deschise. Cum fuseseră plini de noroi și loviți.

- Acum trebuie să plec, mă voi întoarce, nu trebuie să depui mult efort.

- Bine, dacă nu trebuie, nu depun.

Îl sărută, îi strânse puțin mâna într-a ei și plecă. Închise ușa cu grijă, apoi se auziră timp de zece secunde tocurile pe hol. Și atât.

Transpirase. Se atinse pe păr și își aduse aminte de felul cum era tuns de mic, cu breton la același frizer an de an, pe

aceeași scândură. Ploile erau calde pe vremea aia, avea teme multe, mai ales la istorie și chimie. Făcea pauze de zece minute la două ore de studiu, trebuia să se concentreze mult, în special la Revoluția Franceză și la formarea catenelor. Avusese mari probleme în a promova cu note maxime aceste două materii. Dar totul urma o cauză nobilă, pentru a ajunge un om „de seamă”, cum îl sfătuisese mama sa cu lacrimi în ochi de atâtea ori, să învețe cât poate, chiar cu prețul unor sacrificii majore. În consecință, renunțase la jocurile copilăriei și la restul. Prefera să iasă la fereastră să admire obiectele statice. Când ploua, a văzut pentru prima oară jocul celor doi. Ploaia scotea la iveală zeci de melci care începeau marșul greoi spre cine știe ce puncte știute doar de ei. Aici interveneau ei în viața lor searbădă. Îi adunau pe toți într-o linie de-a lungul aleii din fața blocului. Apoi se retrăgeau încet trei pași, închideau ochii și se învârtteau de câteva ori până erau cuprinși de amețeală. Cu ochii închiși, mergeau până se ciocneau de bordură. Se redresau din senzația de vertij. După cel mult 20 de pași sub picioare începeau să se audă scrâșnind cochiliile tari. Erau admise la participare doar exemplarele adulte, care posedau forța de a se împotrivi cizmulitelor care curând deveneau cleioase. Senzația era maximă. Seara bunicuțele le curățau ghetetele. În scurt timp își găsiseră adepți ai

acestui joc, de a cărui invenție erau foarte mândri. În câțiva ani distracția era practică în tot cartierul după fiecare ploaie. Iar el se uita de la aceeași fereastră la masacrul ce rămânea în urmă. Acum lupta cu materii mai grele și începuse să pună unele adevăruri sub semnul întrebării.

Anita avea dreptate. Trebuiau să discute. Si Petrov îl sfătuisese să plece să se relaxeze. *Perviliule, ai nevoie de o vacanță. Una lungă, în insule.* Care insule? Nu călătorise foarte departe nicăieri în viața lui, nici măcar când era mic nu agrea sentimentul de a se depărta de locurile cunoscute, lumea nouă îi crea un sentiment de incertitudine și pericole iminente pe care nu va ști să le biruiască.

Observă pe măsuta de lângă el niște fructe proaspete care îi completau atmosfera de spital. Toți aduc bolnavilor citrice. Chiar și cei cu meningită au nevoie de multe vitamine, cresc imunitatea, corpul trebuie să devină asemeni unui samurai războinic.

Ușa se deschise brusc și apără domnul Ottis cu o moacă exaltată.

- Bună seara convalescentule. Văd că ți-ai revenit. Am venit după tine. Sper că nu ai uitat conversația în mijlocul căreia eram. Nu avem timp de pierdut.

- I-am zis că vei veni. Le-am zis tuturor, dar nu cred. Știi, nu cred că Lumea se va schimba și nici că noi o vom putea distruge

măcar. Totul este deja tardiv din moment ce eu sunt părinte. Am un copil frumos și sănătos, așa mi-a zis Anita. Va veni cu el la mine, trebuie să mă însănătoșesc. Nu mai pot participa la planul tău și chiar nu cred că este viabil pe termen lung. Tu nu ești, ești doar o proiecție sau o plăsmuire cauzată de virusul meningitei. Sau este de vină schizomania de care crede doctorul Krucin că sufăr.

- Cred că nu ești conștient de somptuozitatea proiectului în care suntem angrenați. Trebuie să dăruim o lume plină de ticăloși și tu ai chef de sucuri de fructe pe plajele însorite... Sau probabil aici îți este moale, într-o rezervă de spital mâncând mandarine proaspete și compoturi de casă.

- Am exagerat și cu cele două colege...

- Muștrările astea... ți-am explicat problema conștiinței și nici măcar din capul tău nu o poți eradica. Nu ai procedat bine în ceea ce le privește pe cele două nenorocite. Un gest pueril și lipsit de profunzime. Dar înțelege odată că din punct de vedere social noi doi suntem considerați nebuni, diletanți și chiar o adevărată amenințare pentru starea de sănătate a întregii populații. Gândește-te că orice adept nou câștigat de noi este unul pierdut pentru ei, deci o să o ținem înainte. Am chiar o primă sarcină pentru tine de îndată ce vei ieși de aici. Trebuie să te întorci la serviciu. Poșta e un

loc minunat de a începe prezentarea alternativei pe care o oferim.

Izbăvirea prin purificare – cam așa ar fi sloganul. Însoțit de o imagine a unui tânăr ce zâmbeste cu mândrie privind orașul. Este situat undeva sus, pe un deal de unde se vede întreaga metropolă. Iar el are în mână dreaptă un detonator. În spate flutură steagul Mișcării Mondiale Pro Colmatare care este înfipt în pământ. Există un fir care pleacă în jos spre oraș. O parte din clădiri sunt în flăcări. Mai bine s-ar vedea de la spate, ar fi mai impunător personajul dacă i s-ar observa în amănunt marele dorsal, trapezul și chiar mușchii lombari. Gol până la brâu. Poate mesajul e transmis într-o manieră prea directă, care la început va crea multe opinii reacționare. Știi, este foarte ușor să critici, dar este și mai greu să distrugi sistematic și în totalitate vechile valori, neoferind nimic în schimb. Asta e noutatea. Noi oferim extincția generalizată.

Perviliu se prefăcu că adoarme. Lăsă capul încet pe perna cu buline și pironi ochii încet spre fruntea lată a lui Ottis. Acesta coborî puțin tonul conversației, explicându-i în continuare lui Perviliu ce avea de făcut când se va întoarce între cei încadrați. Dar el era deja hotărât și viața lui avea să se schimbe.

- Te rog să ieși. Nu mai este nimic de zis. Ai devenit obositor și eu nu mai am răbdare. Vorbim altă dată. Nu mă simt în

stare să mă cert cu tine și nici să te ascult. Îmi pare rău, dar nu cred în Mișcarea Mondială Pro Colmatare. Nici în existența ta nu cred. Ottis pufni într-un răs sardonice și plesni coșul cu fructe din care se catapultară două mandarine pe perete și apoi jos. Le ridică și le așează înapoi în aceeași poziție în care se aflau.

- Adică sunt o fantasmă? Sau mai curând un impostor care vrea să profite de un tânăr ce tocmai a suferit o cădere psihică?

- Nu mai contează acum. Pleacă.

- Mă voi întoarce. Ai grijă. Nu vei scăpa.

Ottis ieși destul de îmbufnat și cu o moacă de individ debusolat. Eșuase și cu Perviliu. După un lung șir de încercări, după cuie bătute în cap, nimic nu îi mergea cum trebuie. Ce axiome, ce teoreme trebuia să demonstreze pentru a scăpa lumea, și pe el inclusiv, de infuzia de rău pe care o crea omul? De ce nu vedea Perviliu că trebuia să i se alăture în această luptă? Ce avea de pierdut? Și câte lucruri ar fi putut câștiga dacă i se alătura!

Dădu nas în nas pe hol cu o soră medicală corpolentă care nu-l băgă în seamă. Probabil devenise invizibil sau lumea o luase razna, din moment ce cuiele lui nu mai atrăgeau priviri oripilate sau măcar curioase.

Asistenta intră la Perviliu, scoase o nouă perfuzie și înfipse acul în pielea

fostului domn contabil. Apoi îi aruncă un zâmbet formal și ieși pe ușă. În scurt timp el adormi gândindu-se la viața de până atunci. Adormi chinuit de imagini contridictorii care-l încolțeau din toate părțile, precum niște animale înfometate ce așteptau să se întoarcă pentru a-l ataca.

Avu un vis lung și foarte obositor, probabil rodul perfuziei cu efect tranchilizant. Nu-și amintea începutul, ci totul se derula dintr-un anumit punct, cu maxim de detalii. Se afla undeva întins, grav bolnav, într-un stadiu terminal, căldura neprietenoasă care-i cuprinse mai întâi picioarele urca pârjolindu-i toate organele întâlnite în cale. Se pornise un asalt asupra organismului lui slăbit. Simțea că este apăsător pe piept și că se sufocă. Aerul îi părăsea plămânii, gonit din urmă de fierbințeala care urca încet, amenințându-i picioarele pe care nu le mai putea controla. Urmară degetele de la mâini, care rămaseră arcuite pe suprafața cearșafului. Bătălia era pierdută și punctele strategice ale organismului începeau să capituleze pe rând. Mai era puțin până avea să cadă și ultimul bastion, acolo unde se ducea acum bătălia finală. Inima era înconjurată și se încăpățâna să bată din ce în ce mai rapid. Parcă își făcea provizii de viață pentru ceea ce va urma. Simți fierbințeala cum urcă, uscându-i cerul gurii și apoi întreaga limbă care devenise rigidă și de necontrolat. Era prizonier în propriul corp și căuta un loc pe unde să iasă înainte ca totul să explodeze.

Căldura insuportabilă îl gâtuia și-i amețea toate simțurile, mai erau doar înțepăturile care-l făceau să simtă că încă este viu. Inima își aștepta sfârșitul asemeni celui mai obosit taur din cea mai sângeroasă coridă.

Dintr-o dată înțepăturile încetară, suflul napalmic trecând și lăsând în urmă un ținut pârlolit pe care Perviliu îl contempla de sus. Nu mai erau cuvinte, imaginile se împrăștiu în fața ochilor ca niște foițe subțiri de hârtie arsă în bătaia vântului. Suflul exploziei ajunsese până unde el reușise să se ascundă. Dar nu mai simțea căldura răutăcioasă și pârlolitoare, ci doar gândurile cum i se prăbușeau înainte de a se contura în totalitate. Pierdea controlul asupra tuturor simțurilor și se îndreptă spre ultima cămăruță rămasă intactă. Aici era liniște și pentru moment scăpase de suflul letal. Se simțea în siguranță, privind în jos la corpul slab care era acum era o ruină străpunsă de firele conectate la aparatele din jurul patului.

Brusc, imaginile se adunară într-una singură și observă câțiva oameni care începură să se agite în jurul lui. Descoperi o ieșire, se ridică ușor deasupra lor lăsând în urmă corpul abandonat, care după atâta timp nu-l mai găzduia. Decedase probabil, în urma unei stări de agonie prelungită. Oamenii începură să intre și să iasă din încăpere, mișcându-se în jurul leșului care devenise deodată centrul atenției. Perviliu

se simțea atât de ușor și începuse chiar să se obișnuiască cu noua stare fizică sub care se afla de puțin timp. Nu crezuse în vreo prelungire a vieții sub vreo altă formă.

Încercă să se aplece asupra trupului care fusese alături de el atâția ani. Văzu fața palidă și ridurile aspre din jurul ochilor și gâtului, care creau un întreg relief bogat. Mâinile aveau vene proeminente care acum își pierduseră din intensitatea culorii. Și arterele își încetară activitatea. Explozii în puncte nodale ale organismului făcuseră ca sângele să se adune în anumite locuri creând adevărate picturi sub pielea alburie. Era un Perviliu bătrân și supt, răpus de o maladie letală care pusese stăpânire pe el cu ceva timp în urmă. Perechi de mâini vânjoase începuseră să dezbrace corpul și să-l transporte spre baie. Sunetul pe care-l făcu când atinse materialul dur al căzii demonstra că oamenii tratează într-adevăr trupul lui ca pe un simplu obiect. Văzu moliciunea neputincioasă a mădurelor inerte ce nu încercau să se opună mâinilor ce-i frecau cu săpun pielea alburie. Oamenii pendulau furibund prin apartamentul devenit între timp neîncăpător. Erau două dudu în vârstă, cu rochii verzulii cu motive florale, de un bun gust ușor precar, care conduceau întreaga operațiune. Mai era un bărbat care se uita la ele și nu schița niciun gest de a interveni în procesul de pregătire a mortului pentru ultima sa reprezentație.

Va fi în centrul atenției, deci trebuie aranjat cum se cuvine. Tabloul era completat de o fetiță care plângea în sufragerie. Fusesse izolată deoarece nu avea voie să participe. Era un „joc” al adulților unde copiii nu-și aveau locul. Așa că în cele din urmă aceasta fusesse trimisă la o vecină, în ciuda împotrivirilor insistente. Nu recunoștea apartamentul și nici pe fetiță sau cine erau capii care conduceau întregul bun mers al operațiunii.

Oamenii se înmulțiră când își făcură apariția încă două femei și trei bărbați. Brusc, începură să penduleze între dormitor și baie, având în mână tot felul de haine noi care păreau pregătite pentru astfel de evenimente. Aduseră un costum negru, o cămașă albă și o pereche de pantofi marca „Sweiss T.”

Una din doamnele cu rochie florală scoase dintr-o pungă o pereche de chiloți bărbătești și o pereche de ciorapi negri. Rupse în prealabil eticheta, apoi așeză chiloții alături de ciorapi și de costum. O bătrână veni cu o sfoară, prinse capul care își tot bălângănea maxilarul și îi așeză frumos mâinile. Era curios, pentru că realiza acum că toți cei prezenți erau rudele lui, dar nu își amintea numele lor și nici poziția exactă în cadrul ierarhiei familiei. Masa fu pregătită și corpul care deja devenise livid fu așezat asemeni unui cozonac în forma coșciugului proaspăt adus, a cărui culoare

imita lemnul scump, decorat și de o fâșie subțire metalică de care se prindeau două mânere nichelate cu încrustații florale. Bătrânele șuşoteau, arătând cu degetul spre trupul lui. La fel și ceilalți. Perviliu conchise că ajunge și că trebuie să-și vadă de drum, așa că ieși prin geamul de la bucătărie. Escaladă cu ușurință balustrada și ajunse jos în stradă. Părea cât se poate de real și viu, ceea ce i se părea destul de ciudat. Afară se trezi față în față cu un bărbat într-o uniformă crem deschis, cu o ținută ce impunea respect și care îi făcu semn să-l urmeze. Însemna că este vizibil, nu doar materializarea fantomei individului proaspăt decedat. În aceste condiții nu-și dădea seama ce atitudine ar fi mai potrivită. Niciodată nu avusese încredere în oamenii necunoscuți, dar acum nu mai avea nimic de pierdut, așa că îi fixă pașii și îl urmă pe individul misterios. Merseră până în parcare unde bărbatul se opri în fața unei mașini luxoase, fără număr de înmatriculare. Nu-și dădea seama ce marcă este, culoarea și forma i se păreau necunoscute. Chiar roțile păreau să aibă dimetrul mai mare decât al mașinilor obișnuite. Un nou semn prin care era poftit să ocupe locul din spate dreapta. Se conformă, deși nu știa unde avea să ajungă și nici cine este companionul lui. Alți oameni nu se perindau pe stradă și nici alte autovehicule. Dar cum ce se întâmpla îi depășea înțelegerea, înaintă spre mașină și

se așeză exact în spatele șoferului. Era despărțit de el printr-un geam gros și închis la culoare. Tapițeria mașinii părea nouă, de fapt tot interiorul lucea de parcă ar fi fost la prima cursă. Știa de Charon, Hades, Acheron și chiar Nox. Probabil se îndreaptă către un punct. Nu contează că ești milionar sau sărac, director sau simplu funcționar, viu sau mort, întotdeauna ai nevoie de o perspectivă. Mașina se deplasa cu o viteză amețitoare, străbătând orașul care părea pustiu și golit de viață. După câteva minute însă nu mai recunoștea împrejurimile, decorul devenind destul de anost și repetitiv: mai întâi arbori dispași, apoi păduri. Intersectară alte drumuri pietruite, apoi trecură pe lângă clădiri dărăpănate ce păreau părăsite. Merșeră mult, îi era somn, probabil datorită mirosului din interiorul mașinii. Încercă să bată în geamul din față, dar șoferul nu schiță vreun gest prin care să confirme cumva faptul că disperarea lui a fost observată, apoi se resemnă. Peste câteva minute mașina reduce viteza și decorul deveni brusc altul. Începea un drum pavat cu piatră, împrejmuit de un gard înalt de sârmă. Era răpit, asta era acum o certitudine. Viteza constantă și relativ redusă îi ofereau posibilitatea de a prinde fiecare detaliu al drumului. Gardul își schimbă forma și înălțimea, apărură undeva chiar niște construcții stranii, moderne, aliniate de o parte și de alta a drumului.

Nimic însă din care să rezulte prezența ființelor umane. Pe măsură ce înainta edificiile care respectau aceeași formă și arhitectură deveneau mai multe și mai înghesuite. În depărtare se vedea o barieră de culoare roșie, chiar în mijlocul drumului. Probabil era acționată mecanic, deoarece nu se vedea nicio persoană în uniformă. El știa că acolo unde este o barieră este și un om. Aici nu era. Poate că avea senzor de mișcare.

Dar la câțiva metri văzu că șoferul oprește și acționează un buton din bord, care se aprinsese deja.

- Am ajuns? Unde suntem? Nu mi-ați zis nimic de când ne-am văzut. Unde mergem și unde ne aflăm față de orașul de unde am pornit? Perviliu bătea în geam pentru a fi observat de șofer. Din nou nu primi răspuns. Nu era niciun om, niciun semn distinctiv care să ofere locului respectiv vreo identitate.

Șoferul coborî din mașină și-i deschise portiera. Perviliu privea clădirea ce răsărise din pământ și care își pierdea vârfurile între norii nemișcați, ca desprinși dintr-un decor de film prost de la sfârșitul deceniului trecut. Nu era un zid, era ceva somptuos, înalt și care se întindea cât vedea cu ochii. Forma conică și înălțimea deosebită făceau ca vârful să nu poată fi văzut din punctul în care se afla el acum. Materialul din care era construit părea un aliaj metalic care-l făcea

să reflecte lumina soarelui, astfel că Perviliu începu să lăcrimeze abundant și fu nevoit să plece ochii. În fața lui era intrarea. O ușă înaltă, cam de cinci ori înălțimea lui, confecționată din alt material, cu tot felul de irizații roșii și care părea să aibă în spatele ei o sursă de lumină care-și schimbă în permanență culoarea. Se apropie încet și întinse mâna pentru a atinge suprafața roșiatică. Pe măsură ce se apropia dădea tot mai mult impresia de substanță gelatinoasă pe punctul de a fierbe. Înainte să o atingă, se auzi un zgomot electric și ușa începu să se coboare asemeni porților castelelor. Se lăsa progresiv, aproape insesizabil, coborând cu o lentoare care-l făcea să devină din ce în ce mai curios, mai ales că nu se auzea niciun fel de sunet din interior. Se dădu mai în spate pentru a privi încă o dată clădirea în ansamblu. Căută cu privirea o formă de geam sau ceva asemănător și nu descoperi nimic. Materialul metalic avea din loc în loc niște bare ieșite în relief. Deodată mișcarea se accelerează, viteza crescândă îl făcu să se dea înapoi câțiva pași pentru a nu fi strivit. Când ajunse aproape de pământ se opri pentru a nu se trânti violent, iar dinăuntru își făcu apariția o siluetă feminină. O domnișoară slăbuță, cu zâmbetul pe buze care îi făcea semn să intre, plecând în același timp capul în semn de salut pentru șofer. Tânăra era îmbrăcată într-un combinezon portocaliu cu dungi

albe, cu părul strâns în coc, iar la piept purta un lăncișor auriu de care era prins un medalion, reprezentând probabil o siglă sau ceva asemănător. Chipul blând cu trăsături regulate îi dădea încredere și îl făcea să înainteze, trecând pragul fără prea mari emoții, deși încă se credea victima unei răpiri. Simți cum în spatele lui ușa se închide, apoi brațul gingaș al femeii cum îi cuprinde spatele și îl conduce înainte, pe un hol luminos, decorat cu tot felul de motive geometrice, mai ales cu simbolul de pe medalion. Se deschise o ușă și intrară într-o sală enormă. Rămase uimit de imensitatea spațiului și complexitatea arhitecturii. Tavanul era decorat avangardist, iar pe părțile laterale erau scări care duceau spre etajele superioare.

- Vă rog să poftiți. Și o altă ușă se deschise comandată parcă de vocea ei.

- La intrare veți avea de completat un formular pe care îl semnați în josul paginii. Dacă aveți neclarități vă rog să consultați un reprezentant al nostru. Îl recunoașteți după ecusonul albastru și culoarea închisă a uniformei. Ei sunt responsabili pe probleme de adaptare și oferă informații necesare acomodării noilor veniți. Sunt plasați mai peste tot în clădire, în punctele nevralgice, și cel puțin unul pe fiecare etaj trebuie să fie prezent în orice moment. Ecusonul albastru, fiți atent.

- Am înțeles. Albastru. Plasați la fiecare etaj. Puncte nevralgice.

- Întocmai. Să revenim. După ce completați și bifați toate opțiunile, vă rog să vă înapoiați pentru a-mi preda formularul, deoarece trebuie adus personal și constatate eventualele neregularități. Biroul meu este în aripa 3, sector B. Uitați indicatoarele. Aveți jumătate de oră la dispoziție. Timpul mediu de completare este de 15 minute, deci nu cred că veți întâmpina probleme. Apoi vi se va da următorul formular, care vă face membru permanent al organizației noastre. Deja în acest timp veți fi familiarizat atât cu scopul dumneavoastră aici, cât și cu al nostru. Vor fi într-adevăr și niște teste pe care va trebui să le susțineți, procentul de promovare a crescut în ultimul timp, deci sper că nu vor exista probleme. Și chiar dacă nu reușiți, mai există o șansă. Sper să nu fie nevoie la dumneavoastră. Dacă totuși se întâmplă, vă prezentați la mine pentru a vă îndruma spre o altă sală. Se află în partea de vest a clădirii și vă voi conduce dacă este cazul.

Toate aceste hârtii nu-l speriau deloc, așa că întinse mâna și luă cererea. O examină câteva secunde apoi se îndreptă spre o masă unde mai erau doi indivizi ce completau cu sârg niște hârtii asemănătoare. Păreau foarte serioși și aveau haine de doc, iar în picioare cizme de cauciuc. Antetul era scris într-o limbă pe

care nu o cunoștea, erau caractere stranii, deși restul paginii era lizibil. Perviliu vru să se așeze, dar brusc simți nevoia de aer. Trebuia să iasă. Aer. Aici nu era aer. Cum de nu-și dăduse seama când intrase?

Aruncă hârtia și se uită împrejur. Avea nevoie să ajungă afară, acolo unde-l lăsase mașina. Dar cine era șoferul? Simțea că îl părăsesc puterile datorită lipsei de oxigen, așa cum pășise la poștă. Va leșina și-l vor batjocori.

- Vreau să ies. Nu pot. Mă sufoc. Cine sunteți? M-ați răpit și acum vă bateți joc.

- Vă rog frumos, nu vă agitați. Pentru a ieși trebuie completată o cerere de părăsire a clădirii. Și așteptată rezoluția. Precizați clar motivele ce v-au împins să luați această decizie, deoarece totul este definitiv și nu vi se mai garantează admiterea. Doar dacă cererea este întemeiată și nu se pot rezolva cauzele care au dus la luarea deciziei, se poate obține o cheie specială, de unică folosință și personalizată, care vă permite accesul în exteriorul clădirii.

- Mă sufoc. Trebuie să ies. Țsta este motivul. Nu pot completa cererea.

- Este o stare tranzitorie prin care treceți, dar nu vă alarmați. Într-adevăr aici nu există oxigen, dar nici nu aveți nevoie, nu vă veți sufoca. Ați rămas legat de ceva din existența anterioară, iar scindarea nu s-a efectuat probabil în conformitate cu noile standarde. Responsabilii vor fi trași la

răspundere pentru disconfortul pe care îl simțiți. Nu ați fost pregătit înainte și trebuia să mai parcurgeți un test înainte de a intra. Presupun că nu ați fost îndrumat spre clădirea portocalie. Era înainte de a ajunge aici, pe dreapta, în fața grădinii aceleia unde se află heleșteul plin cu broscuțe *Xenopus Laevis* și nuferi galbeni. Acolo sunt multe plante, pare că este aer din belșug. Măcar câteva ore trebuia să vă acomodați și să vi se expună parametrii de funcționare al sistemului nostru.

Perviliu privi spre cei doi bărbați corpolenți care îl susțineau. Se opri din încercarea disperată de a respira și nu se întâmplă absolut nimic. Unul din ei scoase din buzunar un dispozitiv mic, cu antenă și multe butoane la care începu să comunice într-un dialect ciudat, mai mult o înșiruire de consoane *Krim Irdm prs* păreau să se repete pe un ton din ce în ce mai alert. Apoi închise dispozitivul și-l introduse în buzunar.

- Imediat veți fi preluat.

O femeie înaltă apăru într-o ținută mai mult decât impecabilă. Era impunătoare, atât prin statură cât și prin perfecțiunea trăsăturilor și a corpului. Se aplecă asupra lui astfel încât Perviliu simți mirosul puternic de lavandă emanat de corpul ei. Uniforma îi lăsa impresia că are de a face cu o funcționară de rang înalt.

- Domnișoara care v-a introdus a greșit. Colegul meu, domnul Ottis, a avut dreptate.

Vom lua măsuri pentru a nu se mai întâmpla pe viitor. Îmi pare rău. Trebuia să vă prezinte condițiile existente și să semnați și o cerere de adeziune înainte de a intra.

Perviliu rămase uimit. Se uită în jur și spre cel al cărui nume fusese pronunțat. Într-adevăr era el, însă avea fața curată și fără vreo „îmbunătățire”, era proaspăt bărbierit, iar pieptănătura clasică îi dădea un aer distins. Îi zâmbea cu subînțeles. Era clar captiv. Se uită în sus, dar nu era nicio posibilitate de scăpare. Tavanul era o boltă imensă pe care trona blazonul întâlnit peste tot. Pereții albi și fără geamuri îl înspăimântară puțin, dar își dădu seama că este aceeași senzație de claustrofobie pe care o mai încercase. Se uită pentru a depista posibile surse de lumină artificială, dar nu observă niciun bec ori neon.

- Nu știu despre ce vorbiți și nici măcar pentru ce am ajuns aici. Nu știu de unde am plecat și al cui era cadavrul pe care l-am părăsit. Era lume multă acolo și o fetiță care mi se părea că mă fixează, iar pe urmă a început să plângă. După ce am ieșit am fost preluat de mașina care m-a adus aici, unde nu există aer și lumină. Iar acum și el...

- Știi ce s-a întâmplat. Vă rog să mă urmați în biroul meu pentru a vă explica totul. Nu va dura mult. Tocurile înalte ale femeii loveau cadentat podeaua placată cu marmură. Urcară un etaj unde în capătul holului se afla o ușă capitonată pe care scria

în caractere aurite: *Şef Pregătire*. Lui Perviliu i se păru o denumire ambiguă, care nu-i elucida măcar una din dilemele pe care le avea începând de dimineață.

Biroul în care intră îl uimi prin frumusețea și simplitatea stilului, dar și prin răceala datorată marmurei ce îmbrăca pereții și tavanul. Piese de mobilier erau simple și elegante, mai precis un birou imens și două fotolii. Fără rafturi de dosare sau alte hârtii. Pe perete se afla un monitor oval pe care Perviliu nu îl remarcase la intrare.

- Într-adevăr segregarea nu s-a încheiat. Până acum nu mai trebuia să vă amintiți nimic din existența anterioară. Este o eroare faptul că sunteți aici alături de noi, asta în condițiile în care vă amintiți detalii din fosta formă materială. În cazul dumneavoastră trebuia parcurs un drum inițiat pentru a vă obișnui cu noua stare, un fel de pregătire care v-ar fi scutit de neplăcerile prin care ați trecut. Pentru asta există cealaltă clădire, unde condițiile de mediu le simulează în totalitate pe cele cunoscut și cu care ați fost obișnuit. Aer și lumină naturală, succesiune zi-noapte, tot ce știți despre lume există acolo. Am fișa dumneavoastră aici. Și arată spre monitorul din perete. Este stocat totul în format electronic. Text, audio și video. Datele ne sunt trimise de la Centru, dar probabil de data asta au trimis altă fișă, se mai întâmplă

câteodată în perioade aglomerate. Oricum vom raporta cazul acesta, se vor lua măsuri drastice. Ceea ce aveți de făcut de acum înainte depinde numai de dumneavoastră. Puteți opta pentru a rămâne sau a urma un program pregătitor. Sau vă putem trimite înapoi cu o altă identitate. Trei variante concrete. Vă pot lăsa timpul necesar pentru alegerea uneia dintre cele trei opțiuni. Veți găsi totul în contractele care sunt destul de clare și însoțite de broșuri consistente ce prezintă avantajele și dezavantajele celor trei alegeri.

- Vă rog, cod 2216723. Din telefon se auzea o voce pițigăiată care rostea niște indicative stranii. Curând își făcu apariția în încăpere o femeie având în mână un biblioraft gros.

Perviliu întinse mâna. Înăuntru erau trei dosare ce aveau fiecare înscris câte un număr cu multe cifre. Scrisul auriu era urmat de o ștampilă și un fel de semnătură în relief.

- Aveți aici tot ce este necesar. Le puteți studia în liniște. Eu vă voi lăsa acum. Tot ceea ce veți face este să apăsați pe acest buton și eu mă voi întoarce. Datoria mea este să vă informez că decizia pe care o luați este irevocabilă, deci după aplicarea semnăturii orice schimbare în alegerea făcută este imposibilă. De aceea vă sfătuiesc să reflectați foarte serios înainte de luarea hotărârii. Au fost cazuri în care

persoana în cauză a depășit timpul limită, în acest caz decizia luându-se de calculator, conform profilului psihologic existent în baza noastră de date. De multe ori această hotărâre este mult mai potrivită pentru viitorului individului decât propria opțiune. Pe monitorul din încăperea începuseră să apară diverse date și fotografii, toate legate de existența lui. Instantanee combinate, din perioade distincte ale vieții. Începu să-și rememoreze toate experiențele trăite, aproape la intensitatea de atunci. Pozele se succedau pe monitor nu neapărat în ordine cronologică, dar într-una care îi completa întregul tablou al existenței. Imaginile erau însoțite de texte scrise cu caractere ciudate, care punctau schimbările survenite în viața lui și care prezentau detalii din anii trăiți.

- De unde aveți toate informațiile? Nimeni nu s-a ocupat de mine până acum așa în detaliu. Nimeni nu m-a studiat, nu m-a cunoscut. Văd că-mi știți și pasiunea pentru fluturi, pe care am avut-o până în clasa a treia. Apoi pasiunea ascunsă pentru Ema și mai apoi Nadina...

- Sunt oameni special pregătiți pentru colectarea de informații despre subiecții care ajung la noi. Atenția pentru detaliu este primordială. Numai așa am reușit să creăm acest tip de societate, superioară celei de unde veniți. De aceea ați și fost repartizat la noi. Din fișa pe care o avem reiese că ați fost un exemplu pozitiv la locul de muncă, până când ați suferit o boală

gravă care v-a afectat profund viața de familie și cea profesională. Structura mediului pe care îl veți întâlni la noi însă este superioară sistemului poștal, aici nu sunt admise greșelile, hârtiile nu se pierd, totul este gestionat după cele mai înalte standarde. Concurența este mult în urmă, de aceea va trebui să semnați un contract de exclusivitate. Este o onoare reciprocă să colaborăm. Avantajele sunt de partea ambelor părți, mai ales pentru dumneavoastră, prin faptul că ați fost ales să fiți membru al acestei societăți de tip nou care vă recunoaște meritele și vă încurajează ideile progresiste. La noi nu există răsplată pecuniară pentru efortul depus, deoarece am exterminat dorința pentru posesiunea de bunuri materiale. Suntem aproximativ egali ca intelect, nu există diferențe majore de opinii, societatea noastră nu mai are nevoie de progres deoarece se consideră deja atins nivelul optim după care începe declinul. Mai avem destul de lucrat la partea dezvoltării fizice pentru a atinge maximul oferit de corpul nostru. În acest sens, în prima parte a acomodării veți avea de petrecut ore întregi în sala de forță sau în bazinul de înot care este deschis seara. Am eliminat dependența de aer. Apoi am eliminat și plămânii. Sunt extirpați printr-o metodă mecanică, nu se utilizează personal uman, ci doar un aparat. Tot procedeul durează 30 de minute iar convalescența este de aproximativ trei ore. Se lucrează în prezent la o tehnică de

înlăturare a sistemului digestiv și pe viitor al întregului aparat reproducător pentru că sunt considerate tributare vechilor orânduiri. Vă veți obișnui repede cu programul, care, deși la început vi se va părea impus, îl veți considera pe parcurs din ce în ce mai normal, pentru că organismul îl va adopta în foarte scurt timp. Această acomodare extrem de rapidă este rezultatul unei munci îndelungate, însă rezultatele extrem de satisfăcătoare demonstrează că nu s-a investit degeaba, că această simbioză este combinația perfectă a odihnei cu recreerea, ceea ce va face ca organismul să lucreze la maxim fără disconfort și oboseală. Munca va putea fi efectuată șapte zile din șapte cu ajutorul acestui ritm de viață performant. Veți avea de efectuat sarcini și de adus îmbunătățiri. Poate nu radicale, pentru că v-am zis deja că stadiul atins pe toate nivelurile de dezvoltare este mai mult decât mulțumitor.

- Nu e nevoie să-mi lăsați timp de gândire, știu răspunsul. Mi-am amintit, am de terminat niște lucrări, sunt angrenat în proiecte ample, nefinalizate.

- Consider că faceți o alegere mai mult decât nefondată. Sursele pe care le deținem consideră că procesul de reabilitare a dumneavoastră se poate efectua doar aici. Acolo nu veți obține nimic, sunteți pe o axă descendentă în toate graficele ce măsoară orice este cuantificabil în viața dumneavoastră.

- Mi-ați promis o nouă identitate.

- Da, vă oferim o posibilitate, o schimbare, deviem puțin cursul vieții.

În cazul dumneavoastră o identitate nouă nu se poate. Și vă rog nu puneți întrebări. Sunteți culpabil, nu vă putem investi cu o nouă personalitate. Nu vă pot da detalii, este o problemă la dosar.

- Nu înțeleg.

- Știu. Dar trebuie să acceptați situația. Rasa dumneavoastră se adaptează, se obișnuiește cu totul. Perspectiva ei este să fie undeva. Nu contează condițiile, doar ca fiecare membru să se afle într-un loc și să aibă apartenență la ceva.

- Da, oricare ar fi condițiile, vreau să mă întorc.

- Bine, semnați în josul paginii pe dosarul numărul 3.

Nu știa cât timp trecuse, dar fructele de pe masă își schimbaseră culoarea. Perfuzia nu mai era aceeași, se prelingea un lichid mov prin furtunul subțire. Nu avusese niciodată încredere în culoarea asta, așa că își scoase furtunul din vena care explodează, împrăștiind sângele închis peste cearșaf. Dâra de sânge transformă lenjeria într-o pictură modernă al cărui autor era. Negăsind altceva la îndemână își dădu jos bluza și acoperi locul. Viața lui nu era ceea ce trebuia și nu mai înțelegea absolut nimic. Trebuia să iasă de aici. Deja perfuziile își făcuseră probabil efectul, din moment ce nu mai știa foarte bine ce se întâmplase și cât timp trecuse. Încercă să se ridice, dar parcă fu răpus imediat de niște chingi invizibile. Corpul era atât de greu de urnit, de parcă ar fi fost ținut la pat săptămâni întregi. Poate chiar se întâmplase acest lucru, mușchii nu-l mai ascultau aproape deloc. Mai încercă, de această dată cu precauție și nu cu mari așteptări. Se ridică în picioare și înainte de a face vreun pas, așteptă. Își putea menține echilibrul cu greu, de parcă i-ar fi apăsât pe picioare un trup mult prea greu. Încercă să rămână în această poziție, dar tremura și simțea o arsură cumplită în mușchii

abdominali și în zona lombară. Rămase în cumpănă, întrebându-se dacă mai putea face un pas până la perete sau se va prăbuși înapoi pe pat. Alese varianta mai dificilă și încercă să înainteze. Peretele era aproape așa încât întinse mâinile pentru a se sprijini. Se prelinse ușor și mânji zidul cu sângele ce încă nu se coagulase. O greață îi străpunse viscerele și după câteva icnete o spumă caldă îi invadează gura. Scui pă lichidul verzui a cărui consistență și conținut erau incerte. Ce se adăpostea acum în stomacul lui? Cu ce era alimentat de ticăloșii care-l aduseseră în starea asta precară? Ce substanțe psihotrope folosiseră pentru a-l transforma într-o ființă neputincioasă? Probabil era implicat și Ottis, și Anita. TOȚI erau împotriva lui. Toți reprezentau o amenințare pe care nu știa cum o va putea învinge. Pentru început va trebui să evadeze.

Se târî lângă ușă și o deschise ușor. Pe hol nu se zărea nimic. Era lung și plin de neoane pâlpâitoare care emiteau un zgomot sinistru. De departe se auzeau două voci de femei ce se hlizeau chicotind. Nu va putea ajunge până la capătul coridorului fără să fie observat. Închise ușa și își propti capul de peretele mânjit. Era transpirat, obosit și fără mari speranțe de a scăpa. Rămase așa gândindu-se la posibile moduri mai mult sau mai puțin riscante de a ieși. Ce era substanța mov care i se administra și de

unde această moleșeală? Se trase mai spre perete pentru a asculta tot ce se întâmplă dincolo. Chicotele se transformaseră într-o discuție mai serioasă, chiar în contradictoriu după tonul ridicat al vocii. Atmosfera se precipita drastic, se auzeau chiar injurii rostite pe tonalități dure și pline de ură. Apoi urmă o pauză și în discuție își făcu apariția o voce masculină. Tonalitatea era aceeași cu a lui Ottis. Rămase paralizat și involuntar începu să urle. Urla cu o voce pe care nici el nu o auzise până acum, cu mâinile astupându-și urechile. Zgomotul asurzitor făcu ca în câteva clipe să apară cele două asistente, care la început rămaseră în ușă cu gura căscată la priveliștea morbidă din interior, dar odată depășit momentul de consternare intrară să-l imobilizeze. În ușă apăru și medicul, a cărui figură îl convinse de complotul care tocmai se desfășura împotriva lui. Erau exact trăsăturile lui Ottis, cu excepția cuielor, iar părul era acum grizonat. Semăna cu cel din vis, cel cu uniforma verde. Halatul îl prindea foarte bine și ochelarii cu ramă neagră îi amintiră de Petrov și de stiloul și iscălitura lui complicată. Ottis stătea rezemat de tocul ușii și arăta muștrător cu degetul. Zâmbetul sarcastic îl îngrozi, la fel și acul unei injecții care se pregătea să se năpustească din seringă unei a treia asistente ce îmbogăți peisajul la auzul rumorii din salon. Lichidul din seringă era

asemănător la culoare celui din perfuzie, știa că dacă îi va perfora pielea cortina se va ridica din nou și piesa în care nici măcar el nu mai înțelegea cine sau ce este personajul principal și ce se joacă pe scenă, va continua. Trebuia să ia o decizie rapidă. Nu avea cum să riposteze, nu avea unde să se retragă, așa că întinse ambele mâini. Trebuia să se mențină pe câmpul de luptă de aici.

Membrele tremurânde îi fură prinse ca-n niște căngi iar acul își făcu datoria. De data asta fu doar întuneric.

II

ZIUA 1

A trecut ceva timp... Dar acum am schimbat decorul. Au zis că am suferit profund. Așa s-au exprimat și probabil au dreptate. Dar nu sunt absolut siguri de diagnostic. Deocamdată sunt în „teste”. Dincolo, ceilalți s-au înșelat în privința lui *Streptococcus Pneumoniae* și a lui [Neisseria Meningitidis](#). Nu ei au fost răspunzători. Țăsta este și motivul pentru care am ajuns aici însoțit de o fișă, transportat într-o mașină albă cu sirenă. M-au repartizat într-o cameră, singur. Cineva mi-a adus pijamale, câteva maieuri, cinci perechi de ciorapi și cinci de chiloți. Papuci de casă. Cam atât. Au zis că au fost trimise de soție. Și că ea va veni să mă vadă. Apoi mi-au zâmbit și m-au încurajat că o să mă acomodez. Este în interesul meu și al tuturor.

Măine voi fi intervievat. Vor să stabilească concret. Să demareze procedurile.

Totuși, mi s-au atribuit câteva diagnostice prezumtive. Nefiind vorba de meningită, și-au dat cu părerea: nevroză obsesională combinată cu narcolepsie,

poate schizomanie dezvoltată pe fundal anxios.

Acum scriu. Au zis că e bine. Mă ajută dacă-mi aștern gândurile pe un caiet. Ei mi l-au dat. Copertă groasă și o sută de pagini. Mă simt ciudat, asemeni unui adolescent. N-am scris demult ceva despre mine și nici despre ceilalți. Pe vremuri am trimis niște scrisori. Și cam atât. Restul a fost la școală. M-am gândit la multe în ultima perioadă, care a fost destul de agitată. Mi-au zis să fie ca un jurnal. Să-mi mărturisesc mie totul. Îmi vine deocamdată greu să mă exprim în fraze complexe. Și nu știu dacă trebuie să spun tot. Tot ce gândesc. Dar prin exercițiu sper să reușesc. Ei doi par oameni buni, cumsecade. Dincolo era mai rău. Nu m-am uitat la numele lor, deși erau scrise pe ecuson. Ea avea ochii verzi și părul blond. El nu avea deloc păr. Dar părea blajin și inspira respect.

Ea era frumoasă. Avea mâinile fine și un lăntișor la gât.

În cameră sunt singur ca la un hotel. Dar mult mai curat și alb. Încă nu m-au „triat”. Cert e că mi-au dat două pastile din prima zi. Pentru început e bine. Am un pat și măsuța pe care scriu acum. Și cameră de baie, simplă și eficientă. Chiar că e ca la hotel. Probabil Anita o fi plătit. Mă voi culca. Îmi este somn de la pastile. Sunt eficiente. Una roz și una mov. Am încredere în ele.

ZIUA 2

Doctorița nu mai purta lănțișorul și avea părul prins în coc. Gâtul ei este curat, fără riduri. Arată mult mai bine decât Anita. Nici unul din ei nu avea azi ecuson, dar s-au prezentat. El este doctorul Paolo, iar ea are un nume ciudat. N-am reținut. Am mâncat la cantină și am văzut restul pacienților, doar seria mea. Eu sunt în prima tranșă. M-a trezit o asistentă subțirică cu un ecuson mare. Marta este numele ei, este destul de lălâie, iar picioarele îi sunt un pic crăcănate. Dar s-a purtat frumos și m-a însoțit până la masă. Ceilalți mă priveau ciudat pentru că sunt nou. Unii dintre ei sunt chiar nebuni. Le curge din gură mâncarea și râd neîncetat.

Nu credeam că aici voi bea suc de fructe. Dincolo ni se servea doar ceai de o culoare incertă. Din păcate nu am ieșit afară. Interviuul a durat mult timp, chiar m-a obosit. Au vrut să știe destule: vârsta, ocupația, originea etnică, religia, dacă am luat droguri sau alte substanțe psihotrope precum și dacă cunosc motivul prezenței mele acolo. Au urmat alte întrebări despre tratamentele medicamentoase pe care le-am urmat, dacă am suferit operații și dacă da unde, apoi au notat în fișe. Mai aveau ei niște date despre mine într-un dosar, pentru că i-am văzut verificând și dând din cap afirmativ. Mă încearcă, probabil treaba merge bine, nu par

impacientați în legătură cu soarta mea. De mâine voi sta într-un salon cu alți pacienți. Voi mânca și voi dormi cu ei. Sunt curios și mă gândesc cine sunt. Azi este ultima zi în care stau în camera asta. M-au încurajat în continuare să scriu ceea ce mi se pare interesant. Să fac un fel de exerciții, să povestesc.

ZILELE 3, 4, 5

Am fost mutat într-un salon unde suntem patru. Paturile sunt așezate câte două pe o parte. Sunt și măsuțe. I-am cunoscut pe cei trei. Și ei sunt relativ noi. Nu sunt violenți, nu fac prostii. Țsta e motivul pentru care m-au băgat aici. Că nu se încuie ușa, e liniște, exact ca la hotel. Pavilionul A este cu oameni de treabă. B-ul este cu cei tăcuți rău, legume adică. Ei sunt transportați la masă în cărucioare și doar bâiguie, apoi înghit chestii pasate. O parte le cade din gură. Unii nu mestecă decât parțial și se îneacă sau vomită. Li se spune „copiii”. Au probleme neurologice și sunt foarte sedați. Dar toți din B sunt pașnici, deci vor fi vecini cumsecade.

Pavilioanele C și D sunt sus și acolo nu mai e ca la hotel. Mi-au zis colegii. Au povestit. Acolo au fost pe vremuri șocurile electrice și alte metode radicale, aproape de tortură. Încă se zice că au mai rămas urme în pereți în locurile unde se agățau

lanțurile groase. Acum li se administrează doar pilule și injecții, dar e suficient. De acolo se zice că s-ar auzi urlete și gemete. E cam ca-ntr-un iad probabil, și este sigur că dacă ajungi acolo vei avea altă viziune asupra vieții. Mi-au povestit cu ochii îngroziți. Nu cred să fi mințit.

Am ieșit afară și am văzut parcul și exteriorul clădirii. E frumoasă, în formă de L. Unde se termină zidul începe drumul spre mare. În față este parcul cu bănci și arbori toaletați. Al doilea etaj are zăbrele. În formă de X. Am văzut chiar două capete în dreptul unui geam. Plimbarea a durat puțin, nu am apucat să văd marea.

M-au întrebat doctorii despre copilărie și dacă în prezent sunt trist. Au insistat să le povestesc despre părinți. Le-am zis că nu am avut mari probleme în copilărie. Ei au insistat. Le-am zis să-mi propună anumite subiecte și le voi răspunde. Mi-au cerut un lucru bun și un lucru rău. Le-am istorisit despre macaraua roșie și despre melci.

Ei au notat, eu am gesticulat. Le-a plăcut că vorbeam cu ardoare.

Apoi au abordat tema statutului meu marital și manifestările somatice ale bolii. Nu știam foarte bine la ce se referă cuvântul *somatic*. Mi-au explicat ei. M-au mai pus să le fac niște calcule și să răspund la niște întrebări de cultură generală. M-am achitat cu succes.

ZIUA 6

Azi a venit Anita cu fiul meu. M-am simțit straniu în condițiile actuale. Ea pare schimbată. Am luat în brațe copilul și l-am privit. Bizar, chiar absurd, toată situația e prea încâlcită... Anita privea cu teamă, îi par nebun probabil. Mi-am amintit de toți bebelușii de pe coperta aia și m-a apucat brusc frica. Nu știu de ce, dar simt că o să apară. Oare pastilele îl țin departe? Anita a observat îngrijorarea mea și l-a smuls pe cel mic plângând. A plecat rapid. Tot în aceeași zi le-am relatat celor doi sentimentul de frică apărut în momentul în care am constatat zecile de pericole care se pot abate oricând asupra micuților. M-au întrebat dacă halucinațiile mai însoțesc starea anxioasă. Deocamdată nu, dar cred că atunci când el va apărea... Am fost sincer și ei au notat. Mi-au mai prescris alte pastile și m-au încurajat.

În partea a doua a zilei am vorbit îndelung cu cel care se află lângă patul meu, Rolain. A mărturisit că este aici pentru că se crede din sticlă. Observasem dinainte că se mișcă foarte lent și are mare atenție la felul cum se așează în pat. Apoi modul tacticos cum se îmbracă. Nu stă aproape de nimeni, iar la masă se cam chinuie să mănânce. Îmi pare rău de el, probabil că problema lui este mult mai serioasă decât a mea. Nu are copii, este singur, zice că îl

vizitează doar mama lui. Tatăl nu acceptă povestea cu starea lui casabilă. Mi s-a părut destul de trist, neînțeles. Ceilalți colegi de cameră sunt prieteni și îl cam exclud pe Rolain din cercul lor. Chiar și acum discută între ei. Probabil mă bârfesc. Voi încerca zilele următoare să comunic cu ei.

ZIUA 9

Cei doi colegi se numesc Martin și Kirk. Vin de departe. Ambii suferă de fenomene depresive. Martin și-a pierdut familia într-un accident, iar Kirk a încercat să se sinucidă. De două ori, dar nu a reușit. Acum este destul de tăcut și vorbește doar cu Martin. Afară, în dreptul intrării principale, stă cuibărit un cățel jucăuș într-o cutie mare de carton. Are un castronel de apă ruginit și primește resturi de la masă. A fost chinuit de niște copii, care i-au legat gâtul cu o bucată de sârmă. S-a târât până aici, unde a avut parte de o primire călduroasă din partea anumitor bolnavi, printre care și colegii mei. Ei mi-au relatat povestea lui. Momentan nu voi mai scrie nimic în carnet deoarece Martin și Kirk mi-au zis că totul este citit și că suntem monitorizați în permanență. Țsta este motivul pentru care ne pun să ne „deșertăm”. Dacă ei citesc, să știe că sunt informat.

- Eu am fost acolo în piață. Chiar în ziua aia friguroasă eram în trecere prin Piața Carlo Alberto când am auzit urletele. Am grăbit pasul și am văzut cum s-a năpustit asupra lui. Îl lovea în jurul ochilor cu bestialitate. Se uita înspre el, îndrepta spatele, țintea cu rapiditate, apoi lovitura pornea cu precizie. La început nechezatul a avut o tonalitate înaltă, a fost literalmente un urlet cauzat de durerea fizică. Loviturile au continuat să cadă năprasnic și cu o precizie matematică în aceleași locuri care fuseseră vizate de la început: ochii și zona capului. Animalul se resemnase cu ostilitatea situației, celulele receptoare parcă se blocaseră, devenind imun la plăgile care nu încetau să i se deschidă pe piele. Ochii îi sângerau, iar cele două firicele se îngroșau în permanență. Nechezatul spasmodic dezvelea perechile de maxilare care mușcau în gol și din ce în ce mai fără vlagă. Lumea adunată participa pasiv la tot ciroul oferit, chicotelor de plăcere ale posesorului biciului le corespundeau icnetele din ce în ce mai slabe ale patrupedului. Dacă la început ochii i se învârteau frenetic scrutând mulțimea, acum pleoapele mai tresăreau doar în momentul

în care apărea o nouă creștătură în relieful pielii lui sau când una mai veche se adâncea. Plăgile dezveleau mușchii în diverse nuanțe roșiatice. Într-un icnet surd, calul se prăbuși la pământ sub greutatea corpului istovit, zbatându-se în propria urină, până când furia ucigașă se opri. Doamnele se uitau doar cu coada ochiului, în timp ce bărbații le strângeau la piept. Și atunci l-am zărit pe el. L-am observat linia mustății arcuite spre pământ, parcă înglobând în ea toată tristețea omenirii. Stătea acolo în poziție de drepti, cu ochii exoftalmici clipindu-i frenetic. Și tremura tot, scuturându-și în permanență capul. Doar tremura și clipea. Privirea îngrozită depășea orice grimasă pe care o văzusem până atunci. Trăsăturile schimonosite îmi ațintiseră privirea și mă făceau să mă întreb dacă avea să devină unul din actorii implicați în spectacol. Era clar că se va petrece ceva și asta curând. Tremuratul său culmina cu icnetele animalului, care-și umfla pieptul din ce în ce mai violent. Atunci el țâșni și se aruncă jos, îmbrățișând gâtul calului. Urla cuprinzându-l cu disperare de grumazul roșiatic. Pardesiul îi era îmbibat în sânge și noroi, iar urletele erau mult mai atroce decât ale bietului animal. În cele din urmă fu tras de doi oameni, dar nu încetă să plângă în hohote. Peisajul era unul grotesc: un bărbat cu părul în dezordine, pătat de sânge și urlând, cu ochii umflați parcă ieșind

din orbitele mărite, și calul care se scutura ca și cum ar fi vrut să scape de rănila dobândite, cu sângele împrășcând mulțimea adunată. Și eu ce am făcut? Nimic, iar acum stau aici cu voi. Poate dacă interveneam totul ar fi fost altfel, moartea trebuia să survină imediat pentru acel sadic, dar din păcate nu a pățit nimic. Calul a fost eutanasiat, iar criminalul a plecat acasă obosit la familia lui.

- Nu se poate, domnule, este prea mare coincidența. Acest fapt s-a întâmplat demult. Exact aceeași piață despre care spui și tu. Se presupune că ar fi fost bolnav, chiar dement, adică de-al nostru.

- Să zicem, completă cineva. Să zicem că și noi, asemeni lui, am avea ceva probleme cu lumea exterioară. Și încep să râdă cu poftă. Apoi râseră cu toții.

La masă erau Paolo, Kirk, Martin, Rolain, Michael și Perviliu. Michael relatase un alt episod narativ, inventat bineînțeles. Datorită tulburărilor amnezice, uita multe lucruri, dar inventa unele, inspirate din lecturile lui. Și ni le relata zilnic, în cele mai mici detalii.

- Pentru început am să vă prezint ceea ce este consilierea, zise Paolo. Voi ați fost aleși pentru această activitate deoarece sunteți capabili de schimbări. În bine mă refer. Consilierea este calea de a relaționa între noi, de a ne răspunde unii altora, de a învăța să ne cunoaștem singuri, de a

câștiga înțelegerea de sine mai clară și mai apropiată de adevăr pentru ca pe viitor să luăm decizii mai adecvate, mai eficiente și să acționăm în situații limită corespunzător.

- Deci ne învățați cum să ne comportăm? Așa, ca la școală. Mai ales în situații limită. Adică anii pe care i-am trăit au fost defectuos utilizați? Oamenii cu probleme psihice n-au și ei rolul lor așa cum sunt? Trebuie să găsească toți aceeași rezolvare pentru o anumită problemă? Eu am o opțiune, el o alta și el pe cea de-a treia. Și viața în totalitate este o situație limită, pe care noi iată că până acum am reușit să o depășim.

- Da, poate că acum da. Dar voi doi ați avut tentative de suicid, Perviliu a prezentat clar o serie de halucinații care l-au făcut să rănească două colege, iar unii dintre noi încă cred că vor suferi mari traume dacă se așează în pat din picioare. Sinuciderea, mai ales, nu e o rezolvare. E clar o deviere de la normal. Și povestea cu calul nu a fost trăită de Michael.

- Nu sunt de acord. Nu e un act deviant. Am fost învățat de mic de către părinții mei să respect adevărul. Și am încercat atât cât am putut să rezist oricărei forme de compromis. Dar am realizat că nu pot înainta așa. Ori trăiești, ori minți, și eu am ales să fiu fidel adevărului. Păcat de atâta strădanie. De două ori am dat greș. Dar tu, Perviliule, unde te afli? De care parte?

Povestește-ne. Domnul Paolo vrea sa ne consilieze. Așa că trebuie să știm și părerea ta.

- Eu vreau să mă vindec. Am încredere că nu voi mai fi deranjat de nimeni. Am încredere...

- Gândești perfect, conchise Paolo. E bine dacă există voința. Halucinațiile hipnagogice și cele hipnopompice au dispărut cu desăvârșire din momentul internării tale la noi. Iar acum ești alt om, participi activ la viața micii noastre comunități.

Perviliu într-adevăr înflorise. Nu era implicat în mari activități dar își ocupa timpul și gândurile. Completa niște fișe de magazie, ținea niște stocuri pentru materiile prime folosite la bucătărie. Nu se mai ocupa de jurnal, dar avea o perspectivă, vroia să devină un om normal și liber. Nu mai era atât de idealist și nu mai vroia să lupte cu Sistemul. Totul era la el în cap, era vorba de percepția defectuoasă a realității.

- Manifestările tulburărilor tale mintale au scăzut. Abaterile de la orice concept normativ, după părerea mea, sunt aproape nule. Efectele deviațiilor asupra indivizilor au consecințe nefaste, majoritatea. Dar nu toate. Să luăm cazul lui Katrid și al sentimentelor pentru piciorul lui, care de fapt nu mai există, probabil o formă de nevroză post-traumatică. E o preocupare care îi ocupă toată existența. L-a avut tot

timpul alături și nu i-a acordat nicio atenție. Iar acum vrea să-l spele zilnic și are mâncărimi în talpă. Și cere să i se aducă la pat ambii papuci. Refuză cârjele și dorește să participe la evenimente sportive. Această dragoste subită pentru membrul pierdut l-a salvat pe Katrid de multe. Înainte nu avea prieteni, acum seara vorbește cu el atunci când îl masează. Se vede pe fața lui că este mai mulțumit. „Membrul fantomă” este elementul central al vieții sale. Brusc, a devenit pentru el un motiv de a trăi și o preocupare continuă de a-și depăși situația. Îl voi chema să ne împărtășească experiențele pe care le-a acumulat în ceea ce privește statutul de infirm.

Paolo se ridică și peste un minut veni sprijinindu-l pe Katrid. Avea o față care radia și se așeză lângă Perviliu, care-l mai văzuse de câteva ori, dar nu-i știa povestea.

- Te rog să ne povestești. Cum te simți acum și cum erai înainte?

- Înainte de ce?

- De accident.

- Aaa, și Katrid coborî privirea.

- Exact.

- Eu eram conștient. L-am văzut secționat, apoi am leșinat. Așa că am în minte și acum bucata de membru. Cu pantof, cu stofa pantalonului, cum se scurgea sângele din el. Nu mai era acolo. Nimic. Dar eu știam că încă îmi aparține. Nu am acceptat dispariția lui, ba chiar l-am

tratat ca și când ar fi continuat să-mi fie atașat acolo jos sub genunchi. Și încet, încet, a devenit o obsesie. Când am început să-l văd deja eram internat. Dar eu chiar merg singur. Uitați.

Și Katrid o luă din loc sub privirile uimite ale tuturor. Mergea într-adevăr perfect pentru cineva cu un membru lipsă.

- Vedeți, ce v-am zis...

- Am o ocupație acum. Îmi ia ceva timp, pentru că este mai pretențios decât celălalt. Foarte sensibil în același timp. La orice schimbare de temperatură suferă, dar asta este situația. M-am obișnuit cu ideea și acum îl simt mult mai viu ca înainte. Ei au zis că l-au incinerat.

- Da, e cazul să ne oprim și să nu intrăm în anumite detalii. Ceea ce a fost de demonstrat ai povestit chiar tu.

- Mă simt mai împăcat decât înainte.

- Vedeți, el este un exemplu. Se poate și așa. Se poate trăi viața mult mai bine, la cote mai înalte. Dar depinde de problemă, credeți-mă. Sinuciderea nu e o soluție, aveți tot timpul să muriți.

- Eu mă gândesc la moarte zilnic. Mai ales seara, când îmi aduc aminte și de soția mea. Nu știu la care zăbovesc mai mult înainte să mă ia somnul. Sunt două subiecte de un real interes, foarte infiltrate în viața mea, deși ambele în momentul de față sunt prezente doar la nivel conceptual. Nimic palpabil, niciun simptom al morții sau al

reapariției soției. Doar așa, niște vagi străfulgerări zilnice, dar nimic concret. Nu știu dacă să mă bucur sau să fiu nostalgic.

- Povestește-ne despre soție. Sau despre Moartea asta a ta.

- Amândouă sunt blonde. Au ochii verzi și pătrunzători de parcă ar topi în ei aplauzele audienței, așa ca niște vedete. Sunt actrițele mele preferate, cum să vă zic, pentru mine joacă diverse roluri și se schimbă între ele. Chiar nu mai știu când dispare una, când interpretează cealaltă.

- Continuă, zi-ne despre ele.

- Moartea mea are cei mai frumoși ochi posibili. Și culmea, plini de viață. Sună exagerat, poate chiar merit să fiu aici. Se numește Lorelei.

- Unde lucrează soția ta, de o asimilezi morții?

- Lucrează în domeniul destabilizării egoului.

- Dar este funcționară la primărie, la ghișeu de *colectare fonduri taxe și impozite*. Te-a părăsit pentru altcineva. Atunci a început totul la tine. Multe debutează cu o femeie... Dar spune-ne alte particularități ale Morții tale, de ce ai personalizat-o, chiar o vezi ca pe o entitate fizică? Cu mâini, picioare și tot angrenajul?

- Da, are o reprezentare fizică foarte reușită, nici nu se putea altfel. Întotdeauna i-am admirat gleznele impecabile, perfecte. Curba lină se arcuiește la fiecare pas,

lăsând să se observe conturul mușchiului. Pantofii cu toc emit un sunet cadențat care atrage privirile. Ultima dată purta un costum din două piese roz și un decolteu amplu.

Perviliu își aminti de Maria, de felul ei de a se comporta în prezența bărbaților. Apoi se uită la aspectul neîngrijit al lui Kirk, la unghiile lui lungi, părul dezordonat, fața osoasă și ochii cenușii. Era un monstru. Chiar și hainele îi emanau un miros greu, dulceag, în special în anumite zone. Îi părea rău de el.

- Dar pentru dumneavoastră, domnule Rolain, cum este reprezentată moartea? Ați văzut ce plastic s-a exprimat colegul dumneavoastră. Ne-a explicat tuturor ceea ce crede dânsul că se află la sfârșit. Lorelei.

- E trufașă. El nu are dreptate deloc. O entitate frustrată, o fecioară bătrână și fără urmași. Își face meseria cu o precizie matematică, de parcă i s-ar fi terminat orice sursă de mulțumire. Nu există nimic măreț în conștiinciozitatea de care dă dovadă iarăși și iarăși. Și ieri și azi, se găsesc clienți. Nu are voluptate în ceea ce face, este doar un funcționar blazat într-un sistem la fel de îmbătrânit. Oamenii mei mor în spasme și cu orbitele ieșite. Urlă și vomită sânge sau își elimină ficații prin cur. Fac foarte des cancere și ciroze hepatice. Nu acceptă să moară subit, ca niște eroi pentru vreun scop măreț. Și pe deasupra, viața lor nu valorează nimic. Sunt îngropați și în treizeci

de zile uitați. Oameni fazi în urma cărora nu rămân vorbe de duh și nici lucruri palpabile deosebite, ei sunt gloata care trudește de dimineața până seara și plămădește copii tot muncind așa generație de generație, fără să oprească mecanismul uns de carne, suficientă de mii de ani. Nimic nu-l poate opri, indivizii incluși în el se reproduc doar de spaima iluzoriului destin, de hăul care li se înfățișează. *Sopor Felix* nu există. Doar *Sopor Aeternus*. Dar să lăsăm perorațiile. Mi-e foarte somn, suntem doar niște lunatici cu pretenții de filozofi. Când eram afară nu dădeam nici noi, nici ceilalți, mare importanță detaliilor ăstora, acum brusc avem pretenții de vizionari apocaliptici, facem scenarii și imaginăm personaje care mai de care mai pompoase. Moartea pe tocuri, probabil cu părul într-un coc perfect aranjat, taior și ochelari cu ramă neagră. Lentile cu reflexii colorate și ruj frumos mirositor.

- N-a pomenit nimeni de ruj și de ochelari.

- Eu văd o lume în care realitatea este proporțională cu adevărata natură a omului. Văd Moartea la loc de cinste, primindu-și locul pe care-l deține. Vreau să-și primească rolul în societate. Moartea înseamnă întoarcerea la misticism, abandonarea noilor repere. Văd oameni în stare de putrefacție amplasați în recipiente transparente. O măsură a primăriei. Amplasarea morților nu

se va mai face în locuri ferite, cimitirele vor fi în locurile în care își desfășoară activitatea membrii societății. Și nu numai. Oameni morți amplasați în bănci, cluburi de noapte, discoteci sau la semafoare. Cadavre în școli și grădinițe, apoi în maternități și în locuri de joacă special amenajate pentru copii. Morții vor fi lăsați să putrezească, astfel încât se va putea cunoaște cu exactitate stadiul în care se află. Copiii vor cunoaște întreg procesul descompunerii până în momentul în care se vor duce la școală. Găsesc aceste schimbări în planul urbanistic al orașului benefice pentru toată lumea, pentru toate păturile sociale. Atunci egalitatea oamenilor va ieși la iveală, multe ambiții se vor stinge, mulți copii nu se vor mai naște și multe cupluri vor fi nevoite să se giugiulească în parcuri lângă mortăciunile noastre, care-i vor veghea îndeaproape. La început poate va fi greu, dar în timp problema morții va fi conștientizată și, de ce nu, acceptată în rutina zilnică. Cadavrele se vor schimba cu regularitate, morții noștri nu vor mai fi îngropați și ascunși, va exista o transparență totală. Cel mic va plânge la început, când își va vedea părinții decapitați în urma accidentului cocoțați pe postamentele asemănătoare unor acvarii rotative gigantice. M-am gândit și la sistemul de iluminare nocturn precum și la condițiile de păstrare a cadavrelor în timpul

verii și al iernii. Totul trebuie să se desfășoare constant și elegant, Moartea își va recăpăta respectul care-l merită, misticii vor redeveni persoane care se „vând” bine. Îmi dau seama că aceste „inepții” le pot susține doar aici, alături de voi, care ar trebui să înțelegeți, vouă viața v-a oferit mai mult decât celorlalți, v-a dat voluptatea de a fi altcineva, locul vostru în societate e cel mai confortabil, de la noi Lumea nu se așteaptă la nimic măreț și nu putem fi trași la răspundere pentru nimic. Așa că putem fi în mod constant așa cum ceilalți de afară nu visează decât în momentele lor de angoasă maximă. Dragi colegi, deși nu e ușor să fii lunatic, e mai ușor să trăiești aici decât dincolo.

În tot timpul când vorbea cu atâta dăruire despre morții agățați în piețe și despre avantajul de a fi nebun, îl mângâia pe Moelte pe burtă cu mișcări gingașe. Câinele, ca și când ar fi înțeles vorbele pline de tâlc ale bipedului din fața sa, dădea din coadă aprobator, rânjind în același timp colții îngălbeniți.

Moelte avea purici mulți și mari. Îi vedea cum alergau pe burta lui. Foarte grăbiți, se intersectau și schimbau rapid direcția. Mergeau spre extremități. Probabil erau de invidiat pentru perspectiva ce le era dată.

Perviliu îi privi pe toți cum stăteau alături de el la masă. El ce părere avea în

prezent? De ce parte era el în toată discuția? Paolo avea o atitudine defensivă, probabil ar fi vrut să se abordeze alte teme de discuție în cadrul consilierii.

- Da, ajunge.

- De ce nu-l chemați pe Jean? Perviliu nu știe povestea lui. Probabil e cel mai interesant caz de aici.

- Pe Jean?

- Da, nu credeți că istorisirea lui este hilară?

- Deloc.

- Eu zic că este un caz excelent pentru consiliere. Dacă tot trebuie să ne descărcăm, are și el ceva de zis. Și încă o ditamai pățania...

- Nu cred că se mai poate face ceva pentru el. Doar tratamentul medicamentos poate fi un adjuvant. Nu cred că altceva îl ajută.

- Măcar să-l prezentați.

- El este la pavilionul C. Va trebui adus aici special.

- Pentru Perviliu.

- Dorești să faci cunoștință cu un individ de la Pavilionul C?

- De ce nu?

- Pentru că el este într-adevăr bolnav. Are o problemă gravă cu sănii.

- Toți avem câte o problemă. Țsta e motivul pentru care suntem aici.

- Bine, îl voi aduce. Dar doar să-și istorisească motivul prezenței lui aici.

- O să vezi când vine ce față are. Ce pomeți și ce gură mică. Spate lat și picioare crăcănate. Iar pe cap tichia. Așa poartă el mereu.

- Ce tichie?

- Una roșie are. Și una mov. Așa, pe creștetul capului.

Paolo urca scările spre etajul superior. Acolo erau paznici robuști în halate albe cu fețe neridate. Cei doi se dădură în lături și închiseră ușa în urma lui.

Privirile tuturor erau ațintite spre locul unde dispăruse doctorul. Perviliu nu ar fi vrut să-l vadă neapărat pe acest Jean, nu era curios. Dar pentru a le face pe plac și a părea mai integrat în colectiv acceptase ideea aceasta, de a-i fi prezentat colocatarul de deasupra.

- Și, ce e așa diferit la el?

- Are o poveste ciudată. Vei vedea.

Ușa se deschise și Paolo apărură însoțit de o matahală schimonosită, purtând într-adevăr o tichie pe capul mare și diform. Gardienii adoptară brusc o expresie vigilentă, luându-și slujba în serios. Jean le zâmbea cordial, dar ei nu-i întoarseră gestul. Coborî scările calm, având o atitudine cel puțin relaxată. Ajuns lângă masa lor, se prezentă, iar Paolo îi oferă un scaun.

- Dragi colegi, ce mai faceți, cu ce vă mai îndeletniciți, care mai este mersul aici jos la voi?

- Toate-s cum le știi. Nu s-a schimbat nimic. Avem un coleg nou, domnul Perviliu. Jean îi întinse mâna și aplecă capul cu politețe.

- Jean Obbispe la dispoziția dumneavoastră.

- Perviliu, încântat.

Paolo se uită la cei doi, puse câte o mână pe umerii fiecăruia și cu o atitudine părintească începu să declame:

- Jean, am inițiat un proiect de consiliere, așa ceva foarte lejer cu acești domni. Și m-am gândit că poate ai putea participa...

- Mai concret să facem ce?

- Pentru început descrie te rog pasiunea ta pentru sâni.

- Ce este așa ciudat?

- Finalul.

- Da, așa este. Mi s-a tot repetat. Am obosit de atâta pălăvrăgrală. Dar fie... vă voi istorisi:

Am fost fascinat de forma pieptului fetelor, transformările prin care acesta trece de-a lungul anilor. Am fost atent la aceste evoluții în special la persoanele din jurul meu: mama și bunica, apoi surorile mele. Volumul mărit al oricărui sân, indiferent cui aparținea, îmi provoca erecții prelungite care în două rânduri s-au transformat într-un adevărat priapism, problema nefiind rezolvată decât de cadrele medicale competente. Am început să manifest o

pasiune acerbă și pentru alte lucruri care respectau anumite forme, proporții și coordonate în spațiu. Am început să consum numai fructe mari și în general rotunde, apoi m-am simțit atras de raioanele de lenjerie feminine unde se vindeau sutiene, mai ales mărimi mari. Apoi am întâlnit-o pe ea. Vindea flori într-o piață aglomerată. Îmi aduc și acum aminte cum s-a aplecat și i-am zărit dunga din decolteu și balansarea datorată mișcărilor agile pe care le executa, împăturind mormanul de flori. Am luat crizanteme iar a doua zi trandafiri. Apoi au urmat alte tipuri, buchete din ce în ce mai mari, din ce în ce mai generoase, direct proporționale cu lărgimea decolteului ei. Am început să socializez, timid la început, apoi i-am explicat motivul pentru care ea este unicul meu furnizor. Nu s-a rușinat, a râs doar un pic încurcată. Am investit o sumă frumușică de bani pentru a o împopoțona cum se cuvine, haine cochete și bineînțeles multă lenjerie. Am convins-o să se mute la mine și să se lase de comerț. I-am explicat importanța studiilor universitare în societatea contemporană, i-am lăudat bogăția sânilor și gropițele din obraji, i-am ridicat osanale cârnii tari pe care o posedă, am iubit-o și mângâiat-o cum nu mai făcusem până atunci cu o femeie. Nu știu dacă eu o atrăgeam sau era doar o chestie materială, dar în ceea ce mă privește, triumful acesta al cârnii asupra intelectului

era evident. Avusesem prietene profesoare, funcționare cu responsabilități înalte, fete delicate și date cu parfum scump, sau domnișoare pentru care singurul lucru ce-l ținuseră în mână cu plăcere erau cărțile. Și acum toată lumea mi se răsturna din cauza a două bucăți de carne montate pe o persoană care, exceptând corpul, nu prezenta interes pentru mine sau pentru cineva din cercul meu. Sâni perfecti așezați pe o halcă de carne proaspătă și sănătoasă. Și într-o dimineață am realizat că totul trebuie să se termine. Dar aventura a luat o altă turnură. Deznodământul a fost tragic. În special pentru ea, zic cei care m-au analizat, deși eu sunt de altă părere. Zic că am conservat din ea ceea ce în câțiva ani s-ar fi distrus oricum. Am conservat într-adevăr sâni la propriu, în două borcane separate, folosite până atunci la prepararea murăturilor. I-am secționat exact ca la lecțiile de anatomie, cu precizie și pasiune. Întotdeauna ni se reamintea să punem pasiune în incizii și să tratăm carnea pe care o aveam de ciopârțit ca pe o materie primă a unei viitoare lucrări de artă. Am tratat-o mai mult decât onorabil și am vrut numai s-o transform în ceva nemuritor. Ea și sâni ei gigantici. Perfect simetrici, așezați în acele cupe imense pe care le-am păstrat izolate termic până când m-au săltat. Soluția în care-i țineam avea să-i păstreze intacti probabil o perioadă mai îndelungată

decât va sta pielea pe oricare din noi. Nimeni nu m-a felicitat pentru acest gest care, pe lângă efectul distructiv asupra ei ca ființă, nu a mai avut impact asupra nimănui. Ba dimpotrivă, au suferit toți pacienții pe care i-aș fi putut salva. M-am dovedit a fi de folos societății, iar acum, din cauza acestui incident, sunt aruncat aici ca o scursură alături de toți schizofrenicii, de indivizi cu comportament suicidal, asta ca să nu mai zic de legumele alături de care sunt izolat.

- Suficient. Să nu intrăm în celelalte amănunte. Pentru azi ajunge, am auzit de la fiecare niște idei, niște istorisiri. Ne gândim fiecare și mâine mai dezbatem. Și vă rog să folosiți jurnalele, puteți nota acolo orice, vă poate ajuta mai mult decât o fac eu.

- Eu consider că suntem încurajați să scriem pentru a fi spionați. E o metodă destul de facilă și probabil dă rezultate mai bune decât toată povestea cu beneficiile consilierii.

- Vai, tot nu s-a oprit răspândirea acestui zvon. Cred că știu cine sunt răspunzători pentru propagarea ideilor astea destabilizatoare. Dar te voi liniști, îți voi reda încrederea. Vă rog să mă urmați.

Se sculară toți de la masă și o luară încet pe coridor după Paolo. Păreau o escortă a unui personaj important. Cotiră pe după colț și se opriră în fața unei uși pe care Paolo o descuie cu una din multiplele chei pe care le deținea.

Deschise ușa și ne pofti înăuntru. Era întuneric și toți rămaseră în ușă. Paolo atinse întrerupătorul și încăperea se luminează. Înăuntru se aflau câteva bibliorafturi metalice și un birou cu scaunul aferent. Atât.

- Aici păstrăm jurnalele pacienților externăți. Sunt așezate cronologic, după data externării. Și uitați, fiecare are atașată această foaie, este consimțământul pacientului de a lăsa spre studiu acest jurnal. O parte îl iau cu ei, alții îl donează ca pe un obiect care le aduce aminte de timpuri nefaste din viața lor. Uitați-vă la semnături și citiți contractul dacă nu credeți. Scoase capsă folosindu-și unghiile și flutură hârtia prin fața ochilor tuturor, dar se opri mai mult la Kirk și Martin. Degetul presa locul unde era o iscălitură complicată.

- Și în partea aia? Acolo puse deoparte.
- Alea sunt ale decedaților. E arhiva lor.
- Ei nu au mai trebuit să semneze.

Teancul era destul de consistent. Mulți sclerați probabil putreziseră aici.

- Suntem convinși. Pe deplin chiar. Nu mai este nimic de demonstrat.

Și dacă sunt spionat, ce se poate întâmpla? Mai bine continui să-mi aștern gândurile. Dacă crăp măcar vor fi citite.

Este o preocupare totuși constructivă, și probabil Paolo are dreptate.

Voi însemna zilnic câteva lucruri, așa măcar pentru a nu uita scrisul, să fac exerciții. Îmi trebuie ceva care să înlocuiască o pasiune, ceva către care să-mi canalizez energia.

Voi relata zilnic diverse lucruri. Să încerc măcar să fiu coerent.

Azi m-am plimbat și am fost la mare. Plutește acolo o barcă roșie. Mă întreb cine posedă o barcă roșie aici. Pare vopsită de curând.

Moelte este foarte afectuos, în ciuda urmei lăsate de lanț. I-am pasat azi o porție întreagă de tocană cu aripi, pe care bucătăreasa Sonya mi-a făcut-o cadou. I-am adus o cutie nouă și un preș pentru a-i ține de cald. L-a asimilat imediat. I-am înlocuit și vechiul recipient de băut apă. Pare mulțumit

acum cu noul culcuș. M-a lins pe mână îndatorat.

Am cerut să vizitez pavilioanele C și D. Am fost refuzat pe motiv că oamenii bolnavi nu reprezintă un spectacol. Dar vom beneficia zilele următoare de un program artistic oferit de un teatru de amatori.

Dita Von Esse este numele doctoriței. A mai apărut și un al treilea medic, destul de acru și scârbos. Se uită la noi ca la niște scursuri. Are un mers gârbovit și o privire hâdă.

Dita Von Esse surâde de fiecare dată când se adresează unui pacient.

Compotul de fructe de la desert a fost delicios. Fructele, adică niște mere, piersici și câteva boabe de struguri, au făcut deliciul tuturor. Kirk și Martin au mai dorit o porție și li s-a onorat cererea. Întotdeauna li se oferă o porție în plus celor care o solicită.

Astăzi am auzit urlete de sus. Țipete groaznice, întrerupte subit. Am aflat ulterior că individul va muri în curând, pradă unei maladii sistemice, ce-i cuprinde întreg organismul și acum își face de lucru cu creierul lui. În curând îl va devora definitiv. M-am gândit la Ottis și la planurile lui de distrugere a umanității. Poate deja a început. Sunt cuprins brusc de un sentiment de frică. Simt că încă nu s-a terminat, ba

dimpotrivă, că-și sporește puterile și că va reapărea. Iar atunci toți mă vor crede.

Spectacolul nu ne-a oferit nimic interesant. Ceva ce ar fi trebuit probabil să ne binedispună, dar nu a reușit, datorită medicației noastre și a tematicii superflue. La final, majoritatea căscau iar o parte adormiseră. S-a încercat chiar o discuție pe tema reușitei evenimentului. Dita Von Esse ne-a zâmbit, și-a dezvelit dinții impecabili. Asta a fost mai tare decât spectacolul. Data viitoare se gândește la ceva mai antrenant. Se pare că a conștientizat succesul precar al acestor evenimente pe care ea le-a promovat. Ne-a rugat să venim cu propuneri și, dacă dorim, să organizăm ceva. Ce tip de spectacol am putea pregăti noi și pentru cine? Și de ce am face-o când totul pare să se desfășoare în parametri normali?

Plimbări pe malul mării alături de Moelte. Cură de aerosoli. El pleacă urechile și coada. I-am câștigat încrederea datorită programului zilnic de masaj și porțiilor îndestulătoare de oase. Pare că s-a îngrășat la extremități. Barca roșie e tot acolo, se clatină. Pare vie. Mă imaginez căpitanul unei nave impunătoare. Ne clătinăm pe furtuni, suntem dotați cu tunuri și alte echipamente ofensive. Mirosim în aer prezența

dușmanilor. Pregătim arsenalul. Tragem: *Foc, foc, foc*. Armele pocnesc, ceilalți probabil n-au avut timp să riposteze. Proiectile, gloanțe, toate zboară și caută cărnuri moi în care să se stabilească definitiv. Noi ne bucurăm, suntem victorioși. Eu veghez operațiunea de undeva sus, privesc carnagiul și zâmbesc. Voi fi decorat pentru merite deosebite. Subalternii îmi aclamează numele.

Moelte latră înverșunat la un crab. Îmi amintesc de orele de biologie, de profesoara tânără, cu ochelari mari și care purta rochii demodate, cum ne rotea pe sub nas borcanul de formol unde un exemplar din familia Potamonidae se oferea privirilor noastre plictisite.

Ordinul decapodelor. Capul mic, dotat cu antenule, antene și ochi pedunculați. Cefalotoracele mare, turtit, de formă dreptunghiulară, triunghiulară sau ovală, acoperit cu un scut chitinos. Abdomenul îngust, scurt și îndoit sub torace. Și învârtea borcanul împingându-l mai aproape de ochii noștri. Nu prea ne interesa nici cefalotoracele, nici scutul chitinos. Descrierea abdomenului chiar era de prisos. Dar ea continua, rotind recipientul:

Hrănirea cu nevertebrate. Înmulțirea prin ouă, dezvoltarea prin metamorfoză.. Unele specii comestibile.

Am luat crabul în palmă. Mort. Mirosea puțin a mare și a carne putrezită. Avea o

moacă de învins, așa cum era crăcit și cu cleștii blegiți. L-am aruncat cât mai departe. Probabil luptase destul.

Ni s-a raționalizat consumul de apă rece și caldă. Colegii de cameră au comentat îndelung această măsură administrativă luată de Conducere. Mie nu mi s-a părut totuși nimic punitiv. Importanța igienei corporale totale o văd doar într-un anumit context, care acum nu există.

Colegii proliferază diverse idei de revoltă, vor să li se amelioreze condițiile, se plâng de mâncarea prea puțină, sau prea proastă. Eu nu vreau să mă amestec. N-au decât să se amestece unii cu alții, voi sta deoparte.

Mi s-a părut că îl aud, că mă urmărește. Când m-am trezit noaptea, i-am văzut silueta nemișcată în dreptul ușii salonului. Ceilalți dormeau, dar prezența lor m-a făcut să mă simt în siguranță. Am închis și eu ochii și am așteptat. El nu s-a apropiat.

Și acum, când scriu, sunt foarte convins de existența lui și de prezența sa aici. Probabil ar trebui să mă adresez lui Paolo, dar el mi-ar spori medicația și lupta cu Ottis ar deveni mult mai grea.

- Vierme ce ești, atât. Un pârlit ce merită o soartă cruntă. Ideologia mea nobilă trebuia să te fortifice, să creeze din tine cea mai de temut armă, am fi putut distruge amândoi ideile, orașele, progeniturile și sănătatea tuturor lichelelor. Am fi început cu asiaticii. Apoi ne-am fi extins. Dar pentru asta trebuia să muncim, să facem planuri și apoi să le executăm, să găsim indivizi dornici să ne împărtășească ideile, să devenim din ce în ce mai puternici și de temut. Să le dăruim clădirile cu bombe, să lansăm viruși care să le distrugă sistemul imunitar, respirator, circulator, dar mai ales reproducător. Mă gândisem chiar la acel gaz letal despre care ți-am vorbit, acela care răspândit în marile urbe ar fi provocat valuri de sinucidere. Ai beneficiat în exclusivitate de un privilegiu și nu ai știut să-l fructifici.

Am fi condus oștile, am fi săpat mormintele, am fi decimat trupurile și am fi restabilit echilibrul. În final am fi triumfat.

Pușlama fricoasă, te vei zbate până la sfârșit. La finele vieții vei urla și tu și toți asemeni ție. M-ați trădat cu toții, dar veți plăti.

Tzaraath, Tzaraath, Tzaraath.
Blestemele vor cădea asupra tuturor.

Urmă un urlet, zgomote de sticlă
spartă, probabil cioburi, apoi din nou urlete.

- În ce an suntem?
- În ce anotimp suntem?
- În ce dată suntem?
- În ce zi a săptămânii suntem?
- În ce lună suntem?
- În ce spital ne aflăm?
- La ce etaj?
- Cine sunt eu?

Urmără răspunsurile lui Perviliu, seci dar corecte. Avea o mână bandajată și doi infirmieri în spate. În fața lui era o doctoriță de la alt pavilion, de sus, o mai văzuse. Avea o privire rece și un corp urât. Își nota răspunsurile lui pe o fișă de observație. Cu o lanternă îi privea pupilele.

- Eu sunt noul dumneavoastră medic, ați fost transferat aici, în pavilionul D, în urma evenimentului produs în baie. Știți la ce mă refer...

- Nu.
- Da, înseamnă că nu m-am înșelat.
- Probabil. Dar ce s-a întâmplat? Cât de grav este?
- Observați că sunteți bandajat la cap.
- Și la mână.
- Da, și la mână. Mi-au zis că mi-am pierdut cunoștința și că m-am lovit.

- Oarecum. Nu este varianta exactă. Ați spart oglinda folosind propriul cap. Apoi ați apelat la mâna dreaptă. Ați fost găsit într-o stare de transă, agitat și repetând într-una numele de *Ottis*, alăturat unor fraze repetate: *V-am zis eu, Nu vei reuși, Nu m-ați ascultat*. Am aflat întreaga poveste legată de numele respectiv de la colegul meu Paolo. Diagnosticul dumneavoastră mie îmi este destul de clar, am mai întâlnit cazuri. Este vorba de o tulburare de identitate disociativă, o personalitate multiplă adică, care se realizează într-o stare de transă.

- Adică Ottis nu există?

- Ba da. Câteodată. Atunci când domnul Perviliu își ia o pauză de la existență, apare Ottis.

- Nu este adevărat. Întotdeauna suntem amândoi prezenți.

- Vom vedea în ședințele de hipnoză. Dar sunt sigură că am dreptate. Vom începe de mâine. Trebuie să vă înștiințez că aici viața este alta, totul este mai strict, există pază, reguli. Dar transferul dumneavoastră a fost inevitabil.

- Înțeleg. Nu vă mai scuzați. Dar măcar îmi pot vedea colegii? Pot merge și jos?

- Nu. Doar după reabilitare. Când acest Ottis va dispărea, probabil veți fi vindecat.

- Vindecat, ce bine sună.

- Vom încerca să aducem la nivelul conștientului toate tensiunile, suferințele

refulate, neprelucrate. Într-un cuvânt să vă facem viața mai ușoară. Vă voi explica pe larg tot procedeul, dar este destul pentru ziua de azi. Vă veți întoarce mâine și vom avea de vorbit. Camera v-a fost pregătită. Acolo veți găsi strictul necesar. Nu veți avea colegi, este doar o locație temporară.

- Bun și atât. Strictul necesar.

- Un dulap și o masă. Și o sală de baie de dimensiuni restrânse. Dar timpul pe care-l veți petrece în cameră va fi dedicat în exclusivitate odihnei și necesităților fiziologice. Restul orelor le vom dedica hipnozei și activităților asemănătoare, în prima parte a zilei, apoi seara... sunt o mulțime de programe colective la care puteți subscrie.

Într-adevăr, camera se dovedi a fi austeră: un pat, o masă și un dulap. O pereche de pijamale, un prosop, un săpun micuț și o periuță de dinți sigilată. Admiră toate câte-i fuseseră puse la dispoziție de către Instituție. Mulțumitor. Probabil mai mult nu era nevoie. Atât ar fi fost suficient oricui. Pijamaua era din material bun și mirosea a nou. Celorlalți ce nu le convenea? Pentru ce atâtea pretenții și revendicări? Își aruncă ochii pe fereastra mare. Probabil intra mult soare dimineața. Se așează pe pat și privi printre gratii. Nu a întrebat dacă aici ar fi putut nota ceva în caietul acela. Dar unde era cel vechi? Va întreba negreșit, lucru pe care-l și făcu a doua zi la prima oră.

Doctorița nu purta ecuson, dar ieri i se prezentase. Nu mai reținea numele. Marta sau Marna. Probabil Marta. Marna ar fi ținut minte pentru că era numele unei mătuși, cea care decedase, atacată sistematic de niște polipi adenomatoși care s-au dovedit a fi o minunăție de cancer, și care în câteva luni a terminat cu ea toate socotelile.

Marta puse să i se aducă carnetul. Apoi încercă să-l hipnotizeze, dar nu reuși. Perviliu crezu că e de vină Ottis. Marta îi spuse că trebuie să creadă, și că dacă ar fi fost isteric ar fi fost mult mai ușor. Cu sportivii și oamenii de știință e mai greu. Dar el era un simplu funcționar.

Întrerupse ședința. Urmă o pauză, apoi Marta încercă din nou să-l invoce pe Ottis și nu se întâmplă nimic. O lăsară pe a doua zi.

Dar nu obținură niciun succes. Perviliu se lăsa pe spate, se relaxa, dar subconștientul nu vroia să se dezgolească. Unde se ascuseseră entitățile malefice? Pentru moment sistară tot procesul, iar hipnoza luă sfârșit și fu înlocuită de o medicație care avea rolul să pregătească terenul pentru viitoare noi descinderi în sălașurile creaturilor îndrăcite.

Simțea că trebuia să coboare, să ajungă înapoi la Paolo, să-i dea voie să se plimbe afară alături de Moelte. Aici sus chipurile pe care le vedea erau schimonosite și noaptea, în lipsa medicației, agonizau. Scoteau sunete sinistre, chiar prea înspăimântătoare

și pentru un spital profilat pe astfel de clienți. Se chinuiau singuri, iar sedativele îi transformau în niște legume, dar după câteva ore urlau și gângăveau iar. Erau mai mult tineri agitați, cei bătrâni erau calmi și domoli, împăcați oarecum cu totul. Zilele următoare încercă să-i între în grații Martei, îi povesti de Anita și de copil, de felul exemplar în care a servit Poșta...

- Poate soția v-ar fi putut ajuta...

- Femeile vor să te vadă fericit, și eu am încercat să ascund totul o perioadă.

- Dar cu cele două colege ce s-a întâmplat? Am auzit o teorie ciudată, bizară chiar, cum că ați fi pregătit evenimentul, iar altă dată v-ați fi pierdut cunoștința și v-ar fi descoperit cu niște chestii ciudate pe sub haine.

- Totul este interpretabil, mai ales cu cele două colege. Erau niște ființe rele. Și ele și femeia de serviciu pe care înainte o invidiam.

- Înainte de ce?

- Înainte și atât.

- Dar acum sunteți aici. Sub medicație, și încă una severă. Ottis nu mai trebuia să apară.

- Dacă sunteți așa convinsă, probabil că da.

- Sunt interesată de momentul în care survine transa, mai precis perioada premergătoare. Vă amintiți ceva care se

poate lega de apariția acestei a doua personalități?

- Nimic concret. Deși parcă ar fi o căldură așa, un suflu...

- Vedeți, se leagă perfect, este adrenalina. Transpirați probabil. Și atunci se produce scindarea.

- Nu înțeleg exact ceea ce-mi explicați. Nu este vorba de o scindare, nu-mi pierd cunoștința, nu se întâmplă nimic. Dar sper să fie eficiente medicamentele.

Discuția continuă pe niște coordonate incerte, dar pe care Perviliu le acceptă. Va trebui să fie cooperant pentru a scăpa de Ottis. Se gândi la Moelte. Va trebui să coboare.

Chiar în acea zi îl zări pe domnul obsedat de sâni. Îl duceau undeva.

Dintr-o cameră alăturată cineva declama:

- Dați-mi trupul la porci. Acolo jos. Vă rog. Îi văd cum așteaptă. Dați-mi oasele lor. Mă merită. Legați-mă de caii aceia, cei mai puternici. Ei vor ști ce să facă. Acolo jos, acolo jos vreau să cobor.

Apoi se auziră zgomote și imitații ale unor grohăieli. Ușa se deschise.

- Ați venit, mă bucur, acum sper că mă duceți și pe mine. Acolo jos, unde sunt toți adunați, lihniți, mă așteaptă.

Ușa se închise. Și urmă tăcerea.

În ziua următoare se dezlegă enigma. Marta îi povesti istoria domnului cu porcii.

- Provine dintr-o zonă rurală. Este crescător de animale, dar mai ales porci. O rasă mare, puternică și foarte ușor de valorificat. Carne multă și gustoasă. Cel puțin așa ne-a zis el. Într-o zi a plecat împreună cu soția lui la niște rude, nu trebuiau să lipsească mult, cel mult o oră. Au lăsat fetița de patru ani în casă, se juca, au încuiat poarta și au plecat. Când s-au întors zăcea într-o baltă de sânge, cu degetele de la mâini amputate, și cu o ureche lipsă, de unde sângele încă șiroia. Era în șoc hemoragic, dar respira. Urlând, au luat-o în brațe și au alergat spre spital. A murit pe drum. Soția lui ulterior s-a spânzurat în baie, iar el a împușcat toți porcii. Chiar și puii pe care-i iubise ca pe niște copii. A tras până când în țarc nu se mai mișca nimic. Apoi a dat foc casei și s-a așezat în genunchi. Așa a fost găsit de pompieri și de poliție. Eliberase cei patru cai din grajduri, în rest nu mai erau animale vii.

- Porcii, sărmanii... ei nu au știut.

- Au mâncat degetele și urechea. Oricine ar fi omorât porcii. Oricine ar fi înnebunit.

- Dar nu erau ei de vină. Ceilalți.

- Nu vă înțeleg, care sunt „ceilalți”?

- Noi toți suntem vinovați. Culpabili. Noi am împins porcii să comită actul sinistru. Poate chiar Ottis a fost, doar că eu acum l-am oprit. Nu va mai cauza nimănui neplăceri.

- Da, din nou Ottis, am înțeles. El este de vină. Interesant.

- L-am omorât. Nu va mai apărea. Aș vrea să merg înapoi, acolo jos. Vreau să-mi văd colegii, dar mai ales pe Moelte. Vreau să văd marea, știți, îmi face bine să o privesc, mă liniștește. Acolo totul este frumos. Stau pe o piatră și ascult cum bat valurile. Lipsa oamenilor mă liniștește. Nu am nevoie de pastile, de nimic.

- Va trebui să vă reintegrați, să munciți, să fiți activ.

- Voi continua și terapia.

- Voi schimba tratamentul și veți putea ieși afară. Dar sunt sinceră și vă spun dinainte că veți primi pastile care inhibă destul de puternic orice manifestare violentă, produc somnolență și posibil cefalee severă. Doar cu acest tip de tratament veți putea fi transferat înapoi. Se poate ca hipnoza să nu dea roade oricum. Vor fi și injecții.

- Sunt de acord. Înghit orice. Nici injecțiile nu le refuz.

Ziua următoare fu coborât jos, cu tot cu fișele aferente. Nu prezenta un pericol pentru nimeni. I se administrau injecții intravenoase în urma cărora dormea liniștit. Timpul rămas îl petrecea alături de Moelte în parc și pe malul mării. La masă schimba mici politețuri cu ceilalți. Chimicalele ce-i curgeau zilnic prin vene îl făceau să uite, astfel că fiecare zi era o copie fidelă a celei

precedente, doar că nu intervenea sentimentul de plictiseală, iar gândurile ce îi populau mintea erau puține, fade și sterile. Pastilele viu colorate nu erau bine tolerate de ficatul lui, așa că în curând se renunță la ele. Totul trebuia introdus prin venă.

Ziua era urmată de un somn profund, pigmentat cu reprize violente de sforăituri și horcăieli ce deranjau colegii. Aceiași pe care îi avusese și înainte. Doctorii în prezent îi recomandasera să stea pe malul mării și să aibă încredere în aerosoli.

Monotonia în care îl aruncaseră injecțiile fu întreruptă de o vizită a Anitei. Tocmai se relaxa după masa de prânz când fu anunțat că este căutat.

- Unde?

- Deja este înăuntru. Soția.

- Aaa... soția mea... Îi suna foarte straniu *soția mea*. Se apropia de ușă și înainte să o deschidă așteptă puțin. Apoi apăsă clanța.

- Bună ziua.

- Bună ziua, Anita. Încercă să afișeze o mină entuziastă.

- Cât timp a trecut...

- Nu-mi dau seama.

- Am auzit ce s-a întâmplat, cum ai fost mutat. Știu că trebuia să te vizitez.

- Nu trebuia. N-am simțit lipsa nimănui. Îl am pe Moelte.

- Și eu am pe cineva.

- Moelte este un câine.

- Am întâlnit pe cineva.
- Da, e bine. Ai o singură viață. Mi se pare normal. Iar eu sunt mult mai în măsură decât tine să știi ce înseamnă „normal”. Ai luat o decizie bună. Întotdeauna trebuie să faci alegerea potrivită. Ai viața înaintea.
- Crezi?
- Da, sunt sincer. Nu pot minți. Aici spunem adevărul. De fapt asta e efectul injecțiilor, cred. Fiecare spune ce gândește. Dar să nu intrăm în detalii legate de șederea mea aici.
- De ce? Te pot ajuta în vreun fel? Aș vrea să pot face ceva pentru tine.
- El cine este?
- Te interesează?
- Oarecum. Mă gândesc la copil. Este al meu și al nostru, chiar dacă acum regret. Din păcate nu se mai poate face nimic.
- Tot regreti? Să nu-mi spui că încă mai crezi în existența personajului acela straniu.
- Nu cred. Poate părea previzibil, dar era o plăsmuire datorată tulburării de identitate disociativă de care sufăr. La început a fost un diagnostic multiplu, dar datorită unei crize s-au convins. Medicația l-a omorât. Sau eu în oglindă. Oricum nu mai apare. Sunt singur. Va trebui să-mi asum totul pe viitor. Îl am pe Moelte, mergem în fiecare zi la plimbare pe malul mării. Acolo îi arunc bețe, el le prinde și mi le înapoiază. Face asta ore în șir. Dar nu mi-ai răspuns cine este.

- El?
- Da, individul.
- Un om. Compatibil. Vedem lucrurile în aceeași direcție. Suntem aproape fericiți, aș putea spune. Cât de fericiți pot fi doi oameni la vârsta asta. Doi oameni și un copil. Al tău. Încercăm să ne descurcăm, cu bune și rele. Dar este bine pe ansamblu.
- Tot funcționar?
- Nu suntem la un interogatoriu. Putem lăsa deoparte această rigiditate în conversație. Nu crezi?
- Nu știu dacă este moral. Suntem doi străini acum. Dacă față de individul acesta... Trebuie să păstrăm o notă de oficialitate. Nu putem nici măcar plânga unul pe umărul celuilalt.
- Poate că suntem doi străini de foarte mult timp. Crezi că poartă cineva vreo vină?
- Da. Toți. Dar se va face dreptate. Vom redeveni egali în scurt timp. Și pentru porci s-a făcut.
- Cum spui tu. Sunt foarte obosită. Și sincer nu am răbdare cu filozofiile tale. Am suferit mult, dar mi-a trecut. Probabil este o trăsătură feminină. Noi doi va trebui să divorțăm. Țsta e motivul pentru care am venit. Poate mă voi căsători cu el. Știi, am și eu o vârstă, trebuie. Mai ales că ne înțelegem, ar fi păcat. Nu mai am viața înainte, cum repeți tu.
- Repet pentru că uit ce spun. De la medicamente, mi se administrează

intravenos. Și Perviliu arată mâna în care era înfiptă o branulă.

Anita se uită dar nu făcu nicio remarcă.

- Sper să nu te opui. Voi aduce hârtiile. Dar înainte am vrut să știi. Probabil că dacă ar mai fi trecut câțiva ani ar fi fost prea târziu, dar acum încă simt că o pot face.

- Da, vei putea.

- Cam laconic răspuns. De ce mă tratezi așa? Ai vreo pretenție, vreo condiție? Nu-mi place atitudinea ta, nu-mi place cum mă tratezi, cum mi te adresezi. Chiar merit?

- Nu cred, n-am pretenții pecuniare. Pe moment nu. Îmi sugerezi ceva? Trebuie să-ți cer ceva? Trăiește fericită... mai ales dacă poți.

- Nu, probabil m-am înșelat, mi-am acordat prea multă importanță. Prostii femeiești, știi, ne pare rău când nu suntem dorite, când nu suntem regretate deloc, când nu lăsăm în urma noastră măcar un parfum de tristețe.

- Înțeleg, dar aici nu este cazul. Mai ales aici, unde viața este altfel. Singura plăcere, ți-am zis, este să merg la malul mării. Acolo lucrurile se simplifică. Cum ați venit este o potecă. Se merge câteva minute. Și un drum șerpuit coboară acolo jos.

Avem distracția cu bețele. Mă gândesc să fac rost de un cerc de plastic, poate m-ai putea ajuta când vii data viitoare. Se găsește la un magazin de jucării. Aș dori chiar mai multe. Colorate. Moelte le va

mușca oricum până le va rupe. E foarte bătaios.

- Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să recunosc că am câteodată tot felul de amintiri legate de relația noastră. Am dormit în același pat, am petrecut ani împreună, nu se pot uita... Câteodată mi se pare că am fugit. Eram foarte speriată. Ottis, vedenii, idei ciudate.

- Te rog insistent să-mi procuri acele cercuri. Și o zgardă frumoasă, nu foarte largă, din piele.

Anita privea pereții, mobila albă și rece, chiuveta din încăpere, vaza goală. Și planta cu frunze veștejite. Încăperea era deprimantă. Perviliu era deprimant. Nu avea nicio licărire în ochi, privirea netedă, nimic care să elucideze misterul. Cine devenise? Placiditatea era doar o mască sau o atitudine persiflatoare, un joc neconținut început odată cu apariția lui Ottis? Sau poate chiar mai demult. Poate totul fusese un plan bine pus la punct, un fel de experiment sofisticat dar sadic.

- Atunci eu plec. Dacă asta aveai de vorbit.

- Bine. Voi veni cu actele.

- Da. Te rog, zgarda și cercurile. Sau orice poate fi folosit în scopuri asemănătoare.

Anita ieși. O urmări cum pleca, luată de umeri de un individ corpulent și urcată într-o mașină roșie.

Urmără zile la fel de placide, i se reduse doza administrată, ba chiar trecu pe pastile. Altele care nu-i făceau rău. Era calm, fără griji sau frământări, se punea problema chiar să-l trimită acasă. Trecuse ceva timp, nici el nu știa cât. Pastilele pe care le primea acum îi lăsau mai mult timp de trăit. Dormea doar vreo zece ore, avea un program de om normal. Renunțase la somnul de după-masă, îl înlocuise cu plimbări prin grădină. Se gândea la Anita și la zgarda lui Moelte care avea să vină. Și poate și cercurile.

Era ocolit de toți în ultimul timp, îl credeau încă sub efectul anesteziei al perfuziilor. Știau ce pot face perfuziile, existaseră adevărate specimene violente care deveniseră veritabile legume după administrarea zilnică a unui set de treizeci de doze. Iar el probabil suportase mult mai multe.

Nu mai dorea să se însănătoșească. Sau poate că reușise. Poate că asta era. Era vindecăt. Nu mai avea lupte de dus, era liniștit.

O vrăbiuță grasă bătea în geam zilnic. El îi punea pâine. Ea continua să vină, să bată. Îl trezea în fiecare dimineață. Nu-i lipsea pâinea deci. Se gândea la varianta în care ar trebui să renunțe la confortul de aici, sănătos fiind. La cine ar apela?

Câteodată se gândea că ar trebui să iasă și să înfrunte toată mizeria de afară.

Lumea e rea, oamenii o fac și mai rea. Crudă și scârboasă, cam ca la circ. Melcii striviți, animalele în cuști, copiii răi care ar trebui să plătească. Apoi cei mici care urlă, urlă de la naștere, siniștri chiar.

- Mic urlător ce ești, pramatie plină de bale, de ce urlă? Nu te grăbi, cretinule, vei avea tot timpul să răcnești. Să crești un pic doar, nu urla de acum. E pentru toți, e atâta nefericire acolo, de o să-ți trosnească capul. Vei omorî melci și vei râde la început, dar vei plăti, idiotule, vei ajunge să-ți dorești ca mă-ta să fi avortat în baie. Dar acum e prea târziu. Totul se va sfârși, această lume se va sfârși. Ați devenit mai oribili decât oribilul, mai odioși decât odiosul, vă faceți că încă mai găsiți motive să continuați. Și să tot continuați, să urlați, și să continuați iar.

Brusc se opri. Se uită în jur. Toți își vedeau de treabă. Nu vorbise el. Vocea se auzi dinăuntru. Nu mai era nicio scindare. Totul fusese gândit de el. Nu scosese niciun sunet. Deja procesul era avansat. Degeaba purtase branula, totul fusese în zadar, el era Ottis. Va trebui să fie secret. Dacă va deschide gura, iar va urca sus la agitați.

- Ai un vizitator. Este soția ta. Te așteaptă alături de un domn. Trebuia să te îmbraci mai ca lumea. Ești neglijent. Și plin de păr de la câinele ăla... Ce or să zică oamenii? Nu cred că ești nebun. Mai pedant, măcar pantalonii să-i schimbi. Ea arată foarte bine. Și domnul. Au în mână niște hârtii.

Perviliu deschise șifonierul și aruncă pe pat o pereche de pantaloni. Și apoi o cămașă albă. „Haine civile” se gândi el. Nu le purtase de când venise. Le ceruse special din *dulapul de păstrare*. Ar putea lăsa o impresie mai bună. Mai ales că avea să se consume un eveniment important din viața lui. Avea să divorțeze. Va trebui să semneze probabil undeva în josul paginii. În toate actele, în josul paginii. De mult nu-și mai pusese semnătura pe nimic.

- Zi-le să aștepte. Cobor în zece minute. O să mă grăbesc. Perviliu contempla hainele de pe pat și parcă nu știa ce să facă, cu ce să înceapă. Aflase abia ieri vestea sosirii Anitei, nu apucase să se pregătească. Când o văzuse ultima dată era sub efectul puternic al tranchilizantelor.

Se îmbărbătă, aruncă de pe el halatul și pijamaua și-și puse noile veșminte. Îi

veneau strâmbe, le așeză un pic pentru a-și conferi un aer oficial. Încheie pantalonii, apoi cămașa, trase și sacoul pe deasupra. Aranjă bine tot ansamblul. La o privire mai neatență părea chiar impozant. Gulerul nu era foarte drept, iar pantalonii aveau o pată mică în dreptul genunchiului drept, dar astea puteau fi socotite detalii.

leși din cameră și coborî scările. Căuta să pozeze într-o atitudine calmă și relaxată. Să țină capul sus și privirea cât mai senină. Să pară ca o plecare la plimbare într-o zi frumoasă de primăvară. Ceva care relaxează și chiar binedispune.

Pentru că ei îl puteau vedea prin gemulețul încăperii, calculă că după următorii zece pași va intra în câmpul lor vizual, așa că se opri. Puse mâna la inimă pentru a controla pulsul, apoi la gât și în cele din urmă se atinse pe obraz. Totul era în parametri normali, sub control, își putea face apariția. O ultimă verificare a ținutei scoase la iveală încă câteva neregularități ale dungii pantalonilor. Detalii, ei doar erau acolo pentru altceva, iar el era un bolnav de la care nimeni nu trebuia să se aștepte la foarte multe, mai ales în domeniul vestimentar.

- Bună ziua.
- Bună.
- Bună ziua. Individul întinse deja mâna.
- Da. El este, și urmă o pauză, apoi zise rapid *Perviliu*. Iar el este Mark.

Mark încercă să pară încântat. Dar nu era. Era stânjenit și probabil nu se confruntase niciodată cu așa situație. Dar încercă să păstreze aparențele formale și în același timp de complicitate la întreaga acțiune. Perviliu îl privi pe Mark. Era un pic cam durduliu și aproape chel. Respira greu și era transpirat. Anita părea și ea cam dărâmată, cu părul în dezordine și cu o ditamai gușa ce-i atârna sub bărbie. Era mult mai atent la detalii de data asta.

Ea observă tăcerea tensionată care amenința să cuprindă încăperea și începu să foșnească actele pe care le avea în mână.

- Ați venit să semnez. Presupun.

- Da, ai dreptate. Ne-am gândit că a venit momentul. Noi, adică eu și Mark, am stabilit data. Am vorbit cu membrii din conducerea spitalului. Se pare că acum ai discernământ, deci semnătura ta are valoare dacă o dai în prezența unui membru al personalului spitalului. Am adus aici și un formular pe care directorul deja l-a semnat. Am vorbit cu el și despre tine, se pare că ai făcut progrese. Am auzit că ești liniștit, că în fiecare zi te plimbi alături de un cățel pe care îl iubești foarte mult.

- E vorba de Moelte, te-am rugat de cercuri și de zgardă.

- Îmi pare atât de rău, am uitat. Dar mă voi ține de promisiune.

- Lasă, nu mai este nevoie acum. Să trecem la subiect, să facem ce avem de făcut.

Mark deja avea un stilou pregătit. Un stilou scump, probabil cu penița de aur. Un om care își permite să scrie cu o peniță de aur îi putea crește și lui copilul. Amănuntul îl liniști dintr-un anumit punct de vedere. Părea un individ pragmatic, stăpân pe sine și pe sentimentele lui, care știe ce vrea.

- Arătați-mi locul unde să semnez.

- Eu deja am semnat toate cele cinci exemplare. Unul se înregistrează la tribunal, unul rămâne la spital, unul la Biroul de evidență a populației, unul la mine și ultimul la tine. Ies cinci la număr? Auzisem că șase, dar e vorba doar de cinci.

- Cinci deci.

- Da, cinci. Și voi plăti niște taxe. Nu e mare lucru. Va trebui să merg și la tine la Poștă.

- La mine? Aici e la mine. Acum mai ales, în situația asta, Poșta mi se pare foarte departe, din toate punctele de vedere. Toate scările și toți foștii colegi...

- În fine, voi merge la Poștă. Avem un copil și din această cauză sunt tot felul de formalități. Ești destul de lucid, într-adevăr. Doctorii au dreptate. Faci progrese. Văd în privirea ta. Reale progrese față de data precedentă.

- Lucid! Păi normal că sunt lucid. Țsta e și motivul pentru care sunt încă aici.

- Lucid și stai la spital? E mai confortabil să fugi de tot și de toate.

- Mai ales de toți. Da, stau aici. N-ai auzit de oameni care se retrag?

Mark asculta plictisit și se uită la ceas de două ori. Nu-l interesa absolut deloc ce sporovăiește un individ internat la *Boli cronice*.

- Anita, eu zic să ne grăbim. Dânsul are nevoie de liniște, nu este un moment potrivit pentru genul ăsta de conversații.

- Așa este, domnul are dreptate. Nu are rost să intrăm în amănunte. Stai liniștită, sunt foarte bine. Mai ales că îl am pe Moelte. Căinii întotdeauna te ajută să-ți irosești surplusul de afecțiune. Și, iubind câinii, reușești foarte ușor să ignori oamenii.

Anita rămase fără replică. Îi părea bine că făcuse o alegere bună cu Mark. Întotdeauna, femeile după o anumită vârstă privesc relațiile din viața lor ca pe niște mici afaceri încheiate pentru confortul propriu. Și poate al urmașilor.

Mark îi întinse stiloul, îl grăbea. Perviliu îi privi caraghios, luă instrumentul de scris și aplică semnătura pe toate exemplarele.

De ajuns. Se sculă și părăsi încăperea.

Cei doi înșfăcă ră hârtiile și le burdușiră într-o mapă, apoi părăsiră spitalul în grabă, Anita mai întoarse de două ori capul, în timp ce Mark fredona melodia de la aparat. Drumul era plin de gropi, adevărate cratere pe care mașina încerca să le evite fără

succes. Mark înjura șoselele și pe muncitori, spitalul și pe Perviliu.

De partea cealaltă a drumului era plaja, spre care Perviliu deja se îndrepta. Mai avea timp până la masa de seară. Nu îi simțea nimeni lipsa. Se obișnuiseră cu plimbările lui, cu micile escapade diurne.

Moelte alerga, învățase demult drumul și executa diverse acrobații pe lângă și peste tufișurile din preajmă. Perviliu se gândea la femei. Nu avusese foarte multe interacțiuni cu regnul respectiv până să o cunoască pe Anita. Doar câteva relații pasagere. De ce se oprise la ea, care fuseseră prerogativele ce duseseră la oficializarea relației lor? Chiar o dorise sau decizia fusese bazată pe o conjunctură dubioasă? După ce străbătu doi kilometri de plajă, ajunsese la concluzia că decizia îi aparținuse în totalitate. Era singurul care merita tras la răspundere în tămbălăul prezent, inclusiv în toată tevatura cu copilul și cu eșecul de a ajunge în Minister. Ea avea acum un copil și pe Mark care, bine îmbrăcat, privea timpul trecând pe un ceas scump și semna cu stiloul ce probabil avea peniță de aur.

Câinele alerga înspre valuri, apoi în valuri, iar mai apoi afară din valuri, într-un balet ce-l făcea pe om să se simtă extrem de invidios. Ar fi vrut ca el să fie Moelte și Moelte în locul lui. Și să-l plimbe Moelte prin parc și pe malul mării, iar apoi să-i dea oase

de la masa de seară. De fapt primea și prăjituri cu frișcă de două ori pe săptămână.

În depărtare era un vapor. Probabil un pescador care recolta peștii din plasele aruncate în ziua precedentă. Mergea lent înconjurat de pescăruși care dădeau târcoale. Marinarii trudeau pentru a merge să scoată creaturile chircite în plase, apoi să livreze marfa celor care așteptau să descarce, pentru aprovizionarea piețelor și restaurantelor. Echipajul avea o destinație sigură, un punct care clipea pe ecranele de la bord. Se grăbea să fie în grafic. Stalii și contrastalii.

Mark gonea cu viteză mare, privea ceasul din ce în ce mai des, în timp ce Anita strângea actele la piept. Cu hârtiile în mână, viitorul era înaintea.

Numai Perviliu și Moelte nu așteptau nimic din vreo direcție. Nici azi și nici în zilele următoare nu vor mai aștepta. Își erau suficienți unul celuilalt și mulțumiți că își pot genera programul zilnic, unul după nevoile celuilalt.

Perviliu regreta lipsa zgărzii și a cercurilor care ar fi creat o anumită variație în cotidianul lor.

Era în final eliberat de toate greutățile și poverile existente până la acel moment. Totul se depărtase, dispăruse, tot zbuciumul se dizolvase aici, în apa mării, toate visele lui de mărire, de ascensiune pe plan social, semnăturile date, năzuințele spulberate,

totul se evapora parcă în direcția în care Anita și Mark dispăruseră. Ideile pe care le slujise nu-i oferiseră nimic care l-ar fi putut face să se simtă salvat. Acum arunca un băț lui Moelte, care fugea pentru a-l aduce înapoi. Alerga și-l aducea înapoi. O mișcare repetitivă, dar care nu îi obosea pe nici unul dintre ei. Vaporul parcă mărise viteza și se depărta. Vor rămâne doar ei doi. Câinele scotea limba, transpirat. Obosit și mulțumit, se așază cu picioarele din spate împreunate peste pantofii lui Perviliu, care deja numărase șaptesprezece aruncări consecutive.

Își aduse aminte de pacientul care își pierduse familia din cauza porcilor. Se răzbunaseră. Își aminti un fragment de copilărie, o sărbătoare religioasă, la niște rude. Bărbații și femeile care râdeau. Era undeva într-un sat, iar el nu frecventase prea mult zonele rurale până atunci. Avea pantofii negri de lac și o bonetă stupidă cu desene. Erau și copiii de vârsta lui, ei se învârteau în cerc. Larmă de nedescris. Chiuituri. Erau atât de stupizi cu jocul lor, cu fețele rumene și dolofane alergând prin tot praful de acolo.

Se pregătea o masă, paharele și tacâmurile erau așezate când ei sosiseră. Scaunele de lemn erau scorjite și prăfuite. Stăpânul casei îi invitasă să se așeze. Pe el nu-l va putea uita. Și nici șorțul lui. Culoarea albă, impecabilă, ai fi zis că era nou. Și cum

le zâmbea tuturor, folosindu-se de mustața cu vârfuri ascuțite în sus, șmecherească. Îl bătuse pe umăr și îl luase în brațe la sosire. Era un unchi al mamei, nu-i mai știa numele. Dar șorțul imaculat mulat pe burdihanul imens și dinții galbeni dezgoliți i-ar fi putut descrie și acum în cele mai mici detalii.

Cercul era în apă. Moelte nu-l mai adusesese. Pierduse șirul numărătorii. Recordul era de douăzeci și unu de aruncări consecutive. Câinele se așezase la piciorul lui mulțumit și dădea ușor din coada deasă.

Și acolo la țară era un dulău, unul cam slab și arțăgos. Umbla liber și alerga după copiii care lui i se păreau că deja întrecuseră orice limită a bunului simț. Se trânteau și-și cărau neosteniți pumni. Se sculau apoi începeau să râdă.

Bărbații stăteau separați de femei, pregăteau un foc, într-o parte a curții. Era mult spațiu. Doamnele erau strânse pe lângă bucătărie. Veniseră oaspeții de la oraș. Îl aduseseră și pe „cel mic”, care însă nu prezenta nicio formă de entuziasm, refuzând să participe la „jocuri”, deși fusese mai întâi invitat, apoi chiar împins de la spate. Prefera să stea cu adulții, era curios ce se va întâmpla cu grămada de lemne adunate.

Curând femeile intrară înăuntru, poftite de soția „unchiului”. El îi făcuse în prealabil un semn. Intrară luându-le de braț pe cele

două copile grase. Bărbații și băieții așteptau.

Unchiul i se adresă tatălui lui Perviliu. Îl întreba ceva arătând spre el.

Tatăl dădu din cap. Însemna că „nu”. Apoi veni spre el și îl întreabă bătându-l pe umăr:

- Vrei să stai cu noi?

- Cu cine?

- Bărbații.

Suna interesant. Să devină bărbat. Aici la țară. Orice ar fi însemnat asta. Se uită la șorț și dădu din cap.

- Stai acolo, atunci.

Se supuse. Plecă într-un colț alături de ceilalți doi de vârsta lui. Ei păreau să știe ce se va întâmpla. Își frecau mâinile de nerăbdare.

Unchiul zâmbi uitându-se spre Perviliu și-l bătu pe umăr când se îndreptă spre grajd. Avea multe animale. Orăcăiau toate din momentul venirii lor. Se auziseră niște guițături, apoi apăru trăgând de o funie un porc mare și gras care se împotriva din toate puterile tentativei de a-l scoate din mizeria în care viețuia. Dinspre locul unde crescuse, venea un miros greu, de excremente diverse, piele și lături. Funia înfășurată pe gâtul diform se strângea secătuiind de puteri bietul animal, care cedă rapid, lăsându-se târât.

Moelte se culcușise. Îi simțea corpul cald, respira liniștit.

Câinele ăla din curte, o adevărată scârbă. Când văzu ditamai dihania mișcându-se haotic, se aruncă asupra lui, mușcându-l de spate și răcnind cu o ferocitate cruntă. Toți râdeau. Băieții veniră în urma porcului pentru a-l împinge cu picioarele înspre mijloc. „Unchiul” trăgea, iar ei de la spate îl ajutau. Câinele, mânios pe patrupedul mai mare, încercă să-și mai înfigă dinții, dar fu gonit de unul dintre cei doi puști printr-un picior bine plasat între mădulare. Începu să schelălăie și se ascunse sub niște fiare.

Porcul simțise oamenii, se prinsese cine erau și ce-i vor face. Nu știa cum să scape. Urină abundent, iar bărbații râdeau din ce în ce mai tare, suflecându-și mâinile. Era adus deja la locul execuției. Vor trebui să intervină. Închideau cercul în jurul lui. Toți erau acolo, tatăl lui încerca să pară și el entuziasmat, dar nu era. El era foarte rar entuziasmat de ceva.

Perviliu înlemnise. Alb și cu gura căscată, nici nu mai clipea. Ar fi vrut să facă ceva. Dar ce? Va trebui să îndure, să intre în rând cu bărbații, măcar cu cei de vârsta lui.

- Cuțitul, de pe masă.

- Tu ești mai aproape. Adu-l la mine. Să-i dăm un motiv ticălosului ăsta rotofei să urle.

- Las' să urle, cât mai poate. Și începură să râdă în timp ce încercau să-l imobilizeze fiecare de câte un picior. Copiii erau

angrenați în imobilizarea trenului inferior, să nu-i muște. Era mai periculos în față, așa fuseseră îndrumați de „unchiul” care trăgea cât putea de tare funia. Îl chinuia să-l audă țipând. Și râdea. Cu cât urla mai tare toți se simțeau parcă mai mândri.

- Tu ăla mic de la oraș, adu cuțitul. Fii bărbat, ce naiba? Uite la ăștia doi ce dibaci sunt...

Puse mâna pe cuțit, îl luă și fugi. Fugi departe, cât de departe putu. Alerga cu lama tăioasă îndreptată spre cer. Îl prinseră însă rapid, mama se sperie și-l certă pe tată, dar și pe unchi. Și se uită urât la ceilalți. Îl băgă în casă cu ele, înapoind înainte unealta care avea să transforme halca de carne vie într-un festin culinar pentru toți ceilalți.

Se mai auziră apoi guițături, răcnete, în final doar răcnetele.

În două ore ei deja mâncau carnea friptă, ciocnind paharele pline. Pierduse deznodământul. Cioturile de animal ajunseră în farfuria fiecăruia. Începură să mestece carnea proaspătă și să felicite crescătorul.

Din halca micului Perviliu parcă încă se scurgeau grohăiturile animalului. Fusesse nevoit să înghită. Până la ultima bucățiță. Ca să devină bărbat.

Acum înțelese totul. Se descălță și-și scoase hainele. Încă păstrau toată duhoarea întregii lumi. Se ridică, simți că are putere,

și începu să alerge. Moelte încercă să-l ajungă aruncându-și picioarele mici pentru a prinde viteză. Lătra și urechile-i săltau în bătaia vântului.

Peștii ajunseseră în piețe. Proaspeți. Unii încă se mai mișcau pe tarabe printe ceilalți. Încercau să mai adune aer. Măcar pentru încă câteva secunde. Luptau și ei.

